

MRAZENÍ

Rachel Caine

MRAZENÍ

Rachel Caine

TRITON
Praha/Kroměříž

Rachel Caine
Mrazení

Copyright © 2005 by Roxanne Longstreet Conrad
Translation © Jana Rečková, 2008
Cover © Milan Fibiger, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-078-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

V předchozím dílu...

Jmenuji se Joanne Baldwinová a kdysi jsem řídila počasí.

No vážně. Patřila jsem ke Správcům Počasí. Nejspíš je nebudete osobně znát, ale právě jejich zásluhou vás neusmaží blesk (většinou), neodplaví povodně (občas), ani nezabijí tornáda (příležitostně). O tohle všechno se snažíme. Někdy se nám to dokonce daří.

Je to práce neskutečně těžká a navíc i nebezpečná.

Měla jsem opravdu špatný týden, umřela jsem, znovu jsem se narodila jako džinka a potom následoval týden *ještě horší*, kdy jsem tak trochu zachránila svět. Jenomže během toho všeho mi unikl kluk, ze kterého se mohlo vyklubat něco zatraceně horšího než jenom pár celosvětových pohrom.

Aha, a pak jsem tak nějak *znovu umřela*. A tentokrát jsem se probrala jako člověk.

No, aspoň že ještě pořád mám opravdu rychlé auto...

Kapitola první

Nebe nade mnou bylo modré. Taková ta jasná, jakoby mělká bezoblačná modř, která na vás civí podobně jako Nietzscheho propast. Ani mráček na dohled.

Nesnáším jasné nebe. Vždycky jsem z něj nervózní.

Skrčila jsem se a naklonila dopředu, abych se ze sedadla řidiče mohla podívat nejvíc zbarvenou částí předního skla. Kdeže, ani mráček. Dokonce ani náznak cudného závoje rozptýlené vlhkosti. Opřela jsem se na sedadle a s trpitelským povzdechem jsem se pokusila najít pohodlnější polohu. Poslední odpočívadlo s občerstvením, které jsem zahlédla, vypadalo napůl rozpadlé a tak strašlivě, že by i otrlý řidič kamiónu raději pokračoval v jízdě, ovšem patrně brzy dojde na to, že mi přestane záležet na čistotě a důležitá bude jen dostupnost.

Byla jsem tak utahaná, že mi okolí připadalo jako přecezené, s prosvítající strukturou, prostě malinko nesprávné. Od chvíle, kdy se mi podařilo urvat tři hodiny spánku, už uplynulo třicet hodin. A navíc tomu předcházelo čtyřicet hodin plných adrenalinu a kofeinu.

Ještě před tím vším jsem strávila na silnici tři týdny, kdy jsem se hnala jako šílená, pořád na ostří nože mezi nudou a zděšením. Nacházela jsem se ve velmi skutečné válce, přímo na frontě, a jen jsem čekala, odkud přiletí další kulka.

Zoufale jsem toužila po koupelně, vaně a posteli. V tomhle pořadí.

Místo toho jsem vymáčkla z motoru ještě o něco vyšší rychlost.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se můj spolucestující. Jmenoval se David a seděl odvrácen ode mě, aby mohl vstřebávat slunce, jež ho zalévalo postranním okénkem. Když jsem neodpověděla, otočil se ke mně. Pokaždé, když jsem spatřila jeho tvář, projela mi páteří drobná vlna potěšení. Protože vypadal úžasně. Vystupující lícní kosti, hladká nazlátlá pleť, záblesk kulatých brýlí, které nepotřeboval, ale s oblibou je nosil z důvodů krytí. Právě teď se neobtěžoval maskovat své oči, takže zářily barvou, jaká se v lidském genomu nenajde... Teplou bronzovou s oranžovými tečkami.

David byl džin. Měl dokonce i láhev, která momentálně spočívala v kapse mého saka; odzátkovaná. A ta záležitost ohledně tří přání? Ne, tak to neplatí. Dokud budu mít tuhle láhev, mám neustále k dispozici téměř neomezenou moc. Jenomže s tím souvisí také téměř neomezená zodpovědnost, takže to zdaleka neznamena jenom ten kopec šlehačky.

Nevypadal unaveně. Díky tomu jsem se ovšem cítila ještě o chloupek hůř, pokud to bylo vůbec možné.

„Potřebuješ si odpočinout,“ poznamenal. Obrátila jsem pohled zpátky na silnici. Dálnice I-70 se táhla k obzoru, podobná ploché černé pentli, dělicí čáry na ní už pod nemilosrdným pouštním sluncem dávno vybledly. Po obou stranách se krajina ježila víc trny než listy – juky „Joshua tree“, přičaplé kaktusy. Pro dívku z království vláhy, jinak známého jako Florida, byl řídký, suchý vzduch na dýchání jakoby příliš lehký a tak horký, jako by mi měl propálit všechnu izolaci v plicích. A po těch dnech hry na kočku a myš tady uprostřed ničeho už se mi všechno rozplizávalo do jednotvárnosti.

„Kdepak, je mi bezvadně,“ řekla jsem. „Jak jsme na tom?“

„Líp než posledně,“ odpověděl. „Mám dojem, že nás zatím nepozorovali.“

„Zatím.“ V krku se mi zvedala trpká chuť, kterou nezavinily jen chybějící zubní kartáček a mentolová pasta.

„No, a jak daleko musíme ještě dojet?“

„Chceš to přesně?“

„Přibližně.“

„Jde ti o míle, nebo o čas?“

„Prostě už to vyklop.“

„Právě jsme minuli město jménem Solitude. Ještě šest hodin, plus minus.“ David se opřel v sedadle spolujezdce a pořád se na mě díval. „Vážně. Jsi v pořádku?“

„Musím čůrat.“ Znovu jsem si poposedla a upřela zrak na silnici. „Tohle je *taková otrava!* Být člověk je fakt otrava.“ Měla bych o tom něco vědět. Krátké, velkolepé a svým způsobem opravdu skvělé období jsem totiž strávila jako džin. A *nikdy* jsem přitom nepocítila tu trapnou potřebu čůrat někde v pustině. Odstrčil se na sedadle nohama a zaklonil hlavu. „Jo, to už jsi říkala.“

„Protože je to pravda.“

„Předtím ti nevadilo být člověkem.“

„To jsem ještě nevěděla, jak žijí ti druzí.“

Usmál se na strop nad sebou. Což bylo plýtvání, protože ten to určitě neoceníl tak jako já. „Chceš, abych ti vyčaroval koupelnu?“

Mizera. „Jdi do háje.“

Obdařil mě tím svým speciálním výrazem s nevinným pohledem pod zdviženým obočím. „Proč? Pomůže to?“

Jenom mě s tou koupelnou popichoval. No jistě, mohl by mi ji vyčarovat, možná i s italskými mramorovými kachličkami a kohoutky, ze kterých by tekla studená nebo teplá voda. Jenomže to jsem právě nemohla dovolit,

protože jsme se s magií museli držet hezky při zemi, a to nejdéle, jak to půjde. David dělal všechno pro to, abychom zůstali nenápadní, ale jakékoli okázalé magické úkony by se v éteriku projevíly jako výbuch supernovy.

Což by bylo moc špatné, střízlivě řečeno.

Zastavila jsem na kraji silnice; Mona zaprotestovala, když jsem ji přiškrtla až do hrdelního vrčení, otřásla se a ztichla, když jsem otočila klíčkem. Vedro se ve vteřině neurvale prodralo čelním sklem. Venku musela teplota dosahovat nějakých pětatřiceti stupňů, přestože byla teprve půlka dubna. Připadala jsem si ulepená, nemytá, ztuhlá a totálně vyčerpaná. Co se týče dosažení toho nepříliš svěžího pocitu, nic se nevyrovná pěknému výletu o délce dvou tisíc mil, kdy zachováváte neměnný stereotyp; totiž prakticky nepřetržitě sedíte za volantem.

„Je ti dobře?“ ozval se David.

„Bezvadně, už jsem ti povídala!“ štěkla jsem. „Proč by mi nemělo být dobře?“

„No, já vlastně nevím. Jenom... Za poslední dva týdny jsi byla infikována démonem, pronásledovali tě napříč státy, byla jsi zabita, stala se džinkou, znovu se narodila...“

„A střelili mě,“ doplnila jsem ochotně.

„A střelili tě,“ přisvědčil. „To se taky počítá. Takže máš spoustu důvodů, proč by ti nemělo být dobře, no ne?“

Jasně. Do úplného zatmění mysli mi scházelo už jen pár obláčků, jak někdy my Správci říkáme. Připadalo mi, že si koneckonců vedu celkem dobře, když vezmu v úvahu, v jaké šílenství se změnil můj život, ale tady, sama se vši tou pouští kolem a obrovským prázdným nebem...

... jsem si začínala uvědomovat, že jsem vlastně až doted' nevyřešila vůbec nic. Tudíž jsem pochopitelně musela trvat na tom, že...

„Je mi dobře.“ Co jsem mohla říct jiného, no vážně? *Tohle smrdí, je to příšerné, totálně jsem selhala jako člověk i jako Správce, tohle se nám nikdy nemůže podařit...?* Kruci, David to stejně dávno ví. Jenom bych plýtvala dechem.

David mi věnoval pohled, kterým dával jasně najevo, že kecám, ale já neměla v úmyslu hádat se. Vytáhl z kapsy knihu. Byl to paperback s oslíma ušima, *Osamělá holubice*. Za těchto okolností mi to připadalo přiměřené. Jedna z výhod, když jste džin... David měl k dispozici prakticky neomezené množství knih. Zajímalo by mě, jak je na tom se zásobou DVD.

„Počkám tu,“ řekl a otevřel knihu. „Jestli tě uštkne chřestýš, zakřič.“

Pohodlně se uhnízdil na sedadle, každým coulem úplně obyčejný chlápek, a nijak nereagoval na různé podrážděné zvuky, které jsem vydávala. Otevřela jsem dveře vozu a vystoupila na lesknoucí se černý asfalt krajnice.

Vzápětí jsem vyjekla, když se mé sexy, ale přitom rozumné podpatky ihned zabořily do žhavého povrchu. Bože, ten asfalt byl ale *horký!* Zapomeňte na smažení vajec na chodníku; tenhle žár by usmažil vejce uvnitř slepice. Vlny horka se mihotavě zvedaly nad zem, do níž slunce pražilo z nebe, podobného roztavené mosazi. Po špičkách jsem se přesunula do bezpečí šterku, sklouzla dolů po náspu a vypravila se mezi duny.

Boty s volnou špičkou a poušť, to není dobrá kombinace. S klením jsem se belhala žhavým pískem, dokud jsem nenašla příhodný Joshua tree, který měl aspoň tolik listů, aby mi posloužil jako zástěna mezi mnou a dálnicí. Voněl ostře a svíravě, jako trny, jimiž byl pokrytý. Na tomhle místě nebylo nic jemného. Všude jen vedro a ostré úhly a horce, nesouhlasně civící nebe.

Nedá se nic dělat. Stáhla jsem si kalhotky a provedla ten nešikovný lidský úkon. Celou dobu jsem přitom měla strach z chřestýšů a škorpiónů a jedovatých pavouků. A také spálení na místech, která se obvykle slunci nevystavují.

Kupodivu na mě nic nezaútočilo. Pospíšila jsem si zpátky k autu, skočila dovnitř a rychle Monu nastartovala. David si četl dál. Vyjela jsem na silnici do nulového provozu, hladce jsem přeřazovala, až jsme se hnaly pro nás příjemnou rychlostí. Mona měla rychlou jízdu ráda a já jí to potěšení ráda poskytla. Ještě jsme zdaleka nedosahovaly její nejvyšší rychlosti, což bylo přibližně 260 mil v hodině, ale zhruba ve třiceti vteřinách jsme se blížily ke 175. Musela jsem v duchu složit hold americkým konstruktérům, protože mi to připadalo, jako bychom jely jenom, dejme tomu, stovkou.

„Už je to lepší,“ poznamenala jsem. „Už jsem v pořádku.“

„Ale necítíš se v pořádku,“ prohlásil David, aniž by vzhlédl od knihy. Otočil stránku.

„Ty mě děsíš.“

„Cože?“

„Měl bys říct: ‚Nevypadáš v pořádku,‘ víš, a ne *necítíš se*. Protože ty mě nemůžeš...“

„Cítit?“ Střelil po mně pohledem, ty jeho fakt překrásné rty se uvolnily v úsměvu. „Ale já tě cítím, víš. Celou dobu.“

Chápala jsem, co tím myslí; mezi námi dvěma pořád přetrvávaly ty *vibrace*, cosi, co vyzařovalo na frekvenci, kterou jsme vnímali jen my. Hluboký, trvalý bzukot energie. Pokoušela jsem se příliš tomu nenaslouchat, protože to zpívalo, zpívalo o věcech jako moc, což bylo příliš svůdné a děsivé. Ach, a o sexu. Což mě jenom

rozptylovalo, a v situacích jako tahle mě to navíc naplňovalo pocitem marnosti.

Když jsem byla džinkou, existovala jsem v jiné vrstvě reality a přistupovala jsem ke světu prostřednictvím života mimo sebe samu. Džinové nemají vlastní moc; všeobecně působí jako zesilovači pro svět kolem sebe. Když se spojí s někým jako jsem já, se Správcem, s někým s vrozenou vlastní mocí, můžou být výsledky toho spojení doslova ohromující. Ovšem David přísahal, a já mu věřila, že to, co se odehrává mezi námi, je něco jiného. Něco nového.

Něco tak silného, až to děsí.

„Cítíš mě celou dobu,“ opakovala jsem. „Jen dávej pozor. Takový rozhovor by mohl tohle auto klidně zastavit.“

„Slibuješ?“ Natáhl se a upravil mi vlasy, shrnul mi je z obličejů a zastrčil za uši. Jeho dotek se podobal ohni a posílal mi do všech nervů malé orgasmické záchvěvy. *Ježíši*. Pozorně mě studoval, jako by mě nikdy předtím neviděl. „Joanno.“

Celým jménem mě oslovoval jen výjimečně. Tak mě překvapil, až jsem uvolnila pedál plynu a vrhla na něj rychlý pohled. „Co je?“

„Něco mi slib.“

„Cokoli.“ Znělo to trochu uštěpačně, ale myslela jsem to vážně.

„Slib mi, že budeš –“

Nikdy tu větu nedokončil, protože silnice se zkrivila.

Doslova.

Začala se vzdouvat a vyhazovat, černý asfalt se vlnil jako hadí šupiny a já vyjekla, když jsem ucítila, že se Mona zvedá do vzduchu a motor ječí. Udeřila do nás zvuková vlna tak mohutná, až se mi srdce v hrudi otrásl.

Ach, zatraceně!

„Levituj!“ zavřískla jsem, na víc jsem neměla čas, a vmžiku jsem pocítila, jak se vibrace mezi mnou a Davidem mění v buráčení symfonického orchestru. Valilo se to proudem ze mě do něj, přetvářelo se v nukleární výbuch v éteriku, a nakonec vybudovalo neviditelnou strukturu ovládnutí.

Svět se prostě... zastavil.

No, ve skutečnosti jsme zastavili my. Mona zůstala viset nakloněná na bok ve vzduchu asi tři stopy nad vozovkou. Její motor pořád ječel, pneumatiky se otáčely, ale nikam jsme nejeli. Ovšem ani nepadali. Pod námi se I-70 dál vlnila a proudila, jako by se snažila odplazit k obzoru. Tuhle frekvenci moci jsem nedokázala vnímat, ale došlo mi, o co jde.

„Do hajzlu,“ pravila jsem. „Počítám, že nás našli.“

David se opřel a s vážnou tváří se nevzrušeně přeptal: „Myslíš?“

* * *

Ten hoch, který mi tyhle kousky prováděl, se jmenoval Kevin a já ho nedokázala doopravdy nenávidět. To na tom všem bylo nejhorší. Člověk by opravdu *měl* být schopen nenávidět takovou arcinemesis. Chci říct, to je přece normální, no ne? Když je mi ho vlastně líto a trochu se za něj cítím zodpovědná... to je prostě blbost.

Kevin byl ještě kluk – šestnáct, možná sedmnáct – a jeho osobnost malého grázlíka by si těžko mohl někdo oblíbit, ovšem to souviselo s jeho vážně pohádkovým životem. Myslím se životem z těch strašidelných pohádek. Jeho macecha jako by vyskočila z příběhu bratří Grimmů o sexbombě striptérce, jež se pokouší o kariéru masové vražedkyně. To, co prováděla Kevinovi, stěží snese

podrobné prozkoumání, leda byste měli železný žaludek koronera.

Takže nebylo divu, že se Kevin oběma rukama chopil moci, která se mu naskytla, a použil ji přesně tak, jak to jen dokáže zneužívaná, téměř psychotická oběť: hrubě a útočně. Držel si lidi od těla, stejně jako vyděšené dítě namíří pistolí na všechno, co se pohne.

Potíž byla v tom, že ta pistole – ta moc, po níž sáhl, se jmenovala Jonathan, a kdybyste dokázali měřit džiny voltmetrem, Jonathan by mu roztavil stupnici. Měla jsem Jonathana ráda, ale nikdy jsem si nebyla jistá, jestli mi přízeň oplácí; on a David byli blízcí přátelé a to přátelství se táhlo nazpátek do minulosti – podle našich měřítek – celou věčnost. A já skočila rovnou doprostřed.

Jonathan rozhodně nebyl někdo, koho byste chtěli mít za nepřítele. A teď, když ho Kevin povolal jako kteréhokoli jiného džina, vstoupil v platnost vztah pána a služebníka. To by samo o sobě představovalo dost problémů, ale já začínala mít dost jasnou představu o tom, jak si džinové dokážou tvůrčím způsobem zpracovat rozkazy svého pána – podobalo se to vyjednávání s ďáblem – ovšem Jonathan to umění buďto nezvládl, nebo se o to prostě nestaral.

Rozhodně mu nijak nevadilo působit mi potíže.

Tak. Viseli jsme tady ve vzduchu a dívali se, jak se krajina pod námi vzdouvá a zase klesá jako oceán. Mona pozvolna vyrovnala náklon a vznášela se teď pěkně rovně.

„Musím se ptát?“ ozvala jsem se. Hlas jsem měla víceméně vyrovnaný, ale kůže mě ještě pálila z náhlého přívalu adrenalinu.

„Zemětřesení,“ řekl David.

„To byla řečnická otázka.“

„To jsem pochopil.“ Vypadal ledově klidný, ale oči za brýlemi mu jiskřily. „Jo. Už můžeš ubrat plyn.“

Správně, celou dobu jsem měla plyn sešlápnutý až k podlaze. Povolila jsem pedál a celkem bezdůvodně přibrzdila. Nohy se mi třásly. Nedokázala jsem se přimět pustit volant.

„Víš, existují tři druhy vln, spojených se zemětřesením,“ pokusila jsem se o nenucený tón. „P vlny, S vlny, L vlny. Ten akustický náraz vyvolávají primární vlny –“

„A staří Číňané věřili, že se drak pod nimi obrací ve spánku,“ přerušil mě David. „Ani jedno z toho nám právě teď není nic platné.“

Zase měl pravdu. „Oukej. Co když ti nařídím, abys to zastavil?“

David potřásl hlavou, pohlédl dolů na vytrvalé vlnění země. „Síla proti síle. Jen bych všechno zhoršil. Nemůžu se postavit přímo proti němu.“

„Takže je to Jonathan.“ Jako bych o tom vůbec kdy pochybovala. Už jsme kolem něj kroužili tři dny a hráli si s ním na schovávanou po celé Nevadě. A pokaždé se objevilo něco, co nás zastavilo. Krupobití s kroupami o velikosti baseballových míčků, které jsem sotva dokázala udržet, aby mi Monu nerozmlátilo na kousky. Bouře s blesky. Větrné stěny. Navrhněte něco, cokoli, a určitě do toho vletíme.

A pak z toho ven.

Já bych v takové situaci investovala spoustu času a námahy do obezřetného udržování rovnováhy ekosystémů. Kevin/Jonathan se ani za mák nestarali o to, jestli tím svým vrháním ohnivých koulí těžce nenaruší celou rovnici hmoty a energie, nebo jestli tornádo, které si ušlehají, nadobro rozerve stabilitu počasí na půlce kontinentu. Kevina jsem chápala; byl ještě kluk, a děti nikdy nemyslí na následky. Ale Jonathan... Vím, že by

měl kapacitu na vyrovnání vah. On to prostě jenom nedělal.

Tohle vznášení ve vzduchu nikam nevede. Zhluboka jsem se nadechla: „Takže snad zahájíme plán B.“

„Mám dojem, že už jsme někde uprostřed abecedy,“ podotkl David. „Jo, já si opravdu myslel, že se nám podaří dostat do Las Vegas, ale zatím jsme se ani nepřiblížili. Možná bychom měli...“

„Já to nevzdám, na to radši zapomeň.“

Nemohla jsem to vzdát. Kevin a Jonathan, to bylo spojení, uzavřené v pekle, a byla to moje vina. Poskytla jsem Kevinovi příležitost, aby to udělal. Také jsem mu měla zabránit v ukradení moci nejnadanějšímu Správci na světě, mému příteli Lewisi Levanderu Orwellovi.

Takže jsem se *rozhodně* nevzdávala. Tohle mohlo způsobit nevyčíslitelné škody na životech a majetku, a jeden z těch životů jsem osobně znala. Lewis zemře. Už teď umíral, stejným způsobem, jako by k němu někdo přistoupil a vyrval mu orgány, které jeho tělo nezbytně potřebovalo. Lewis měl tak obrovské magické schopnosti, že magie byla jeho součástí. Bez ní se neobešel.

Ovšem teď Kevin vládl takovou mocí, že David a já – nebo kterýkoli ubohý, pitomý magicky nadaný blbeček, jenž by se pokusil dostat do Las Vegas – jsme pro něj byli jasně viditelní a zranitelní jako černí brouci na neposkvrněné bílé podlaze. Nebylo kde se schovat. Nebylo kam jít, leda směrem ven, a přitom doufat, že se vyhneme obří síle, která by nás rozdrtila.

Dařilo se nám to, aspoň prozatím. Ale bylo jasné, že si s námi jen hraje.

Napadla mě děsivá myšlenka. „Jede po téhle silnici ještě někdo jiný?“ Kevinovi, jak jsem dobře věděla, nešlo o to připsat si na účet nevinné oběti, ale nemyslím, že by si dal tu práci a vyhýbal se jim.

„Nikdo není na dosah. Můžu otřesy trochu tlumit, aspoň na okrajích; zaměřil se přímo pod nás. Nikdo nepřišel k úrazu.“ To jeho nevyslovené *zatím* se mnou škublo.

„Jak dlouho to může vydržet?“

David na mě vrhl kosý pohled. „Děláš si legraci?“

„Tak dlouho, jak bude chtít?“

„Přesně.“ Z jeho tónu, suchého jako poušť kolem, bylo zřejmé, že se David cítí trochu méněcenný. „Budeme si muset počkat.“ A zase ten tón.

„Tak.“ S úsilím jsem se pokusila vpravit do hlasu špetku optimismu. „Jak se zabavíme?“

David neměl náladu na žerty. Sledoval silnici, jak se pod námi svíjí jako něco živého. Pak řekl: „Zkus si odpočinout, dokud to jde. Budu hlídat.“

Nebylo to přesně to, v co jsem doufala, ale pochopila jsem, jak to myslí. Byla jsem unavená a na rozdíl od něj jsem tentokrát byla jenom člověk.

Ne že bych to nesla nějak těžce.

Nijak zvlášť.

* * *

Počasí není v podstatě nic jiného než praktická aplikace kvantové mechaniky. Kvantovou mechaniku nelze zjednodušit, ale nakonec stejně vždycky dojde na interakce částic tak malých, že se proti nim zdají velké i atomy. Všechno se dá rozdělit na něco dalšího, až na takovou velikost, jakou lidský mozek nemůže pochopit a nelze ji změřit jinak, než podle účinků, které částice nechávají za sebou. Chovají se jako vlny. Nic není takové, jak to vypadá.

Ovládání kvantových interakcí je záležitost makro- či mikro-vědy, nebo magie, nebo také umění – popřípadě spojení toho všeho. Když řídíte počasí, provádíte manipulace na subatomární úrovni, získáváte nebo ztrácíte energii, podněcujete anihilaci kvarků s antikvarky nebo protonů s antiprotony, a obojí probíhá ničivě a čistě. Může to znamenat rozdíl mezi slunným dnem a jarním deštěm, nebo bouří a ničivým tornádem stupně F5. Může to znamenat záplavy nebo sucho. Život nebo smrt.

Představuje to pořádný kus zodpovědnosti a já se obávám, že Správci tyhle záležitosti někdy neberou dostatečně vážně. Koneckonců jsme jen lidé. Máme stejně jako ostatní své vlastní životy, své rodiny a celou soupravu lidských neřestí a hříchů. Jasně že nikdo nemá rád, když ho ve čtyři ráno zavolají z kanceláře, obzvlášť když přitom má uklízet nepořádek, který způsobil někdo jiný.

A hříchy, ano, těch máme na svědomí spoustu. Například chamtivost. Nenasytnost a moc byli vždycky dobří kumpáni, ale ten nejvražednější párek tvoří chamtivost a magie.

Párkrát jsem se setkala s tím, jak absolutní moc dokáže člověka zkazit. Organizace Správců je postavena na solidních, idealistických zásadách, ale někde cestou někteří z nás – možná dokonce mnozí z nás – své poslání poztráceli. Zůstalo i několik věrných, nesobeckých (mezi něž se neodvážím počítat).

Nikdy jsem se příliš nestarala, jestli to, co dělám, je z vyššího pohledu správné; nemám to v povaze. Jsem jenom pěšák. Jsem pracovník, vykonavatel, ne ten, kdo vymýšlí plány. Těší mě být užitečná a dělat svou práci dobře, a pokud jde o dlouhodobou spokojenost, nijak mi přitom nepřekáží vlastnit úžasný šatník a parádní boty.

Nikdy jsem netoužila octnout se v nějakých etických rozporech. Nestála jsem o rozhodování, kdo je v právu a kdo ne, kdo přežije a kdo zemře. O tom by neměl rozhodovat nikdo, ale hlavně ne já. Nejsem moc přemýšlivá, nemám sklon k filozofickým úvahám. Jsem dívka, která má ráda rychlá auta a rychlé muže a drahé šaty, i když ne nezbytně v tomto pořadí.

Ale člověk musí dělat práci, jakou mu osud přihraje.

* * *

Nemohla jsem usnout. No vy byste to dokázali? Když se vznášíte přímo nad zemětřesením a čekáte, až to vezme ještě horší konec? Přestože jsem byla úplně vyčerpaná, strach mi nedovolil zavřít oči na dobu delší než pět vteřin.

Takže jsme tam viseli a sledovali silnici, jak se vlní pod nemilosrdným sluncem, když mě něco napadlo. Posadila jsem se zpříma a zamžikala.

„Můžu s tímhle strojem létat?“ zeptala jsem se. Jako bychom se už beztak nedrželi ve vzduchu bez pomoci leteckého motoru. „Chci říct, dopravit se na jinou silnici. Aniž by na to přišli.“

Tím jsem získala Davidovu plnou pozornost a nepatrné podmračení. „Tehle stroj sice není stavěný na bezmotorové létání, ale předpokládám, že by to šlo. Proč?“

„Kdybys dokázal v éteriku udržet iluzi, že jsme pořád na místě, mohla bych využít větru a přesunout se s autem na jinou trasu, a tím bychom možná získali trochu času, než mu to dojde.“ Zaváhala jsem a pak jsem položila otázku, které jsem se až dosud bála. „Mohl by nás zabít, vid’? Kdykoli se mu zamane.“

Davidovy oči byly neúprosně jasné. „Může se o to pokusit. Nakonec by se mu to podařilo. Nemůžu proti Jonathanovi bojovat silou. Ale on tě nechce zabít. Kdyby chtěl, už bys byla mrtvá.“

Postřehla jsem změnu zájmena. To *já* byla v ohrožení života. Nejhorší, co by se mohlo stát Davidovi, kdyby se auto zmačkalo jako plechovka od piva a moje kosti roztříštily na kousky, by bylo rozbití láhve, které by mu vrátilo svobodu. Jonathan by to nepochybně viděl jako výhodu. Což, když ponecháme stranou, co jsem cítila k Davidovi a co, doufejme, on cítil ke mně, nebylo zase tak od věci. Stejně se mi tahle záležitost se vztahem pán-otrok moc nezamlouvala.

„Dokážeš ho odrazit?“ zeptala jsem se.

„Na chvíli. Pokud zaútočí přímo.“

„Dost dlouho, abych se mohla –“

„Zachránit,“ dokončil David. „Ve hře jako tahle je tvým protihráčem Kevin, ne Jonathan. Můžu zablokovat Jonathana, ale jedině tak, že ho dokážu zmást, ne přímou obranou. Musíme zůstat v pohybu. Když jim dovolíme, aby nás přišpendlili na místě, je po nás.“

Přikývla jsem a zaznamenala pár drobností: bledé rýhy kolem Davidových úst, napětí kolem očí. Bylo to pro něj těžké. *Moc těžké.* Jeho přátelství s džinem jménem Jonathan sahalo celé věky zpátky do doby, kdy byli oba dýchajícími lidmi, kdy spolu zahynuli na bitevním poli kdesi v temném oparu dávných dějin. Zachránila je prvotní moc, která dokázala vysát život z mnoha tisíc, možná miliónů živoucích tvorů, jen aby stvořila bytost jako Jonathan – myslící bytost, jež se skládá z čiré síly. I mezi džiny představoval cosi zvláštního, a to není zrovna málo.

A teď se octl na té špatné straně. Přinejmenším co se týče mě.

„Nedokážeme mu ublížit,“ řekla jsem. David na mě vrhl udivený pohled. „Je to tak?“

„Neumím si představit moc věcí, které by mu mohly ublížit. Určitě nic takového, s čím bys ty chtěla mít něco společného.“

„Ale on může ublížit tobě.“

„To neudělá.“

„Ale mohl by.“ Důvod, proč by mohl chtít ublížit Davidovi, spočíval v podstatě ve mně. David vynaložil svou moc na to, aby mě vzkřísil z mrtvých a stvořil ze mě džinku; ještě pořád se z toho úplně nezotavil.

V duchu tradice všech milenců jsme o tomhle nemluvili.

David pokrčil rameny, mrkl na vlnící se I-70 a prohlásil: „Radši bychom se měli pohnout, pokud to máme v úmyslu. Je jen otázka času, než Kevina napadne přikázat Jonathanovi, aby nás připlácí k zemi.“

V tom spočíval půvab celé situace – síla nukleární zbraně v rukou popudlivého dítěte, ale naštěstí ten kluk nebyl zrovna velký myslitel. Jonathan byl sice povinen mu sloužit, ale nemusel mu dávat rady, a prozatím nehodlal stát se v téhle bitvě generálem. Díky Bohu.

Přikývla jsem, nadechla se a zavřela oči. Vyplula jsem ze svého těla do vyšší vrstvy reality, která je mezi Správcí známa jako éterická úroveň... Do vrstvy, kde mizí všechno fyzické a svět se projevuje pouze prostřednictvím energií. Lidské smysly mohou vnímat jen omezené spektrum; když jsem byla džinkou, éterikum mi předvádělo mnohem víc, viděla jsem hlouběji, ale teď jsem se musela spokojit s tím, co jsem měla.

Momentálně silnice pode mnou v éteriku svítila jako zářivá obří rozjezdová dráha, jiskřící mocí, která se ve třech rozměrech promítala pod povrch, hluboko do skalního podloží. Ten pitomeček narušuje stabilitu celé

oblasti. Nemohla jsem mu to zarazit; moje vlastní moc byla spojena s větrem a vodou, nikoli se zemí. Tyhle váhy bude muset vyrovnat někdo jiný. Ve skutečnosti už touhle dobou určitě někomu z organizace Správců zvoní mobil.

Bylo načase vyvolat nepokoje, které patřily k mé specializaci. Sáhla jsem do dosud klidného, vyprahlého vzduchu, pustila se výš, tadyhle nasýtila molekuly kyslíčkem uhličitým, tamhle je zklidnila. Vedlejším produktem téhle činnosti je teplo. Tak vzniká vítr, vzájemným působením tepla a chladu, kdy horký vzduch stoupá a chladný se kvapně dere na uvolněné místo, do prázdnoty, kterou si příroda skutečně oškliví. Stáhla jsem v autě okénko a ucítila na tváři první svěží závan; ještě trochu energie a z vánku se stane ostrý vítr. Auto se lehce zahoupalo.

„Připrav se,“ řekla jsem nahlas. „Budu muset pořádně přitlačit.“

„Nebude vědět, že se pohybujeme,“ slíbil David.

Zvýšila jsem rozsah oblasti teplého vzduchu, zaměřila na něj v mohutném přílivu sílu slunce a spatřila, jak vítr vytváří v éteriku poruchu. Vzápětí do nás udeřil jako neviditelná vlna, hustá jako sirup.

Zasáhl Monu zboku, otočil nás, a pak jsme se dali do pohybu.

Vyjekla jsem a pevněji sevřela volant. Po celé dvě vteřiny jsem prožívala nevolnost z pocitu padání, než se náš rychlý pohyb ustálil. Natáhla jsem se dál do éterika, začala otáčet atomy a spojovat řetězce síly. Bylo to hladké a kluzké jako sklo.

Magickému vidění připadalo, že halogenová záře auta zůstává na místě. Byla to složitá iluze, která vyžadovala značné množství přesně řízené energie, jež musela zůstat skryta, ponořena pod přirozenými ději kolem nás; vnímala jsem, jak ze mě proudí moc jako krev z otevřené rány.

David ji zesiloval a dával jí směr, ale pro nás oba to byla obrovská zátěž.

„Jak dlouho?“ vypravila jsem ze sebe a zvedla ruku. Chytil se mě. Kůži měl horkou jako při horečce.

„Snad půl hodiny,“ odpověděl. Na jeho hlase nebyla znát námaha, ale já stejně cítila jeho kůži vibrace, vnímala jsem je tím poutem mezi námi. „O to se nestarej. Starej se o vítr.“

Měl pravdu. Moc, kterou jsem používala, měla zrádnou, nejistou povahu; všechno se mohlo snadno zhatit. Vítr má jakousi vlastní inteligenci – pomalou, instinktivní, ale přitom dravčí. Čím je silnější, tím jsou i její projevy prohnanější; proto je také práce s počasím ve větším měřítku vyhrazena nejmocnějším ze Správců. Tady nejde jen o fyziku. Tohle se podobá krocení lvů.

Právě teď jsem cítila, jak si právě tenhle lev začíná mlsně olizovat tlamu.

Pod námi líně uplývala poušť Utahu, na pohled jen mírně zvlněná krajina, ale ten pohled byl klamný. Putovali jsme oblohou rychlostí přesahující sto mil v hodině – na letadlo příliš pomalu, ale vzhledem k větrným proudům, s nimiž jsem tu zacházela, nebezpečně rychle. David udržoval Monu ve stabilní poloze. Doufala jsem, že přitom ještě věnuje aspoň trochu pozornosti tomu, aby nás nebylo ze země vidět; kdyby někdo zpozoroval, jak se Dodge Viper jen tak poflakuje po nebi nad pouští, těžko by se to vysvětlovalo i zarytým UFOlogům.

Spatřila jsem na obzoru úzkou, příhodně vyhlížející silničku a soustředila se na zpomalování. To zahrnovalo řadu riskantních a složitých opatření – ochladit vzduch pod námi, zahřát vzduch vpředu, vytvořit střet sil, které zastaví hnací pohyb větru. Naštěstí ve vzduchu nebylo dost vláh, abych si musela dělat starosti, že vytvořím bouři. Ovšem i tak jsem potřebovala zarazit nárůst energie

a někam ji vylít; nechat ji jen tak bloumat a hledat, jak by se vybila, to by byla začátečnická chyba. Pustila jsem ji po telefonních drátech, aby se v explozích modravé plazmy vybila do země.

Naneštěstí se větru nezamlouvala představa zpomalení.

„Doprdele,“ zašeptala jsem a sáhla hlouběji, abych se pokusila zachytit rychle kmitající molekuly. Tepelné procesy se vždycky obtížně zastavují; všechno se hýbe příliš rychle, nebo se všechno odehrává v příliš velkém měřítku. Uklidnila jsem se, zaposlouchala se do větru a rozprostřela se v éteriku. Jako bych se sama stala větrem, jako bych se do něj rozpustila. Jakmile jsem se dostala dovnitř, mohla jsem ho zpomalit...

Vtom David řekl ostře: „Pokračuj dál.“

Něco do nás udeřilo zezadu, neuvěřitelně silné prásknutí, jako by na nárazník dopadla dlaň obra. Zadržela jsem výkřik. Auto vystřelilo dopředu, zrychlovalo, začalo se propadat a vymykat kontrole. *Do hajzlu!* To provedl ten vítr, který mi vrátil úder. Dala jsem mu zbytečně moc energie a ta už se za námi začínala stáčet do spirály. Viděla jsem, jak se písek zvedá a zvýrazňuje obrysy toho největšího zatraceného prашného ďábla, jakého jsem kdy spatřila. Ne tornáda, ne v tradičním stylu, ale tady vysoko nahoře, kde jsme se nacházeli, byl ten mizera mocnější než při zemi.

Pocítila jsem, jak do mě proudí zpět energie – to jak mi ji David přestal odebírat. Prudce jsem se vyhoupla do éterika, abych znovu dala dohromady své roztrhané otěže. Bylo to jako hrát kuličky s nákladákem, kolem mě se zlomyslným veselím bezstarostně tančil chaos. *To nezvládnu.* Zmocňovala se mě panika a připravovala mě i o zbytky vlády nad situací.

A pak jsem ho ucítila v éteriku, kde se kolem mě ovinul, podepřel mě a uklidnil. *Ale zvládneš,* zašeptal

prostřednictvím toho tichého, mocného spojení mezi námi. *Věř si.*

A něco ve mně se ztišilo, takže chaos už přestal vypadat zmateně a nepřehledně. Objevily se v něm vzorce, překrásné jiskřící vzory, *život*, život ve všem kolem, ve větru, v půdě, ve mně, v Davidovi.

Chaos neexistoval. Na okamžik jsem to spatřila, *věděla* jsem to na úrovni, jakou může vnímat jen pravý džin, a pak jsem se natáhla a převzala kontrolu.

Vítr poslechl. S povzdechem ztlumil svou zuřivost, odhodil svůj písčinný povlak a stočil se kolem nás jako mazlíček.

Mona se jemně dotkla horkého asfaltu, jenž se chvějivě táhl do dálky jako černý prelud.

Otevřela jsem oči, mžiknutím zahnala přetrvávající rozjaření, a soustředila se na Monin motor, který stále předl a chvěl se v sevření mých rukou na volant. Držela jsem se Davida, nebo se možná držel on mě, nebo jsme se drželi jeden druhého.

Musela jsem se pustit, abych zařadila rychlost. Ruka se mi na řadicí páce divoce roztřásla, ale nepovolila jsem, dokud třes neustoupil.

Právě mi předvedl, jak vidí svět džinové. Zahlédla jsem to, a zase ztratila. Až do této chvíle jsem si neuvědomovala, jak hluboce toho lituju.

* * *

Hráli jsme si se zemětřeseními na kočku a myš po celou cestu až k nevadské hranici. Dokážu si představit, že normální svět to muselo dovádět k šílenství, nemluvě o chudácích Správcích Země, kteří mají za úkol udržovat svět ve stavu, kdy by byl bezpečný pro obyčejné lidi; i

můj mobil neustále zvonil, ale já neměla čas ani sílu zvedat ho. Volal mi Paul Giancarlo, který dočasně zastával funkci Národního Správce pro Spojené státy – jeho neohrožený předchůdce minulý týden padl přímo na frontě při plnění povinností. Další neštěstí, jemuž jsem ani jako džin nedokázala zabránit. Mohla jsem si jen představovat, jak musí být Paul ustaraný, ale určitě by ho neuklidnilo, kdybych mu podala zprávu. Jeho džin mu mohl říct, že jsme naživu. Tím také končily veškeré dobré zprávy, které byly k dispozici.

„Dálnice šest,“ řekla jsem. Prohrabávala jsem mapy, což jsem mohla dělat, když řídil David. Nebyl tak dobrý řidič jako já, ale snažila jsem se mu to nezazlívat. Udržel Monu na silnici, když jsme pálili gumy, jen abychom se dostali co nejdál, než se na nás zase pověsí Kevin a Jonathan. Bylo mi jasné, že Kevin teď každou chvíli může ztratit trpělivost a říct něco jednoznačného, jako třeba *Roztrískej to auto na kusy, hned!* A v tom okamžiku se postaví Jonathan proti Davidovi v boji o můj život, přičemž vítěz je předem dán.

„Dálnice šest zatáčí na padesátou,“ pokračovala jsem a sledovala trasu prstem. „Nejosamělejší silnice Ameriky.“ Což bylo pro nás jenom dobře; nechtěla bych být na přečpané dálnici, až na mě dopadne Jonathanův hněv. „Naneštěstí nevede tam, kam potřebujeme. Na druhé straně to znamená, že nás možná ještě chvíli neobjeví. Nevím, co ty na to, ale mně tohleto blbnutí začíná být k smíchu.“

Vydal zvuk, který mohl znamenat jak souhlas, tak nějakou trávící poruchu, ačkoli nemyslím, že by džinové něčím takovým trpěli.

„Taky to znamená, že bychom mohli na noc zastavit,“ dodala jsem pomalu. Už jsem ztratila přehled, kolik hodin jsme strávili v autě. Ta trocha spánku, kterou se mi

podařilo utrhnout, mi přinesla leda tak zrnité vidění, nervózní kofeinové záškuby a posttraumatické stresové záblesky nedávné minulosti ve formě vzpomínek na poslední měkkou postel, v níž jsem spala. Pochopitelně šlo o nemocniční postel, kde jsem se zotavovala po střelné ráně do zad. Tolik k posttraumatickému stresu.

„Mohli bychom zastavit,“ přisvědčil David. V jeho hlase jsem neslyšela nic zvláštního. Neupřel na mě dlouhý pohled, aby na poslední chvíli odvrátil zrak. „Měla by sis odpočinout.“

„Abych byla ráno svěží a mohla zase pokračovat.“

„Nic víc nemůžeme dělat.“

„Asi máš pravdu. Neuškodí mi trochu se prospat.“

Několik vteřin jsme byli oba potichu, pak jsem pomalu, unaveně vydechla. „Nemůžu. Nemůžu spát, když tam venku dělají bůhvíco a Bůh sám ví komu...“ Neviděli jsme za stěnu Jonathanovy moci. Pokud jsem dokázala odhadnout, mohli Las Vegas proměnit v jeden obrovitý večírek, něco jako věčné jarní prázdniny. To by tak odpovídalo Kevinovi.

„Dověděli bychom se, kdyby došlo k něčemu opravdu efektnímu,“ zdůraznil. „Až dosud nebylo nic v rádiu; pro normální smrtelníky je všechno jako obvykle. A i kdyby Kevin něco podnikal, nezastavíš ho, když se budeš takhle ničit.“

„Davide, oni už přece *zabíjeli Správce*.“ Zatímco jsem lenošila v nemocnici, odešli do země nikoho kolem Las Vegas dva Správci se svými džiny a nevrátili se. K tomu se nepodařilo navázat spojení se Správci Počasí a Ohně v Nevadě. Správce Země, který si pravděpodobně připadal jako jediný zbývající terč, byl zcela pochopitelně nervózní. „Ježíši, já nedokážu jen tak... relaxovat!“

Davidův hlas byl hluboký, vřelý a jemný. „Já vím.“ Vztáhl ruku a přejel mi konečky prstů po kůži. „Tak spi.“

A než jsem stačila říct něco na protest, ztratila jsem vědomí.

* * *

Měla jsem strašidelné sny.

Stála jsem uprostřed pouště, zírala k nedozírnému obzoru. Kolem se líně přesýpal písek, ale přitom jsem necítila žádný vítr... Necítila jsem vůbec *nic*. Ne uvnitř.

Neměla jsem vůbec žádný cit pro počasí.

Slepá. Byla jsem slepá. Přepadla mě panika, bylo to současně zdrcující a podivně neskutečné, jak už to tak ve snu chodí... Ostré, a přitom nesouvislé.

Tohle je to.

Ale nebylo. Byla jsem Správce; měla jsem svou moc; byla jsem plná života navzdory všemu.

Tohle je to, co přichází.

„Je to překrásné,“ pronesl nějaký hlas. Otočila jsem hlavu a vedle mě stála žena – vysoká, nádherná, s vlnami bílozlatých vlasů a ametystovými očima. Její bledé, průsvitné roucho se vlnilo ve větru, který já necítila. Zvedla tvář ke slunci a dychtivě sála jeho teplo jako šťastné dítě.

Znala jsem ji. Nedávno mi zachránila život – těsně předtím, než se vzdala vlastní existence, byť neúplné a ubohé. Kdysi bývala džinkou, jako David, ale zničila ji láska k člověku. Stala se ifrítem, stvořením stínů, který nabývá svého původního džinského tvaru, jen když vysaje dostatek moci z jiného džina. Ifríti jsou v nejlepším případě upíři. V nejhorším kanibalové.

Držela se takového polovičního života stovky let, aby mohla zůstat se svým milovaným. A vzdala se toho pro mě.

Pořád jsem nevěděla, proč vlastně.

„Nazdar, Sáro,“ pozdravila jsem, jako by setkání s ní bylo ta nejnormálnější věc na světě. Neotevřela oči, ale její úsměv se prohloubil a na tváři se jí objevily dolíčky. „Kde to jsme?“

„Na konci světa,“ odpověděla a vzala mě za ruku. Kůži měla horkou, jako džinové mívají, bledou a dokonalou jako slonovina. „Tam, kam tečou všechny řeky.“

Nebyly tu žádné řeky. Poukázala jsem na to, ale její úsměv Mony Lisý nezeslábl.

„To je jen řečnický obrat, drahá,“ řekla. „Prozatím... jak se má David?“

„Pořád pro něj hořím,“ odvětila jsem v té záhadné snové upřímnosti. „Kdybych ho ztratila, umřu.“

„Neumřeš.“

„Ale ano.“ Jen ta představa ve mně vyvolala mohutnou černou vlnu žalu, která mě hrozila ochromit. Sára mi pevně stiskla ruku, jako by věděla, jako by cítila totéž, co já. Spolkla jsem horký, kyselý dech. „Kde je Patrick?“

„Tady.“

„Kde?“

„Zavři oči.“

Poslechla jsem a vzápětí jsem se octla v éteriku, nebo v éteriku snů. A mou dlaň už nedržela Sára. Tento džin byl vykreslen ve stínech síly, v liniích tragédie, ale kolem jeho aury se mihotaly odstíny ledově studené modři a zeleně. Polární záře míru.

Z nějakého důvodu mě to nepřekvapilo. „Ach,“ řekla jsem. „Tady jsi. Ahoj, Patricku.“ Ne že by se na éterické úrovni dalo rozmlouvat, ale v mém snu platila moje pravidla. Patrickův stín se obrátil ke mně a nabyl zdání své lidské podoby, kterou nosil přes tři sta let... Mohutný muž s bujnou hřívou bledě plavých vlasů, oči trpké a

opojné jako absint. Santa Claus, ale ten typ, který klidně upustí dárky na zem, aby se mohl sehnout a podívat nějaké ženě pod sukně.

„Chybělas mi,“ pravil a nehmotnou rukou mi sáhl na zadek.

„Chyba! Tohle se nehodí!“ Vyjekla jsem a uskočila. Zazubil se jako zlobivý kluk.

„Nemůžeš mi zazlívát, že jsem to zkusil.“

„Jsi mrtvý,“ obvinila jsem ho. „Neměl by ses konečně zbavit zlozvyků?“

„Mně se zdá, že je na to pozdě. Tak. Přišla jsi sem, aby ses zeptala, co máš dělat.“

„Ne, mně se jenom zdá sen.“

„Vážně?“ Založil si ruce na prsou. Podivně se překrývaly; jako bych viděla dvojrozměrné vystřihovánky z papíru před zářícím andělem. „Měla by ses obrátit a pospíchat domů, drahá. Tuhle bitvu nemůžeš vyhrát. Je to jako ničivý požár. I ten nejtupější Správce Ohně ví, že někdy musíš plamen nechat, ať spálí sám sebe.“

„Ten kluk bude zabíjet lidi, Patricku. To nemůžu dovolit.“

Natáhl ruku a poklepal mě po čele. Bolelo to. „Au!“ Otevřela jsem oči a najednou jsem se zase dívala na Sárú, která právě spustila ruku dolů. Už se neusmívala.

„Prší,“ řekla a odvrátila se ode mě. Závan větru proměnil její roucho v pár křídel, která mihotavě zářila.

Nepršelo. Na nebi nebyl ani mráček, nikde ani kapka vody.

Dívala se k západu. Na vzdáleném obzoru jsem zahlédla malý černý flíček, pak vzplanul miniaturní plamínek, který mohl znamenat blesk.

Začalo to jako šepot, pokračovalo mumláním, potom zaburácel hrom jako milión koní, kteří před něčím v panice prchají.

A pak se v půlnoční vlně přihnala záplava, hřmící dolů kaňony pod námi. Byla to hustá, blátivá vlna s hřebenem černé mlhy, jež před sebou hnula rozbité zbytky domovů, podniků a mrtvol. Měla nestvůrné rozměry a smetla celý lidský svět. Nic se před ní nezachránilo. Narazila do hory, kde jsme stáli, a já cítila, jak se svět třese. Nade mnou se rozprostřel chladný, vlhký vzdech a pak se vlna rozdělila a prošla kolem nás, hřměla dál a níž, dolů do černé propasti nekonečna.

„Kam plynou všechny řeky,“ pravila Sára. Oči měla strašlivě smutné, strašlivě smrtonosné. „Běž domů, dítě. Nechod’ sem umírat.“

Místo na mém čele, kam mi ona nebo Patrick zabodli prst, vzplanulo bílým žárem a já cítila, jak ztrácím rovnováhu.

Křičela jsem.

Padala jsem do zčeřeného, zpěněného, páchnoucí záplavy smrti.

* * *

Prudce jsem ucukla před vůní ozónu a ostře bodavým pocitem blízkosti blesku. David pořád řídil. Nebe se zbarvilo do temné šedi. Uprostřed mraků se utvořil sytě černopurpurový střed, který mi i bez použití Náhledu do éterika jasně říkal, že se blíží potíže. Déšť v hustých stříbřitých vlnách šlehal silnici. Bezděčně jsem mrkla na tachometr a zjistila, že se stále řítíme rychlostí téměř sta mil v hodině.

Chloupky na šíji se mi zježily, a nejen kvůli bleskům. Zakroutila jsem hlavou a vysloužila si tím bolestivou křeč, prohrábla jsem si vlasy prsty (nebo spíš jsem se o to pokusila; chtělo by to pořádný šampón a nestvůrně silný

kondicionér) a pokusila se spolknout povlak, který se mi během spánku udělal v puse. Na obzoru zazářil další blesk, modrobílý s jemným náznakem růžové na okrajích. Roztříštil se na několik samostatných stužek a zasáhl pět cílů současně. Vzpomněla jsem si na slova jednoho staršího Správce: *Pokud jsi dost blízko, abys na to viděla, jsi také dost blízko, abys dostala strach.*

David se ozval: „Myslím, že na chvíli zastavíme.“ Věnoval mi rychlý, neosobní pohled. „Pořádné jídlo, sprcha, noční spánek. Lékařské doporučení.“

„Když si hraješ na doktora, není to totéž, jako když jsi doktor, víš.“ Reflexivní pokus o vtip. Neměla jsem v úmyslu odporovat; ten sen ve mně zadusil veškerou bojovnost. Chtěl mi nějakým nanejvýš nesrozumitelným způsobem něco sdělit. Není divu, že se mi zdá o Patrickovi a Sáře, o těch dvou, kteří se vzdali své existence, aby mě vrátili zpátky do světa smrtelníků... Ale hodilo by se mi konkrétnější proroctví. Čím to, že tyhle moudré rady nikdy nedostáváte jasně formulované?

David ukázal bradou na zeleně svítící neon nad námi. „Zajedu tam.“

Ze skvrny šerosvitu se vyklubal podnik Holiday Inn, a když nebe roztrhl další blesk, aby vzápětí zajel do země a vynuloval jemně nastavenou polaritu baterie života, uvědomila jsem si, že jsem nepoložila jednu logickou otázku.

Když David vypnul zapalování, obrátila jsem se k němu: „Tohle všechno jde po nás?“

Následující blesk na okamžik proměnil jeho tvář ve slonovinu a oči ve žhavé zlatooranžové pochodně.

„A není to tak pokaždé?“ řekl.

Kapitola druhá

Když jsem proběhla pneumatickými dveřmi do haly Holiday Inn, ubohá zmáčená, ucouraná troska, zakusila jsem jeden z těch chvějivých, matoucích okamžiků děja vu. Stává se to kdekomu – a samozřejmě to nejlepší, co můžete udělat, je zapomenout a jít dál.

Jenomže já udělala šest kroků do haly, zahlédla fontánu s falešnou skálou a plovoucími prstenci hedvábných květin, a usoudila, že to není žádné děja vu. Byla to vzpomínka.

Už jsem tady skutečně byla. Před šesti lety.

„Doprdele,“ zašeptala jsem. Musela jsem se zuby nehty bránit nutkání vrátit se do auta a prostě jet dál. Ale venku řádily hromy, až se okenní skla otřásala, a opravdu nemělo smysl pokoušet se uprchnout právě z téhle minulosti.

Ostatně já nikdy neprchám před ošklivými vzpomínkami.

Narovnala jsem se v zádech a přistoupila k recepci. Nebyla to právě chůze modelky po molu, v tom mi bránilo čvachtání v botách, ale držela jsem se, co to šlo. Dívku za pultem jsem nepoznávala – personál se už musel několikrát vyměnit a upjatá blondýna, která mi tehdy podávala klíč od pokoje, už byla dávno pryč. Tahle – bruneta – přestala dělat žvýkačkové bubliny, zvedla se a přívětivě se usmála.

„Ouvej,“ řekla, „to je tam ale počasí, co?“

„Vážně,“ přisvědčila jsem a shrnula si z obličeje prameny vlasů. „Doufám, že máte volný pokoj.“

„Jasně,“ odvětila. „Zákaz kouření, nevádí?“

„Bude tam fén?“

„Určitě.“

Provedly jsme příslušnou akci s kreditní kartou, ona mi dala roztomilý elektronický klíček a já se čvachtavě vydala kolem něžně cinkajícího vodotrysku ke schodům. Žádní duchové – aspoň já věřila, že tu žádní nejsou. Jen jsem si nemohla pomoci, a když jsem míjelo to místo, pocítila jsem chlad; velice skutečné mrazení.

Charles Spenser Ashworth III.

Lidi, jak já tady nechtěla být. A už vůbec ne teď.

* * *

Když jsem odemkla, David už na mě čekal. Oblékl si neformální modře kostkovanou flanelovou košili, modré džínky, tenisky... Svůj oblíbený olivově zelený plášť z výprodeje II. světové války přehodil přes židli. David ležel vzadu na posteli s rukama za hlavou. Kopnutím jsem zavřela dveře, zůstala stát a dívala se na něj.

Kapalo ze mě.

Pak jsem beze slova zamířila do koupelny, stáhla ze sebe mokré šaty, otočila kohoutek ve sprše, aby tekla horká voda, a dopřála si přepychovou koupel, jaká krásně uvolní páteř, se spoustou šampónu a roztomilým mýdélkem. Po dvou dávkách hotelového kondicionéru se mi stěží podařilo zvládnout svoje nespolupracující vlasy hotelovým hřebenem. Už zas se mi zkudrnatily, k čertu s tím! Ve své původní lidské podobě jsem měla hladké, rovné, jako uhlé černé vlasy. Od mého znovuzrození moje vlasy získaly sklon ke kudrlinkám ve stylu Shirley

Templeové. Použila jsem vysoušeč a se zaťatými zuby se dala do práce, až jsem vlasy narovнала ke své spokojenosti.

Když jsem vyšla ven, moje šaty byly suché, složené a uložené v zásuvkách a David ležel ve stejné poloze, ale svlečený a přikrytý dekou. Postavila jsem jeho nezazátkovanou láhev na noční stolek vedle hodin s rádiem.

Se zavřenýma očima se usmál, hrud' se mu zvedla a klesla, jak se mě nadechoval. „Voníš po jasmínu.“

Odložila jsem osušku a vklouzla pod deku k němu. „Hotelové mýdlo. Doufám, že je to takhle lepší.“

Otočil se na bok a opřel o loket, aby na mě viděl. To, co jsem uviděla v jeho očích, mi bralo dech. Sladké, horké, silné... Džinovы jsou stvořeni z ohně, a také z vášně, a moci. Když jeden z nich něco takového cítí k vám... Tomu se nic na světě nevyrovná. Nedotýkal se mě kůží, a přitom to nevadilo; dotýkal se mě mnohem důvěrnějšími způsoby. Někde poblíž konce páteře mi vzplanula sladce palčivá rozkoš a pomalu postupovala nahoru.

„Jak daleko chceš s tímhletem zajít?“ zeptal se. Což nebylo právě to, co jsem toužila slyšet. Zamžikala jsem, abych dala najevo, že nemám ponětí, o čem to mluví. David pochopil můj zmatek a pokračoval: „Kevin má strach. Je mladý, je hloupý, a taky vyděšený. Máme všechny důvody domnívat se, že pokud nebyl šílený už předtím, teď už je. Tak jak daleko chceš zajít, aby ses k němu dostala?“

Něco mi blesklo hlavou, něco z toho snu v autě. Ničivé požáry, které samy sebe spálí. Setřásla jsem to. „Tak daleko, jak bude potřeba. Někdo ho přece musí dostat.“

Odhrnul mi pramen vlasů z obličeje. „To můžou i jiní.“

„Aby přitom ještě stačili zachránit Lewisovi život?“ zeptala jsem se a ihned zaznamenala, jak jeho oči z roztaveného bronzu pomalu chladnou. „Nech toho. Tady nejde o osobní pocity, Davide. Je důležitý. Lewis je důležitý pro... Do háje, pro všechny. A to, co mu Kevin provedl, ho zabíjí.“

„Měla by ses na něco zeptat sama sebe,“ řekl tiše.

„Jak daleko chci zajít? Právě jsem ti vysvětlila –“

„Ne.“ Umlčel mě pohledem. „Proč to vždycky musíš být zrovna ty. Jsi tak mocná, nebo snad tak domýšlivá?“

Ztuhla jsem. Pak jsem se překulila zády k němu a hýčkala si tu bolístku. Jeho teplé prsty mi lehce hladily rameno. Jeho hlas mi tichounce šeptal do ucha, měkký a sametový.

„Hrozně se o tebe bojím. Už dvakrát jsem tě málem ztratil, Jo. Prosím. Přestaň se pořád snažit zachránit svět. Můžeš to pro mě udělat?“

Musela jsem se k tomu postavit poctivě. „Myslím že ne. Ne tentokrát. Tohle je náš průser, Davide. Musím se o to pokusit.“

Cítila jsem teplo jeho povzdechu. „Přesně to jsem čekal.“ Přitiskl mi rty na holou kůži ramene. Zhluboka jsem se nadechla a obrátila se k němu...

...jenomže on byl pryč. Zmizel. Rozplynul se, jak už to džinové jako on dělají.

Neodcházej, potřebuju tě, zůstaň, prosím... Opravdu jsem ho potřebovala, obzvlášť této noci, obzvlášť tady. Ale byla jsem drsná holka. Drsné holky nežebrají.

Zavřela jsem oči a snažila se usnout, ale vzpomínky se mi pořád vracely.

* * *

Jakmile jsem si jednou vybavila, že už jsem tu kdysi byla, nedokázala jsem zapomenout na okolnosti té návštěvy, a ty okolnosti začaly právě Chazem.

Možná také znáte někoho jako Charles Spenser Ashworth Třetí. Třeba ne s tak vybraným jménem a rodokmenem, možná ne tak bohatého, ale znáte ho. Je to ten chlapík, který není obdařen žádným zvláštním talentem, ale má velkou hubu, mluví rychle a produkuje okázalé, křiklavé nápady. Jakživ nic nedotáhne do konce, protože to je těžká práce. Má prostě jenom nápady. *Nápady*, vysvětlí vám, jsou mnohem důležitější než provedení. Tu nudnou práci může přece udělat každý. Muži jako Chaz jsou obvykle úspěšní, protože u nás existuje celá kultura, založená na představě, že skutečná práce je levná a jaksi podřadná. Obvykle dělá nějakého konzultanta nebo vedoucího pracovníka, obvykle má nóbl auto (ale bez opravdu pořádného výkonu), milenku a minimálně jednu ex-manželku a s tím spojené ex-dětičky.

Tenhle *můj* Chaz byl Správce. A já měla tu smůlu, že mě určili na provedení auditu jeho práce.

Nejdřív ze všeho si uvědomte, že pracovat jako Správce Počasí v Nevadě není právě napínavé. To okolní státy mají často problémy, ale než se průser dostane až do Nevady, má tamější Správce spoustu možností, jak ho zpomalit nebo zastavit. Ten kraj má dobré Správce Země, ne Ohně nebo Počasí. Takže skutečnost, že posílají auditora na Správce Počasí v tomto státu, je přinejmenším nezvyklá. Jenomže tam se děly divné věci už dva roky předtím, než tam poslali mě.

Vypadalo to jako výhra v loterii, výlet do Vegas, a zadarmo, a vybrali pro to mě. Florida, Kalifornie, Texas, Oklahoma, Kansas, Missouri... Odtud pocházejí odborníci na horké klima, a příležitostně dostáváme i tenhle druh

práce. Kdyby sídlil v Montaně, dali by to za úkol někomu z Vermontu nebo Aljašky.

Ale ne, musela jsem to být já. Šťastlivec.

Že budou potíže, to mi došlo, už když jsme přistáli na McCarranově mezinárodním letišti v Las Vegas a já zjistila, že se Charles „Chaz“ Asworth neobtěžoval vyzvednout mě. Chci říct, kdybyste čekali auditora a požádali vás, abyste mu zajistili odvoz, nesnažili byste se udělat dobrý dojem? Ale Chaz ne. Nechal mi vzkaz, ať si najmu auto a že mi rezervoval pokoj u Caesara. Vybrala jsem si v půjčovně jaguára, jelikož jsem měla v úmyslu přimět Chaze, aby za něj zaplatil. Po Neonové Míli, hlavní obchodní ulici, jsem dojela ke snobsky kýčovitě výstřednímu Paláci a zastavila u stanoviště parkovací služby. Musela jsem čekat. Chvilí jsem váhala, pak jsem ale otevřela složku a znovu si prošla materiály.

I když Chaz oficiálně sídlil v Las Vegas, místo, kde docházelo k podezřelému chování počasí, se nacházelo jinde, v liduprázdné severní části státu, v pustině. Příliš mnoho bouřkových front, které přicházely příliš těsně po sobě, a zpravidla v nezvyklou dobu. Zajímavé. A navíc to vypadalo, že v té oblasti vlastní nějaké pozemky.

Služba mi zaklepala na okénko. Vzhlédla jsem, usmála se a zmáčkla tlačítko stahování oken.

„Omlouvám se,“ řekla jsem. „Rozmyslela jsem si to.“

Jela jsem dál, nahlížejí do mapy, kterou jsem dostala zdarma s jaguárem, pohodlně usazená v koženém sedadle, jež mělo teplotu těla. Rozhodla jsem se pro výlet.

Epicentrum potíží se nacházelo v místě zvaném White Ridge, což byla tečka na mapě, tak malá, že vypadala spíš jako kaz papíru než lidské sídlo. Neprodleně jsem vyrazila tím směrem.

Byla to čtyřhodinová jízda drsnou, nemilosrdnou krajinou, sálající vedrem, a na jejím konci jsem našla

městečko s Wal-Martem, opuštěným centrem, jednou sešlou restaurací a až úplně na kraji malým hotýlkem Holiday Inn. Zajela jsem na parkoviště, vytáhla z kabelky mobil a našla ve složce Chazovo číslo. Ozvala se mi hlasová schránka s uhlazeným hlasem Charlese Spensera Ashwortha Třetího, s hlasem, jaký mohl patřit profesionálnímu hlasateli v rádiu. *Prosím, zanechte vzkaz a já se vám ozvu. Pokud jste svobodná dáma, ozvu se vám dříve.* Přímou z toho kapalo osobní kouzlo. Nebo z toho možná jen kapalo. Nechala jsem mu věcný vzkaz, že jsem přijela, kde se právě nacházím, a že ho čekám co nejdříve.

Vzduch venku byl rozžhavený doběla, když jsem prošla těmi automatickými dveřmi do haly. Měla jsem na sobě bílý kalhotový kostým a pod sakem neónově žlutý top. K tomu senzační žluté boty. Nebyl to právě značkový úbor, ale musela jsem šetřit na budoucí modely. I tak jsem působila natolik velkoměstsky, aby se za mnou ohlíželi.

Dovalila jsem svůj kufr na kolečkách k recepčnímu pultu a objednala si pokoj. Ve svém novém přechodném domově jsem si ochladila nohy, chvíli přepínala televizní programy a pokoušela se přijít na kloub skutečnosti, že všechny hotelové polštáře jsou buď příliš tvrdé, nebo moc měkké. O dvě hodiny později zazvonil telefon.

Chaz byl v hale.

Sestoupila jsem po vratkém schodišti, minula vodotrysk, a tam stál. Nepochybně Chaz, nikoli Charles. Vysoký, se slušnými svaly, opálený, s vlnitými tmavými vlasy a jiskřivými modrými očima. Uměle vybělený úsměv s dokonalými zuby. Hodil by se někam do Hollywoodu, aby se tam poflakoval kolem bazénu, zvlášť kdyby si navlékl ležérní polokošili, levisky a mokašiny naboso. Celkově působil dost konvenčně, ale to bych mu nezazlívala.

Ne moc.

Prohlédl si mě od hlavy k patě bezostyšně oceňujícím pohledem. Nebyl to ten běžný druh pohledu *Vím, že se to nesluší, ale nemůžu si pomoci...*, který používají zdvořilí muži, spíš ten typ, co by měl být vyhrazen pro páteční večer ve striptýzovém klubu těsně před zavírací hodinou. Pak se mi ten pohled soustředil na prsa. Jasně, já vím – když nechcete upoutat pozornost, nenoste top bez ramínek, ale tady bylo snad padesát ve stínu. Objemné roláky právě vyšly z módy.

„Joanna? Myslel jsem, že na mě počkáte v Las Vegas. Vrátil jsem se do města později.“ Nečekal na mou odpověď. Chytil mi ruku a políbil mi její hřbet, a celou dobu mi přitom hleděl hluboko do očí. „Moc mě těší.“

„Pane Ashworthe...“

„Chazi, prosím. Vážně, propásla jste výlet; právě tady totiž mám svoje venkovské sídlo.“ V jeho podání to vyznělo, jako by byl nějaký velkostatkář z dob dávno minulých, honosil se titulem a překypoval noblesou. „Zlato –“

„Joanno.“ Ve dvou se dá hrát hra na přerušování, a já už jí tady s panem Okouzlujícím měla po krk. „Buďte tak laskav a oslovujte mě jménem, prosím.“

Obdařil mě zářivým úsměvem, který byl příliš zubatý, aby působil omluvně. „Joanno, jistě, ovšem. Promiňte. Podívejte, Správci nemají prostě žádný rozumný důvod tahat někoho až sem. Nemám v podkroví žádná hluboká, temná tajemství. Tedy ne že by mě vaše společnost nevzrušovala.“

Vzala jsem si ruku zpátky. „Budu potřebovat vaše záznamy.“

„Samozřejmě.“ Další úsměv z reklamy na zubní pastu. „Ale ty mám ve městě.“

„Ve svém venkovském sídle nic nemáte? Ale zdá se, že tu trávíte dost času.“ Rozevřela jsem na kuchyňském

pultu složku a nalistovala mapy, které jsem hledala. „Když jsem mapovala vzorce počasí, působilo to na mě, jako by tu probíhaly nějaké manipulace, ale přímo z této lokality, ne z Las Vegas. To snad dá rozum, že máte kancelář právě tady, ne? Pokud si tedy vedete patřičné záznamy.“

Jeho úsměv se vytratil. „Já nemám co skrývat.“

Dobrotivé nebe! Z každé poznámky ve složce muselo být každému jasné, že tady musí být něco divného, ale první tři auditoři, které sem poslali na výzvědy, nic nenašli. Mým úkolem bylo vypátrat něco, co by umožnilo zahájit oficiální vyšetřování a odvolat ho ze služby.

Protokol. I při podnikání s nadpřirozenými silami je v personálních otázkách nutno přesně dodržovat předepsané postupy.

„Pak vám jistě nebude vadit, když provedu revizi záznamů vaší domácí kanceláře,“ prohlásila jsem.

„Nemám žádnou –“

„Chazi,“ přerušila jsem ho a nasadila strohý úsměv, naznačující *nehraj si se mnou!* „Já vím, že ji máte. Už o tom nebudeme mluvit, ano?“

Netvářil se právě nadšeně.

„Tak pojďme,“ vyzvala jsem ho, než vyrukuje s dalším nemravným návrhem, a první jsem vykročila k jaguáru.

Po celou cestu k jeho domu jsem zachovávala mlčení, i když to byla dobrá půlhodina jízdy i při nanejvýš shovívavém přístupu k povolené rychlosti. Ctnostně jsem odolávala nutkání praštit ho, čímž jsem si zaručeně vysloužila svatozář... Věřte mi, byl protivný. Jasně jsem viděla, proč ho vyšoupli sem, do takové pustiny. Velkohubý, povrchní, hyperaktivní, když šlo o to někoho podrazit, a nijak zvlášť bystrý. Nemohla jsem vědět, jak moc je nadaný, ale ani největší zásoba moci na světě by z něj neudělala dobrého Správce.

A pak mě napadlo, že i *mě* by mohli obvinít, jak jsem povrchní a drzá a jak se úporně deru nahoru. Ovšem doufala jsem, že jsem aspoň bystrá. No, přinejmenším bystřejší než Chaz.

Zahnuli jsme na dlážděnou cestu a projeli mohutnou branou z tepaného železa, zdobenou – nekecám! – chromovanou siluetou nahé ženy, přesně takovou, jakou můžete vidět na nevkusných zástěrkách pod blatníky nákladáků. Nápis nad vchodem hlásal **Raně snů**. Ach jo, tohle bude fakt srandy kopec.

Dům byl postaven v poněkud přepísknutém tudorovském stylu, který tady na prérii působil komicky. Před domem se rozkládal upachtěný, zoufale zelený trávník, který budil dojem, jako by ho někdo čerstvě nasprejoval barvou. Garáž se třemi auty, všechno mizerné Corvetty. Všechny červené, jak jinak. V koutě opuštěný zlatý, nevkusně přezdobený Cadillac Seville.

Cestou k domu neustále klábosil, ale já neposlouchala; nahlížela jsem do éterika. Náhled vám krásně ukáže okolní krajinu, obzvlášť proto, že tady existuje časová úroveň čtvrté dimenze, jež představuje minulost. Chazovo hnízdečko se věru nemělo čím chlubit. V éteriku každé místo odhalí svou pravou povahu. Prázdná skořápka, stěží patrná... pokrytá stíny. To bylo trochu smutné. Ani místo, kde žil, neudělalo na svět valný dojem.

Právě jako samotný Chaz. Lidé se v éteriku obvykle projevují jako optické znázornění vlastních představ o sobě; ta jeho vypadala jako vybledlý obraz jeho fyzického vzhledu. Zajímalo by mě, co viděl, když se podíval na mě. Lidé se někdy projevují velmi podivně.

No, jediná dobrá zpráva byla, že Chaz pravděpodobně není masový vrah. Ne s takovým nezáživným éterickým vzezřením. Ne že bych se nedokázala ubránit, ale bylo milé, že si s tím nemusím dělat starosti. Měla jsem v hlavě

spoustu jiných věcí. Dům celkově působil dojmem rozpačitého nevkusy – napodobenina sedmdesátých let, která zdaleka nedosahovala původní elegance. Upozornil mě na vodní postel. Okamžitě jsem ho utřela a dala jasné najevo, že si přeju být uvedena do kanceláře.

Nacházela se v zadní části domu a vypadala, jako by si její zařízení vybral podle nějakého katalogu, ne tak, aby vyhovovala nějaké konkrétní práci; všechno tu bylo drahé, ale nic opravdu kvalitního. Kartotéka byla vyrobena ručně z nějakého exotického dřeva, ale zásuvky se zasekávaly. Uvnitř vládl chaos. Neoznačené šanony, hromady halabala naskládaných papírů, hlouposti smíchané se životně důležitými dokumenty. Doneslo se mi, že už rok neodevzdal čtvrtletní přehledy; patrně tady někde ležely, zastrčené mezi porno fotkami. A ty záznamy, které jsem našla... no, *ošuntělé* by byl příliš velkomyslný výraz.

Po dvou hodinách jsem měla chuť začít ječet a nechat celý tenhle barák odfouknout tornádem. Místo toho jsem si připomněla, že jsem profesionál, zatraceně, posbírala jsem a nastrkala do krabic všechno, co vypadalo aspoň trochu zajímavě, zatímco Chazův úsměv byl stále chabější a vlažnější, a nakonec jsem mu napsala potvrzení na to, co jsem si vzala.

Jaguár má prostorný kufr. Nacpala jsem tam šest krabic, další čtyři přidala na zadní sedadla a zamířila zpátky do hotelu. Nastal čas pohodlně se usadit k placeným televizním kanálům a s tuňákovým salátem od pokojové služby se prokousat těmi papíry.

Tohle bude dlouhý, dlouhý audit.

* * *

Vrátila jsem se zpátky do současnosti a zjistila, že místo abych se ukoľébala k spánku, ležím ve tmě, civím na strop a pozoruju odrazy dešťových vzorů, vlnící se po rozpraskané omítce. Lampa na parkovišti dávala jasné modrobílé světlo, které připomínalo prodloužený blesk.

Zvážila jsem možnost něco udělat s tím deštěm, ale prozatím se z něj nevyvinulo nic obzvlášť ničivého, tak jsem ho nechala být. Beztak se po kraji potloukalo spousta Správců Počasí; Asociace byla na pokraji chaosu – nejvyšší velitel mrtvý a tady v poušti se rozpoutalo pravé peklo. Já tady měla zvláštní úkol a na ten bych se měla soustředit.

Jako posledně. A jak se to nakonec vyvrtilo...

Zavřela jsem oči s představou krve a znovu – neúspěšně – jsem se pokusila usnout.

* * *

Probudila jsem se, aniž bych si pamatovala, kdy jsem usnula, na pravém boku a hleděla jsem do Davidovy tváře. Pozoroval mě. Zívla jsem, protáhla se a v duchu si sepsala seznam potřeb – pořádně si vyčistit zuby, nemluvě o vypláchnutí pusy – další věci, o které jsem se nemusela starat, dokud jsem byla džinkou. Ty idylické dny dělaly z pokračování normálního života jednu velkou osinu v zadku.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se David.

Nevyspala, a on to dobře věděl. „Kdes byl?... Ne, беру to zpátky, vlastně to nechci vědět. *Proč* jsi odešel?“

„Byli bychom se pohádali.“ Zvedl ruku a špičkou prstu mi přešel po paži k rameni. „Neviděl jsem žádný důvod, proč by k tomu mělo dojít. Bylas jenom unavená a znechucená.“

„Hádka může vést i k něčemu jinému.“ Už se nám to stalo. K našemu prvnímu skutečnému milování došlo následkem hádky v hotelu. Viděla jsem na něm, že si na to také vzpomněl.

„Na to se ale nepotřebujeme hádat.“ Hlas mu o celou oktávu klesl, ještě víc se ztišil, ale za ním se skrývalo napětí, díky němuž vypadal ještě víc naživu. Lehké klouzání jeho doteku zamířilo doleva, podél mé klíční kosti.

„Zatáhni závěsy,“ zašeptala jsem. Závěsy za ním se okamžitě samy od sebe zatahly a zakryly nám zamračená oblaka a vytrvalý, truchlivý rytmus deště. Došlo mi, opožděně a s malým elektrickým šokem v páteři, že David je se mnou pod dekou a že se už patrně zbavil šatů. Jeho brýle ležely pečlivě složené na nočním stolku, těsně vedle křehce modře se lesknoucí láhve.

Mezi námi nezůstalo nic než kůže, ta moje skutečná – ať už to znamenalo cokoli – a jeho udržovaná vůlí a magií. A tím ještě skutečnější, protože si to tak vybral. Vybral si *mě*.

Bylo mi chladno. Jako by to věděl, objal mě a přitiskl blíž ke svému teplu. Jeho rty mi vtiskly na čelo palčivý polibek, požehnání, které jsem si nezasloužila, a pozvolna putovaly k mým ústům. Sladké, pomalé, neuspěchané líbání, jemné jako déšť venku. Léčilo chlad ve mně, vyplňovalo prázdná místa.

Něco mi zamumlal do otevřených úst – slova, která jsem neznala, v jazyce, podobném tekutému ohni. Trochu jsem se odtáhla, pohlédla jsem mu do očí. Tolik vášně, spoutané takovým úsilím vůle.

„Co to znamenalo?“ zeptala jsem se. Obkroužil linii mých rtů špičkami prstů jako slepec, který si chce zapamatovat tvar mé tváře, a neodpověděl. „Davide, co to znamenalo?“

Ucítila jsem, jak se proti mně napjal. Jeho pohled se zaostřil. „Nedělej to,“ pravil varovně.

„Co to znamenalo?“ Zcela záměrně jsem se opakovala a teď jsem pocítila příval moci Pravidla tří. Byl nucen pravdivě mi odpovědět, ovšem pravda je pro džiny dost pružná. Nijak by nepřekročil své hranice, kdyby mi dal odpověď v cizím jazyce. Tuhle hru bychom mohli hrát celý den, kdyby na to měl náladu. Vlastnila jsem jeho láhev, ale ne jeho duši.

Ale on se nepokusil vyhnout odpovědi. Jeho oči změnily barvu na tmavě, matně mosaznou, téměř lidskou, a jeho ruka na mé líci znehybněla.

„Je to součást rituálu,“ řekl. „Doslovný překlad znamená, že budu truchlit, když odejdeš. Protože jsi smrtelná a navíc hloupě riskuješ, ztratím tě. Nenávidím tu představu, ale dojde k tomu. Protože nikdy nebudeš rozumná.“

Teď už by mezi námi nepropadl ani špendlík. Kůže na kůži, spojení potem, jak se zvyšovala naše tělesná teplota. Celé tělo mě bolelo a tepalo touhou po něm, ale mysl stále bojovala.

„Jaký rituál?“

„Joanno...“

„Jaký rituál?“ Žádná odpověď. „*Jaký rituál?*“

Tentokrát následovala odpověď v tom tekutě ohnivém jazyce. Byl to jazyk džinů, ale s drsným okrajem, který zněl lidsky. Přitáhl si mě znovu blíž, přiložil mi žhavé rty na krk a přiměl mě vzepnout se do oblouku. V našem vztahu zdaleka není jasné, kdo koho vlastní, napadlo mě, když jsem byla zase schopná myslet. Neměl v úmyslu odpovědět mi. Ne slovy.

Měla jsem jeho ruce všude, až mi z toho naskakovala husí kůže a sténala jsem touhou a rozkoší. *Příliš dlouho, už to bylo příliš dlouho...* Obrátil mě na záda, převálil se

na mě, chytil mi zápěstí a přitiskl mi je po stranách mých rozhozených vlasů, trýznil mě polibky a třením, ale ne v místě, kde jsem ho chtěla mít.

„Božemůj, Davide, prosím...“ zašeptala jsem. Nebyla jsem si jistá, o co žádám, jestli o ten doběhla rozžhavený přívál mezi námi nebo odpovědi na své otázky. Nebo něco úplně jiného. Bylo mi do pláče a nevěděla jsem proč. Srdce mi tlouklo jako laciná hračka, křehké a nespolehlivé, úder za úderem mezi mnou a koncem všeho. Necelila jsem drtivému, důvěrnému vědomí vlastní smrtelnosti, protože jsem ani nemohla. Vždycky jsem se před ním ukrývala do ustavičné činnosti, hnala se za něčím, co přijde pak.

David ale ne. On tomu čelit musel. Báł se, že mě ztratí, báł se o každou naši společnou chvíli, protože by mohla být poslední. Způsobila jsem, že se tvor z ohně a moci *bál*.

Vypadal nemilosrdně, když tak na mě hleděl shora, až na cosi zranitelného v očích. Podivná, nečekaná lidskost. „Prosím, neptej se mě, co to znamená.“

Zaznělo to tak, že mi to zlomilo srdce. Zašeptala jsem: „Nebudu,“ a cítila, jak se jeho napětí rozplývá. „Protože ty mi to povíš.“

„Musíš mi věřit.“

Zakuckala jsem se smíchy. „Kdo tady je nahoře?“

Pustil mi zápěstí, zvedl se na kolena. Přikrývka sklouzla. Světlo lampy mu pozlatilo kůži, ve mně se zastavil dech a něco uvnitř se roztrhlo. Možná poslední cár vzdoru.

Jeho ruce, žhnoucí na mých stehnech. Pohybují se.

„Musíš mi věřit,“ opakoval. Už to byl jen šepot a v očích se mu rozžal nový, jasný plamen. „Dokážeš to?“

„Ano.“

„Víš to jistě?“

„Ano!“ Podepřela jsem se napjatými pažemi a pohlédla mu přímo do očí. Pak jsem pomalu pokrčila kolena a přitáhla je nahoru. Tím pohybem jsem si ho přisunula blíž.

Zuby se mi jemně otíral o kůži ramene. Obemkla jsem ho pažemi a držela se ho, vnímala jsem vlny, jak se valí a rozbíjejí. Vlny moci, přetvářené a čisté.

Šeptal mi slova, která mě rozlamovala na kousky, ničila a znovu budovala, nepoznávala jsem ani jedno z nich a už to vůbec nevadilo, protože teď už jsem *rozuměla*. Jako tělo dokáže přijímat doteky, jako plíce přijímají vzduch.

Říkal mi, že mě miluje, tím způsobem, jakým to vyslovují džinové, a bylo to krásnější a děsivější než válečné prapory.

Usnula jsem v jeho náruči, v bezpečí, v teple a bez starostí, a neměla jsem žádné sny.

* * *

Probudilo mě zahřmění. Reflexně jsem prověřila Náhled a nenašla tam nic nezvyklého, pak jsem si teprve uvědomila, že to hřmělo klepání a že venku za hotelovými dveřmi jsou nějací lidé.

„Jo!“ Mužský hlas, drsný, autoritativní. „Otevři ty zatracený dveře! Hned teď!“

Ten hlas jsem znala. Nechala jsem klesnout hlavu zpátky na polštář Davidovy teplé kůže a vyslovila nahlas, co už věděl. „No paráda. Šéf nás přišel zkontrolovat.“

David se ode mě odtáhl. Poznala jsem, jak se v něm rozžihá hněv, viděla jsem, jak se to v jeho očích vaří. Tohle mohlo dopadnout *velmi* nepříjemně.

„Běž,“ vyzvala jsem ho. „Nech mě, já si s tím poradím.“

Jeho žhnoucí oči mě vteřinu propalovaly, ale za jeho hněvem jsem rozeznávala obavu o mě. Políbila jsem ho, rychle a pevně, a on se rozplynul.

Dvěře se rozlétly. Vyjekla jsem a posunovala se dozadu, svírajíc před sebou deku, až jsem se nahými zády dotkla chladného čela postele.

Můj šéf, Paul Giancarlo, v doprovodu tří dalších Správců. Mezi nimi Marion Bearheartová, žena, která mě děsila nejvíc ze všeho na světě; milá dáma, hroživá moc, a ke všemu i právo a povinnost používat ji.

Přepnula jsem se na éterickou úroveň, abych získala zběžnou představu, a spatřila jsem Paulova avatára – jeho tvar nezaměnitelně naznačoval rytíře ve zbroji s mečem v ruce. Ve skutečnosti připomínal spíš uprchlíka z *Rodiny Sopranových*, komplet i s tím zlatým řetězem, vykukujícím z hustého porostu na prsou, a golfovou košilí; rozhodně ale nepůsobil jako obyčejný chlápek, který si jen tak ze sportu dává posledních devět jamek. Sexy, a přitom pekelně nebezpečný.

Marion měla tady na světě nehybné bronzové rysy, které se zdály ostřejší, když měla prošedivělé černé vlasy stažené do copu. Oblečená byla v koženém saku s třásněmi, modrých džínsech a v černých kovbojských botách. Nahoře v éteriku jsem zahlédla plápolající orlí křídla její aury.

Další dva jsem neznala, leda zběžně. Oba byli starší, oba odněkud zvenčí. Jeden z Kanady, druhý z Brazílie. Jejich přítomnost v mém hotelovém pokoji nebyla právě uklidňující.

Paul na mě upřel svůj nejneosobnější pohled, a to znamenalo něco opravdu, opravdu špatného. Paul si

vždycky našel čas na ocenění drobností, jako například nahé ženy v posteli.

„Obleč se,“ pobídl mě. „Pospěš si.“

Otočil se a byl pryč. Marion zůstala a zavřela za ostatními dveře. Zkřížila paže na hrudi a upřeně mě pozorovala. Já jí pohled vracela.

„Co takhle trochu soukromí?“ zeptala jsem se. Naklonila hlavu ke straně, oči jasné jako havran, a odmítavě se usmála. Odhodila jsem přikrývku a nahá přešla po podlaze k zásuvkám prádelníku. David nechal moje oblečení úhledně složené.

Když jsem se oblékala, Marion hleděla nepřítomně na postel, kterou jsem právě opustila, a nakonec řekla: „Není to správné, víš.“

Nehrála jsem nechápavou. Jen jsem se zeptala:

„Proč?“ a zapínala si podprsenku.

„Je ti vydán na milost. I když tě miluje, Joanno – a já o tom nepochybuju, viděla jsem už dost, abych to poznala – nevyhnutelně se to nějak zvrátí. Otrok nemůže milovat pána. Otrok pána *snáš*. Všechno se to otočí, až ti z toho bude zle. Jinak to dopadnout nemůže.“ Snížila hlas. „Ztratíš ho. A i kdyby ne, dělá tě to strašlivě, strašlivě zranitelnou.“

„Tak to není.“ Už v okamžiku, kdy jsem to říkala, jsem cítila, jak se mi slova v ústech obrací jako lež, lepkavá a trpká. Toho jsem se totiž obávala od samého začátku. Proto jsem ho nikdy nechtěla povolat jako svého džina. To, co mezi námi vzniklo, bylo křehké a já byla jen člověk, hloupá lidská holka. Všechno se mohlo snadno pokazit.

Přenesla svůj pohled na mě. Měla tak moudrý, tak chápající výraz, až jsem si připadala lacině.

„Zatím možná ne,“ odpověděla. „Ale jen chvíli počkej. Mluvím ze zkušenosti, víš.“

Zajímavé. Nikdy jsem Marionina džina neviděla; neznala jsem nikoho, kdo by ho viděl. Pochopitelně nějakého měla; na své úrovni se bez něj nemohla obejít. A přece... Co se týče toho vztahu, byla nanejvýš uzavřená. Tyhle krátké větičky v jejích ústech představovaly šokující zpověď. Aniž bych se otáčela, poznala jsem, že se David objevil za mnou. Teď, když věděl, že hra začala, neměl strach se ukázat. Díky jeho podpoře jsem se cítila o trochu lépe, i když mi bylo jasné, že jeho pomoc je v takové situaci omezená.

Vlastně mohl dělat jen tolik, kolik my oba dokážeme.

„Díky za radu,“ pravila jsem. Ledový tón, který jsem zvolila, poněkud kazila skutečnost, že jsem si právě přetahovala černou košili přes hlavu. Vyzkoušela jsem boty a zjistila, že jsou suché – další tichý dárek od Davida. Stoupla jsem si do nich a zamířila do koupelny.

Marion, která postoupila o krok do pokoje, se mi postavila do cesty. Zastavila jsem se a zamračila. „Podívej, ať už je to jak chce naléhavé, určitě to nespěchá tolik, abych se nemohla vyčůrat a vypláchnout si pusku, jasné?“

Zatvářila se pochybovačně. To mě poplašilo.

„Budu za třicet vteřin hotová,“ řekla jsem a proklouzla kolem ní.

Čistě jenom na protest mi to trvalo celou minutu.

* * *

Porada o záchraně světa se konala dole v hale Holiday Inn, hned vedle cinkajícího umělého vodotrysku, tam, kde jsem poprvé potkala Chaze. Paul si dovolil přeskupit nábytek, přitáhnout pohovky a křesla do malé těsné skupinky. Kruh vozové hradby. Úřednice u pultu si nás

nevšímaly; počítám, že Paul použil svého džina, aby kolem nás vytvořil kouzlo nenápadnosti. (Což bylo, jak mi David neustále připomínal, mnohem snazší než neviditelnost.) S klapotem podpatků jsem následovala Marion po schodech dolů do haly. Davida nebylo nikde vidět. Nikdy jsem nepoznala, jestli je pryč, nebo to jenom předstírá. O tenhle smysl jsem přišla současně s džinským odborářským průkazem.

Paul přecházel sem a tam. To nebylo dobré. Když Paul takhle pochoduje, znamená to, že jde do tuhého. Viděla jsem, že na něj začíná těžce doléhat odpovědnost; ještě před měsícem byl spokojen se svým postavením Správce sektoru, dohlížel na pořádný kus Východního pobřeží a zodpovídal se přímo Velkému národnímu šéfovi. Ale tytéž události, které ze mě udělaly džinku a pak mě zase změnily zpátky, také obrátily naruby celou mapu naší organizace. Co se týče postavení, Paul patřil k těm, kdo zůstali naživu a mohli si ještě přibrat práci navíc. A té bylo, Bůh je mi svědkem, až moc. Ustavičné napětí mu způsobilo stíny a váčky pod očima, a na ty jemné vrásky v koutcích úst jsem se také nepamatovala.

Vyplašilo mě, že ho vidím tady a že se honí za mnou. Ta záležitost s Kevinem byla zlá, o tom není pochyb, ale měl přece na starosti chod celostátní organizace, a ta se neuřídí sama. Zadoufala jsem, že nedal přednost svým osobním pocitům před služebními povinnostmi.

Posadila jsem se na pohovku vedle Marion, Paul se přestal plížit kolem na dost dlouho, aby stačil říct: „Joanno Baldwinová, Marion už znáš. Seznam se s Jesúsem Fariem a Robertem Westem. Brazílie a Kanada.“

Dvě hlavy krátce pokývly, já jim pokývnutí oplatila. Nezdálo se, že by někoho z nich těšilo být právě tady.

„Ten kluk, co po něm jdeš –“ pokračoval Paul.

„Kevin,“ doplnila jsem. Paul na mě na vteřinu zaostřil, pak uhnul očima.

„Kevin,“ opravil se. „Drží stráž všude kolem Las Vegas. A důkladně. A sere se do všech systémů počasí půlky státu, jen aby si s tebou mohl hrát vybíjenou, a už to prostě nejde dál. Meleme z posledního, abychom jakžtakž udrželi klid.“

„To je mi líto,“ řekla jsem. „Jenomže, Paule, nemáme moc na vybranou. Buď ho necháme být, nebo po něm půjdeme. Ale tak ani tak to nebude nic příjemného. Myslěla jsem, že jsme se dohodli –“

„To jo,“ přerušil mě. „Dohodli jsme se, že by ses sem měla vypravit a zastavit ho, jenomže, Jo, tys ho *nezastavila*. Ani ses nedostala blíž. Tvůj džin nemá dost moci, aby se postavil tomu grázlovi přímo, takže jestli se tady budeš potloukat dál, budou z toho jenom další průsery.“

Ten Kanadčan, West, doplnil: „Váš hoch, Kevin, narušuje stabilitu nejen v oblasti počasí. Zachytili jsme prudký vzestup tlaku podél subdukční oblasti Kaskádového pohoří. Pokud se nám to nepodaří zvládnout, budou se vaše místní problémy zdát opravdu malé a bezvýznamné.“

Ach. Ovšem. Nebyl od Počasí, patřil Zemi. „Jak moc je to zlé?“

„Za současných okolností můžeme očekávat obrovské přesmykové zemětřesení podél Kaskádové linie. To je blízko pobřeží, poblíž Vancouveru a Oregonu. Možná že dosáhne pouze devátého stupně, ale spíš si myslíme, že to bude horší. Mnohem horší.“

Pouze devátého stupně? Zemětřesení, které nedávno v Íránu zabilo pětadvacet tisíc lidí, ohodnotili na stupeň 6,5. „O kolik horší?“

„Množství energie narůstá za každý bod Richterovy stupnice čtyřicetkrát. Tady se pravděpodobně dostaneme mimo stupnici. Hypoteticky snad půjde o stupeň jedenáct. Použijeme-li Mercalliho stupnici intenzity otřesů, vyjde nám nejspíš dvanáctý stupeň, totální zničení, domy vymršťené do vzduchu –“

Čili jinými slovy dost velká katastrofa, aby z ní byli Správci k smrti vyděšení. „Nechci se vám plést do řemesla, ale co takhle použít menší otřesy, aby –“

„Odpustit trochu energie? Zbytečné. Takové množství nahromaděné síly nelze upouštět po troškách, aniž bychom způsobili zničení obrovských oblastí.“ Oči měl ledové. „A máte pravdu. Nepoučujte mě o mé práci.“

Brazilec se vložil do rozhovoru. Jeho angličtina byla dokonalá, okořeněná jemnou melodickou intonací. „Navíc odhadujeme, že se teplota v této oblasti zvýšila přibližně o pět stupňů, když ten chlapec zahájil své útoky; nemá nejmenší představu, jak se zbavit přebytečné energie a udržet systém v rovnováze. Pokud bude vzestup pokračovat, nebudeme už schopni zachovat síť. Dojde ke změnám, a jelikož všechny rovnice už nyní překračují rozsah stupnic...“

Paul přestal pochodovat a upřel pohled přímo na mě. „Teď už mluvíme o tání polárních čepiček, Jo. Záplavách. Klimatických katastrofách. Zemětřeseních horších, než vůbec dokážeme zvládat, dokonce ani s džiny. Kterých mimochodem máme i tak příliš málo. Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale na téhle frontě je situace kritická. Tam v sejfu jsme přišli o džiny, které jsme si nemohli dovolit ztratit. Máme jich stěží dost na udržení běžných záležitostí, a stále se nám ztrácejí další. Přál bych si vědět, kam všichni mizí...“

Marion po něm střelila pohledem, který zřetelně vyjadřoval: *O tom se nemluví.* Skryla jsem záblesk údivu.

Správci ztrácejí džiny? Věděla jsem, že je jich nedostatek – tak to bylo vždycky – ale až dosud jsem žila v domněnì, že Správci po celou dobu vědí, kde mají své džiny. Ovšem, dávalo smysl, že dochází k úbytku. Jakmile se džinova láhev rozbije, džin zmizí. Pokud Správci až dosud věděli, opouštějí džinové naši úroveň existence a uchylují se do exotičtějších a bezpečnějších míst... Nevěděli to, co já, že tu mnoho z nich zůstává jako volní, nespoutaní džinové. Všem na očích, a přitom skrytí.

Neměla jsem v úmyslu to prozrazovat.

„Po tomhle všem by mohla následovat další doba ledová,“ pokračoval Farias zasmušile. „A my bychom už neměli dost vyškolených lidí, abychom ji zastavili. Měli jsme obrovské ztráty na lidech i džinech.“

Znělo to praštěně. Dospívající chlapec zvýší teplotu v Las Vegas o pět stupňů, a bum, hned je tady doba ledová. Ale počasí se někdy chová takhle divně. Nejde o to, že se zvýšila teplota, ale o to, že dojde k řetězovým reakcím. Změny v množství srážek. Posunuté větrné proudy.

El Niño v globálním měřítku.

Při posledním vážném klimatickém posunu zahynula žízní říše Mayů a neúroda v Evropě zažehla nepokoje, při nichž byly vyvražděny milióny lidí. Někteří to nazývají věkem Temna. Vystřídalo se několik generací Správců, než se podařilo všechno dostat pod kontrolu a znovu nastolit rovnovážný stav. Nebo přinejmenším aspoň zdání rovnováhy. Když se otřese celý řád světa, zabere jeho oprava několik lidských životů.

Zhluboka jsem se nadechla. „Tak když nechcete, abych se pokoušela k němu dostat, co mám dělat?“

Paul klesl do křesla, naklonil se dopředu a sepal ruce. Zlatý řetěz, který měl kolem krku, se uvolnil. Měl na něm medailónek svaté Eurosie, ochránkyně před špatným počasím. Připomněla jsem si, že pokud se někdo z jeho

příbuzenstva takhle usadil, obvykle se rozhodoval, koho sejmut.

„Kluk je vyděšený,“ prohlásil Paul. „Ví, že se mu věci vymkly z rukou, ale nechce se s námi bavit. Určitě si myslí, že ho chceme zabít.“

Jako bychom nechtěli. Jo, správně. „Takže jaký je plán?“

„Jsem připraven zaútočit na něj veškerou silou Správců, budu-li muset, ale nechtěl bych tady rozpoutat válku. Pokud to uděláme touhle cestou, budou umírat lidé.“

„Takže s ním chceš uzavřít smlouvu?“

„Ano.“

„A chceš – chceš, abych ti dělala prostředníka? To je hovadina. Poslední tři týdny strávil hlavně tím, že se mě snažil udržet pěkně daleko od Vegas.“

Všichni se na mě koukají... Paul temně, s politováním, Marion soucitně, zbylí dva se smějí pohrdání a zvědavosti.

Najednou jsem věděla někde hluboko uvnitř, že následující rozhovor se mi vůbec nebude zamlouvat.

Paul řekl: „Jo, dej mi svoji džinskou láhev.“

Ticho odtikávala a unášelo vteřiny s sebou; v uších mi začalo hlasitě tepat. „Cože?“

„Tvého džina. Davida.“ Paul se naklonil dopředu, lokty na kolenou, naprosto vážný výraz ve tváři. „Hele, Jo, vždyť ho nemáš oficiálně. Dostala ses k němu náhodou; původně patřil Zlému Bobovi. Kdybychom na to měli chvíli času, požádali bychom tě, abys ho vrátila. Ještě nemáš nárok na džina, a my právě teď potřebujeme každého z nich, abychom mohli stabilizovat systém.“

Nadechla jsem se vzduchu, který se zdál řídký a horký. „Děláš si srandu.“

„Ne.“ Paul natáhl ruku. Jenom natáhl. Nikdo se ani nepohnul. „Jo, děvenko, nenut' mě dělat to oficiálně.“

„Když jsi to nechtěl oficiálně, tak sis neměl brát s sebou celý oddíl.“

Bod pro mě. V očích se mu zablesklo. „Prosím, Jo. Přisámbohu, jsem moc unavený, abych se s tebou hádal. Neztěžuj mi to!“

„Já ti to *ztěžuju*?“ opakovala jsem a pomalu jsem se zvedla. Ostatní vstali také, na zádech mi z toho naskočila husí kůže. „Nevzdám se ho, Paule. Neměl by být vůbec připoután k nějaké zatracené flašce. Není přece –“

Zničehonic se David objevil za Paulovým křeslem ve své fyzické podobě, s bledou tváří a planoucím očima. Naznačil ústy jediné slovo.

Opatrně.

S chladným úlekem jsem zjistila, že jsem se málem podřekla. Skoro jsem řekla Paulovi o volných džinech, těch, kteří se potloukají kolem nespoutaní a nepovolání. Bylo jich spousta, mnohem víc, než by Správci čekali, a kdybych se o tom jen zmínila, všichni Správci by považovali za svou povinnost najít je a zotročit... pro jejich vlastní ochranu. Nebo by si vymysleli nějaké jiné pitomé dodatečné vysvětlení, které by prospělo právě jen Správcům. Obzvlášť teď, když jsou tak vystrašení, že by použili cokoli a kohokoli, jen aby se – sebe a celé lidstvo – z té svízelné situace vyhrabali.

Spolkla jsem, co jsem se už chystala vyslovit, a dokončila: „Nepřidáte ho do žádného fondu. Není žádný zdroj. Já ho povolala a já si ho nechám.“

David blikl a byl pryč. Najednou jsem si připadala mezi čtyřmi Správci, kteří na mě upírali zrak, hrozně sama. Čtyři Správci, uvědomila jsem si, z nichž každý má na povel moc vlastního džina. To není náhoda. Ne když si stěžují na nedostatek.

„Řekls, že nechceš válku,“ připomněla jsem Paulovi.
„Tak ji nevyhlašuj mně.“

Téměř mi dopřál dramatický odchod ze scény. Když jsem položila pravou nohu na schodiště vedle té maniakálně optimistické fontány, ozval se: „Pokud tomu rozumím, myslíš si, že jsi do toho džina zamilovaná – což je mimochodem pěkně zkurvená věc, která přesahuje dokonce měřítko zkurvenosti. O tom si promluvíme později. Ale tohle rozhodně neskončí tak, že odtud klidně odkráčíš, jasný?“

Neotočila jsem se. Nezaváhala jsem víc než na zlomek vteřiny, než jsem položila druhou nohu na druhý schod.

Paulův hlas se změnil, teď zněl úředně. „Z moci pověření Radou Správců ti příkazuju odevzdat nám tvého džina. Pokud to neuděláš, zatknou tě a Marion dostane povolení pustit se do tebe nožem. Ztratíš všechno, Jo. Všechno. I svoji moc. A možná tě to zabije, ale zrovna teď je mi to úplně fuk.“

David se zhmotnil nahoře na schodišti a kráčet pomalu ke mně. Měl na sobě své cestovní šaty, svůj dlouhý olivový kabát, a vypadal mladě, nevinně a andělsky. To já mu vnukla takový vzhled? Nebo šlo o jeho vlastní realitu? Kolik z něj byl opravdu *on sám*? Neměla jsem ponětí. Ani jsem nemohla.

Na vteřinu se naše pohledy setkaly, pak prošel kolem mě do haly. Ruce měl v kapsách. Všichni Správci byli ihned na nohou, zírali na něj a vsadila bych se, že byli jen o vlasek od povolání vlastních džinů do totální bitvy.

Ohlédl se přes rameno. Světlo nad ním uvěznilo v jeho vlasech záblesk červené a zlaté a odrazilo se v horkých bronzových jiskrách v jeho očích, když se na mě usmál. Jemný, srdcervoucí úsměv.

„Dej jim, co chtějí, Jo,“ řekl. „To bude v pořádku.“

Všude kolem něj se hemžili džinové jako nehmotné stíny. Byl jimi obklopen. Obklíčen. V pasti.

Pomalu jsem vytáhla láhev z kapsy a ucítila horký tep magie uvnitř. Pomyslela jsem na to, jaké to bude ztratit ho.

Nemůžu. Nemůžu!

Jestli se pustím do boje, za pár minut z toho bude nukleární katastrofa. Je tady příliš mnoho moci. Příliš mnoho lidí se schopností zničit půl kontinentu.

Příliš mnoho zatracených emocí.

Připravila jsem se, že láhev rozbiju o zábradlí.

„Jo.“ Zašeptal mé jméno jako pohlazení, pak mi položil špičky prstů na tvář. „Nedělej to. Tohle se muselo stát. Prostě udělej, co ti říkají.“

Vedl mě dolů po schodech, k Paulovi. Paul znovu natáhl ruku.

Nemůžu.

Pustila jsem láhev asi z výšky jedné stopy, z ruky do Paulovy dlaně. David mohl zasáhnout. Mohl do Paula strčit, mohl způsobit, že by sáhl vedle, mohl láhev v tom zlomku vteřiny odfouknout napříč přes pokoj, aby se roztříštila o ten falešný kámen.

Dala jsem mu tu šanci.

Neudělal nic.

Paul chytil skleněnou nádobu a já ucítila, jak naše spojení vybuchlo a rozplynulo se do ticha. I když David pořád držel mou ruku, byl pryč, odešel ode mě. I jeho kůže mi už připadala nehmotná.

Oči mu ztmavly do hněda. Do lidské hnědé.

Byly smutné a tiché a kdesi těsně pod povrchem ostražitě.

„Správná volba, děti,“ prohlásil Paul. Vypadal unaveně a nešťastně, když se podíval na Davida. „Zpátky do láhve, prosím.“

Cítila jsem, jak se David pokouší vzdorovat, ale ten tah nemohl překonat, a tak v jediném křečovitém záblesku zmizel. Paul sáhl po zátce, já mu ji předala. Prsty mi ztuhly.

Dávala jsem se, jak zastrkuje zátku do láhve. Čtyři Správci vydechli úlevou. Paul podal láhev Marion, ta vytáhla z kapsy černý magický značkovač a napsala přímo na láhev runu. Znamení, které, jak jsem rozeznala, představovalo jakési mystické **Neotevírat, obsah je pod tlakem**. Otevřela koženou aktovku, která spočívala vedle její židle, vložila láhev do speciálně vystlané přihrádky, pak aktovku zavřela a zamkla.

„Tak jo.“ Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se ovládnout svůj hněv. „Teď jste Davida odklidili z cesty. Kdy přijdu na řadu já?“ Paul poplašeně vzhlédl, zachmuřil se, jako bych věděla něco, co bych neměla. „Hej! Vegas? Přivítat se s naším dospívajícím psychopatem?“

Paul mi neodpověděl. Marion tiše pravila: „Kevin tě nechce, Joanno. Nemá důvod důvěřovat ti. Nemůžeš s ním vyjednávat za nás.“

V hlavě jsem měla najednou úplně prázdno. „Tak proč tohle všechno –“

Aby dostali Davida. Aby ho ode mě odtrhli a postavili nás proti sobě.

Zmocnila se mě zlá předtucha blížící se pohromy – ještě dřív, než Paul řekl: „Půjdeš domů, Jo. Hned.“

„To tedy ani omylem!“ Vrhla jsem se na Marion, na kufřík, kam uložila Davida.

A pak už jsem jen slyšela Paula, jak nevýrazně říká: „Chyt' ji, Marion.“

Kapitola třetí

Měla jsem na vybranou z několika možností – buď bojovat jako šílená, rozmlátit hotel na cucky a pravděpodobně zabít spoustu lidí, nebo jsem se mohla vzdát a zjistit, co to udělá.

Možnost číslo dvě se mi vůbec nezamlouvala, ale možnost číslo jedna ještě méně, a tak když se ke mně Marion přiblížila, veškerou svoji moc v pohotovosti, zůstala jsem prostě stát.

„Jenom klid,“ zašeptala mi, spoutala mi ruce za zády něčím tlustým a na omak organickým. Při jejím doteku se to hýbalo, kroutilo a nakonec utáhlo, takže vznikla pevná a pružná pouta. Nemohlo mě to pořezat, ale také bych se z toho sotva dokázala osvobodit. Vítr a voda proti moci živoucích věcí mnoho nezmůžou. Nejspíš se jednalo o nějaký úponek, který Marion vyšlechtila pro příležitosti jako tahle. „Nikdo ti neublíží, Joanno. Prosím, důvěřuj mi.“

Nikdy jsem jí nedokázala důvěřovat. Nikdy. Měla jsem ji celkem ráda, ale její program se s mým jaksí nikdy neshodoval. Její ruce mi na vteřinu lehce spočinuly na ramenou, pak je přitiskla pevněji a dovedla mě k židli. Posadila mě, vytáhla z kapsy další šlahoun a svázala mi kotníky.

„Hotovo?“ zeptal se Paul. Přikývla a o krok odstoupila. Paul – můj *přítel* – se spustil na jedno koleno vedle židle a pohlédl mi přímo do očí. „Tak pokračuj. Zeptej se.“

„Fajn.“ Snažila jsem se mluvit tiše a klidně, i když se mi strašně chtělo na něj ječet – jenomže to by mi ani trochu nepomohlo a hlasová kapacita pro pořádný jekot se mi mohla později hodit. Momentálně byli pány situace oni. *Počkej si na příležitost.* „Používejte hlavy. Můžu vám pomoci; vždyť to víte. Nemůžete si dovolit promrhat příležitost. No tak, hoši. Proberte se.“

Postřehla jsem, že se zpotil. Paul, ten ledový muž, měl na čele krůpěje a v podpaží na té úhledné golfové košili tmavé skvrny.

„Tohle přesahuje osobní pocity. Je mi líto, kamarádko, ale tady nemáme na vybranou. Mysleli jsme, že toho kloučka zvládneme, ale už to zašlo moc daleko. Musíme se dohodnout, a když má po ruce Jonathana, bude okamžitě vědět, kdy s ním nejednáme na rovinu. Takže ty se vrátíš domů. Tohle provedeme bez tebe.“

„Kdopak dostal tenhle úžasný nápad?“ vyštěkla jsem na něj.

„To já.“ Z kouta se ozval nový hlas. Paul se ohlédl přes rameno a já uviděla, jak kdosi vystoupil ze stínu za schodištěm.

Dneska to tady v Holiday Inn bylo jako doma. Hleděla jsem do unavené, strhané tváře Lewise Levandera Orwella, svého přítele a kdysi dávno i milence, a viděla jsem v ní bezútěšné, černé potvrzení, jak je tohle všechno dokonale v háji. A pak jsem to *opravdu* uviděla, protože nemohl jít bez opory. Měl hůl, zdobnou vyřezávanou věcičku s draky po stranách. Zvláště dlouhou, protože i on byl zatraceně dlouhý.

Hodně shodil; už nebyl štíhlý, ale hubený a křehký. Jeho plet' měla průsvitný nádech slonoviny, skoro jako by postupně bledl jako džin.

Ty čtyři kroky k židli naproti mně ho stály značnou námahu. Nikdo se mu nepokusil pomoci, ale já stejně

cítila váhu jejich pozornosti, jejich znepokojení. S povzdechem klesl do přepychového hnědého veluru, opřel si hůl o rameno, sepal ruce a pohlédl na mě.

„Vypadáš příšerně,“ řekla jsem mu neurvale. Vyvolala jsem tím u něj slabý překvapený úsměv.

„Ty taky nic moc. Kolik jsi toho naspala?“

„V průměru tak dvě hodinky denně.“

„Takhle se nedá přežít, Jo.“

„O tom mi zrovna ty můžeš povídat.“

Ticho odtikávalo. Lewisův pohled přelétl k Paulovi. „Promiň to drama. Radši bych to býval udělal sám, ale upřímně, myslím, že mě za to klidně můžeš nakopat.“

„Nakopat ti můžu kdykoli,“ odsekla jsem bez přemýšlení, ale ta jeho křehkost mě přece jen polekala. Vypadal... Jako by se mohl každou chvíli rozbít. Nikdy jsem ho nezažila v takovém stavu, dokonce ani když byl zraněný.

Lewis umíral. Opravdu umíral.

„Neobviňuj z toho Paula. Bylo to moje rozhodnutí.“

To mě zaujalo. „Odkdy Správci přijímají rozkazy od tebe?“ Protože i když technicky vzato *byl* Správcem, nejmocnějším na světě, strávil mnohem delší dobu mimo organizaci než v ní. Lewis nikdy nebyl právě konformní, takže nikdy nepostoupil v žebříčku hodností.

Podle očekávání mou otázku ignoroval. „Nepřemůžeme Kevina žádným čelním útokem. To už jsi pochopila.“

„Usilovně se pokouším pochopit, jak vám pomůže k vítězství, když *tady budu svázaná!*“

„Musíme s ním mluvit. Přesvědčit ho, aby se vzdal. To je naše jediná naděje.“

„Jak ho sakra chceš přinutit, aby s vámi vůbec mluvil? Má v ruce všechny karty!“

„To už nech na mně.“ Lewis se ošil, jako by ho někde uvnitř něco bolelo. „Pěkně popořadě. Musíme mu sebrat Jonathana. Souhlasíš?“

Musela jsem. Věděla jsem, co je Jonathan zač, a jak důležitý byl pro svobodné džiny – navíc Kevin nebude mít k dispozici moc znásobenou jeho vlivem, když mu vezmeme džina. „Jistě.“

Zdálo se mi to, nebo Lewisovi trochu zbělely klouby na rukou? „To je náš trumf. Pro Kevina je jeden džin jako druhý. Jonathana nezná. Nemá ponětí, o kolik mocnější je v porovnání s jinými. Proto mu nabídneme obchod.“

„Obchod?“

Neuhýbal pohledem. „Jonathana za Davida.“

„Cože?“ Škubla jsem sebou, narovnála se a pokusila se uvolnit si ruce. Marionin šlahoun zareagoval tak, že se utáhl těsněji. Ten slizký pocit pohybu něčeho živého na kůži ve mně vyvolával touhu začít vřískat, ale vůlí jsem se přiměla zůstat v klidu. *Zhluboka dýchej.* „Ty si děláš srandu. Pověz mi, že je to jenom vtip.“ Neodpověděl, jen na mě dál upíral ten pomalý, pevný pohled. *No tak, Lewisi, aspoň mi zkus zalhat. Řekni zatraceně nějaký vtip. Cokoli.* „Přece mu nemůžete dát Davida!“

„To by pro nás znamenalo zatracený vylepšení situace,“ zabručel Paul. „Ten tvůj džin není žádná malá ryba, ale za těchhle okolností s ním bude mnohem míň starostí. A už měl špatné pány. Dokonce toho kluka zná.“

„David se o sebe umí postarat.“ Lewisovy oči byly až nelidsky něžné. „Později mu pomůžeme zotavit se. Je to jenom na přechodnou dobu.“

„A tohle mi říkáš ty? Co, Yvette byla taky na přechodnou dobu? Nebo Zlý Bob, ten byl na přechodnou dobu? Prošel peklem, Lewisi. Nedovolím ti, abys ho poslal do dalšího jen proto, že ti to zrovna vyhovuje!“

„Jo, měla by sis připomenout, že on není *osoba*, že je jen *nástroj*.“ Soucit v Lewisově tváři byl chladný a vzdálený – něco takového by mohl cítit Bůh, když se podívá dolů na ty nemyté miliardy. „Konec diskusí. Nebylo to snadné a nikdo z nás o to nestál. Ale fakta jsou proti nám a říkají, že budou umírat lidé. Milióny. A jestliže je můžeme vyměnit za jednoho džina, nemyslíš, že je to dobrý obchod?“

„Teoreticky. Zkus se postavit na moji stranu té rovnice.“

Promluvil Paul. „Hele, doufal jsem, že to nebudu muset říct, ale jestli to zkurvíš a my to přežijeme, tak tuhle láhev zaleju do betonového kvádru a potopím do nejhlubší propasti oceánu. David vstoupí do historie, chycený v té láhvi. To přísahám.“

Lewis zvedl ruku, aniž by ze mě spustil zrak. „Paule, ona si to dokáže představit. Tohle nemusíš dělat.“

„Jdi do prdele!“ vyplivla jsem na něj.

„Potřebuju, abys to udělala. Abys prostě... šla domů. Nech to na nás.“

Ježíšku s puntíkama, on se mnou *hraje*. Posunuje mě po šachovnici jako šachovou figurku. Viděla jsem za jeho vážnou tvář, jak kalkuluje... a měl pravdu. Na tom, jestli se mnou někdo manipuluje, zatraceně za mák nezáleželo! Vůbec nezáleželo na tom, jaké riziko musí David podstoupit. Znovu.

Spolkla jsem hořkost zrady a řekla: „Tak fajn. Já teda jdu. Jen byste měli vědět, že Kevin svou část dohody nedodrží. Nevzdá se Jonathana. Na to má moc velký strach, a kčertu, Jonathan možná ani nebude *chtít* od něj. To vás nenapadlo?“

Lewis mě nejspíš vůbec neposlouchal. Upíral zrak na bod kdesi za mnou, obličej měl prázdný.

„Lewisi?“

Trhl sebou. Jeho pohled mířil stále tím směrem. Podívala jsem se na Marion, která udělala krok k němu.

Pozdě. Barva jeho obličeje se změnila z bledé na bílou, oči se mu protočily v jamkách, celé tělo ztuhlo jako u odsouzence na elektrickém křesle. Tvář se mu zkřivila v křeči, sklouzl ze židle a těžce dopadl na koberec.

Pak se ho zmocnily křeče, nejhorší záchvat, jaký jsem kdy viděla.

Všichni přítomní zůstali záhadně klidní. Marion si klekla k němu a držela mu ramena; Paul si dřepł k jeho nohám. Dívala jsem se, jak se Lewisovo tělo svíjí v křeči, bojuje samo se sebou, samo sebe trhá, a v očích mě pálily slzy. Bylo slyšet, jak se dusí, ve svalech mu praštělo.

Lewis umíral. Kruci, celá *planeta* se rozpadala na kusy. Tohle byla pouhá ukázka v malém měřítku.

Křeče asi po dvou minutách ustaly. Marion zůstala sedět na místě, jemnými pohyby mu odhrnovala vlasy z bledého, zpoceného čela. Lewis ležel, teď už uvolněný, těžce, lapavě přitom dýchal a pomalu mžikal, upíraje oči do stropu.

„No,“ zašeptal konečně. „Tohle mě uvádí do rozpaků.“

S námahou jsem hledala slova. Chtěla jsem ho nenávidět, ale nešlo to. Nemohla jsem.

„Potichu odejdu,“ řekla jsem. „To je to, o co ti jde, ano?“

Pomalů na mě zaostřil, ale bylo jasné, že je příliš vyčerpaný, aby zvedl hlavu. „Jo, tohle se tolik liší od čehokoli, co bych si přál...“

„Nestojím o tvoje omluvy.“

Naznačil kývnutí, nadechl se a zas vydechl. Oči se mu zavíraly. „Tak já si zdřímnu, jestli už můžu.“

West – takový kovbojský typ, větrem ošlehaný tuhý chlapík – něco polohlasně zamumlal a zvedl Lewise v náruči jako rozbitou hračku. Opustil místnost, vyšel s ním

ven na slunce. Tupě jsem civěla na prázdné místo na koberci, na hůl, která na něj spadla a teď se opuštěně leskla ve světlech hotelové haly, v tichu, v němž se šílený cinkot toho prokletého vodotrysku rozléhal jako dunění hromu.

Marion promluvila: „Lewis je Země. Je s ní pevně svázán. Až dosud jsme tomu nerozuměli, ale někde v něm je cosi, co se nedá odstranit ani zarazit. Umírá, a projevuje se to všude kolem nás. To je důvod, proč to nemůžeme skončit, ani pomocí všech džinů, kteří nám zbyli. Musíme dostat Lewisovu moc od Kevina zpátky, a musíme to udělat rychle. Jonathan mu tu moc vzal. Když dostaneme Jonathana, můžeme to napravit. To je jediná možnost.“

Kývla jsem a zatlačila zpátky paniku, která ječela kdesi v pozadí mé mysli. Hlas jsem měla překvapivě vyrovnaný.

„Správně,“ řekla jsem. „Jdu domů. Předpokládám, že mě doprovodíte na hranici.“

* * *

Marion mě osvobodila od svých úponků, jakmile si byli jisti, že budu spolupracovat. Dovolili mi i poslední jídlo – v Dennyho restauraci v motelu u parkoviště, ve společnosti zachmuřených Správců a jejich džinů, kteří sice nebyli vidět, ale představovali trvalou hrozbu. Neplánovala jsem útěk; připadalo mi, že Lewisův plán je pitomý, ale pořád lepší než žádný. Zkoušela jsem to po svém tři týdny, a přitom jsem nebyla nějakému řešení o nic blíž než na začátku. Už bylo načase, aby do věcí zkusil šťouchnout někdo jiný, i kdyby se třeba netrefil.

„Tak,“ začala jsem mezi sousty omelety se sýrem a šunkou, „který z vás dvou milých pánů mě dopraví domů?“

Ani na vteřinu by mě nenapadlo, že byste věřili mému čestnému slovu.“

Paul na mě vrhl zuřivý pohled. Na tváři mu naskákaly rudé skvrny, oči měl podlité krví. „Nech toho, ano?“

„Proč?“ Žvýkala jsem další sousto, které chutnalo jako popel, a hlasitě srkala kávu, abych je naštvála. „Mám jít pokorně jako jehňátko a být na vás milá? Jdi ho hajzlu, Paule. Právě jsi mě spálil na prach.“

Skoro jsem zalitovala svých slov, když jsem viděla, jakou spoušť to vyvolalo v jeho tváři. Opravdu to pro něj nebylo lehké.

Prohlédla jsem si ostatní. Vyhýbali se mému pohledu. „Jejda, pánové, nikdo nechce jít se mnou? To je ale chyba, protože jste fakt náramně zábavní.“

Paul si zakryl dlaněmi obličej a lokty si opřel o stůl. Za ním se ve slunečním světle třpytila poušť a přes okenní sklo se zdála svěží, suchá a čistá. Zato tady uvnitř ostře žluté, zchátralé vybavení ve stylu sedmdesátých let působilo beznadějně a v koutech byla špína. Moje omeleta potřebovala přisolit. Místo toho jsem si podala Tabasco.

„Máme spoustu práce,“ ozval se Paul. Já si dál nerušeně přidávala Tabasco. „Sejdeme se s pár lidma; ti tě doprovodí až domů.“

„Bezva.“ Přisypala jsem pepř a zamíchala ho do omelety. „Doufám, že máte připravený plán B, protože váš plán A je nahouby a rozpadne se rychleji než auto z Jugoslávie. Nezajímá mě, co Kevin říká, stejně si s vámi jenom hraje. Nikdy se svého džina nevzdá.“

Paulovi chyběla morální odvaha na to, aby se mi podíval do očí. „Máme plán B.“

„A přitom tohle je vaše první volba?“ Ticho u stolu. Zkusila jsem hlt kávy. Chutnala jako bláto. „Uf. To jsme tedy vážně v prdeli.“

„Jo, přestaň nám to dělat ještě těžší. Ztraceně, sotva jsem se dostal ze šoku, že nejsi mrtvá. Mohla bys na mě přestat štěkat a dopřát mi kapku radosti z toho, že dýcháš?“

„Já bych přestala, ale to bys mě taky ty musel přestat prodávat a házet přes palubu.“ Vlastně jsem se do něj nechtěla pořád takhle navážet, jen jsem prostě nemohla přestat. Čelit pohromám mravní silou, to není zrovna moje silná stránka. Jelikož vřískání a brek nepřípadaly v úvahu, zbývaly mi už jenom urážky.

Mlčky jsme se shodli na vzájemném klidu zbraní, abychom mohli v míru dojít.

Dojeda jsem se omluvila se, že si musím odskočit na dámy. Marion se okamžitě zvedla, že půjde se mnou. „Prosím,“ řekla jsem a vykroužlila úsměv, který vůbec nevyjadřoval to, co jsem cítila. „Víš přece, že se vrátím. Kam bych mohla utéct? Ježíši, nech mě jednou vyčůrat v soukromí. Jako Správce ti přísahám, že se vrátím.“ Zvedla jsem pravou ruku, dlaní dopředu, a runa na ní v éteriku zazářila. Pro každého, kdo na to měl oko.

Marion kývla a znovu dosedla na židli s koženkovým potahem. Založila si ruce a vážně mě vyprovázela pohledem, jak mířím ke dveřím, označeným symbolem se sukní. Jejich povrch, napodobující dřevo, měl na sobě mastnou vrstvu, důsledek blízkého sousedství s fritovacími hrnci. Ve skutečnosti jsem nepotřebovala čůrat, jen jsem chtěla být aspoň na minutu sama. Minutu, kdy budu civět v ostrém světle zářivek na svůj odraz, na ty kudrnaté, ještě vlhké vlasy a bledou tvář s tmavomodrýma očima, které vypadají až moc utrápeně na to, aby byly moje. Když jsem byla džinkou, byly stříbrné a třpytily se jako mince.

Navíc jsem vypadala utahaně. Podrážděně jsem se zatahala za vlasy, které se správně *neměly* takhle vlnit.

Zdá se, že jsem k tomuhle prokletí odsouzena pro zbytek života... pravděpodobně velmi krátkého.

„Sněhurko.“

Studený šepot, skřípavý jako štěrk. Ztuhla jsem jako přimražená a rozhlédla se. Nic jsem neviděla, ale zato zaslechla téměř neslyšný smích, podobný zvuku smirkového papíru, přejíždějícího po kameni.

Naskočila mi husí kůže po celém těle, potlačila jsem zachvění. „Kdo je to?“ zeptala jsem se. Pode dveřmi kabinek nečouhaly žádné nohy. Byla jsem v místnosti sama se svým odrazem.

Však víš. Nebyla jsem si jistá, jestli se ten hlas ozývá jen v mé hlavě, nebo jestli přichází zvenčí. Každopádně to bylo strašidelné. Upřeně jsem zírala do zrcadla a přitom jsem se vznesla do éterika a nakonec postřehla něco, co sem tak docela nepatřilo. Záblesk. *Použij své oči.* Jenomže moje oči teď byly pouze obyčejné lidské, ne džinské; nemohla jsem vnímat celé spektrum, každou úroveň reality. A to, co mě oslovilo, do této skutečnosti nepatřilo.

Mám ti půjčit svoje?

V mé hlavě se něco stalo; ostrá, trhavá bolest, a pak jsem začala vidět na předmětech okraje, které tam nebyly, barvy, které měly strukturu a hloubku a žádné jméno ve světě, kde jsem žila.

V koutě se stíny seskupily do tvaru, blyštícího se jako uhlí, podobného pavouku. Nebezpečného.

Ifrit. Padlý, zvrhlý džin.

Upír.

Sáro? Ne, to nemohla být Sára, ta zemřela spolu s Patrickem, oba poskytli svou podstatu na stvoření lidského těla, které věnovali mně. Tohle bylo něco jiného. Kdo...?

Kdo ještě mi říkal Sněhurko? „Rahel?“

Kusy uhlí nemají žádný výraz. Nepohnula se. Udělala jsem krok k ní, zahlédla, jak se její okraje začínají třepit, jako by se chystala zmizet. „Rahel, počkej. Prosím.“

Nemůžu zůstat.

„Proč ne?“

Mám hlad.

Ifriti se živí džiny. Prožila jsem kratičkou chvíli vděčnosti, že je David bezpečně zavřený v Marionině aktovce, venku v restauraci. I když jsem Rahel – pokud to byla ona – měla ráda, rozhodně by se mi nelíbilo, kdyby mi sežvýkala milence.

Můj vztah k ní byl přinejmenším komplikovaný. Jako svobodná džinka byla mou přítelkyní, někdy ale i nepřítelem; nejméně jednou mi zachránila život. A já nedokázala zabránit jejímu zničení, ani to nebylo tak dávno. Tohle nebyla skutečná Rahel, jen její skořápka, nemrtvá a neumírající.

Pocítila jsem silnou touhu, aby zmizela.

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

Tiše odpověděla: *Dej mi najíst. Pak ti něco povím.*

„A co jako?“

Něco, co tě zachrání.

Její hlas v mé hlavě slábl, na okrajích se začala rozplývat do mlhy. Určitě to pro ni byla hrozná námaha, komunikovat v naší úrovni skutečnosti. Zjevně potřebovala dobít, aby mohla pokračovat. Jaká škoda, že jsem neměla po ruce vhodného džina jako přesnídávku.

Dveře toalety se otevřely, vešla Marion. Nevšímal si mě, pokračovala rovnou do kabinky a zavřela se tam. Aktovku s Davidovou láhví měla s sebou, což mi způsobilo zamrazení; ifritka natočila hlavu za ní, ale nezaútočila. Přistoupila jsem k umyvadlu a pustila vodu, umývala si ruce a přitom sledovala černý stín v koutě. Rahel se nehýbala, ale trochu vybledla.

„Drž se blízko mě,“ zašeptala jsem. Nic jsem neviděla, ani uvnitř v hlavě jsem nic nezaslechla, ale nějak jsem věděla, že zprávu dostala a souhlasí. Pak se její stín úplně rozplynul.

„Cože?“ To promluvila Marion. Zavřela jsem kohoutek a sáhla po ručníku.

„Nic.“

Nejspíš jsem ani nelhala.

* * *

Když jsem se vrátila do restaurace, zjistila jsem, že u stolu přibyly dvě nové tváře. Paul na ně kývl. „Jo, tohle je Carl Cooper a tady Lel Millerová. Odvezou tě domů.“

Carl byl naprosto nezajímavý. Vlasy měl špinavě blond a už mu řídly; jeho tenké rty neměly natrénovaný úsměv. Oči skrýval pod leteckými slunečními brýlemi, ale stejně jsem měla silný pocit, že by na mě jejich dětská modř neudělala zvláštní dojem.

Lel Millerová, to bylo něco jiného. Vysoká, dlouhonohá, báječně opálená. Její povrchová úprava ukazovala na kosmetický salón, až po dokonale udržovanou francouzskou manikúru. Zvedla jsem dlaň v tradičním pozdravu Správců; oba mě napodobili a v éteriku zazářily runy.

„Je mi potěšením,“ pravila Lel. Měla sexy kontraalt, který zněl jako předení. Podala mi ruku dlaní dolů, jako by čekala, že ji políbím.

Chopila jsem se jí a prohlédla si náramek, který jí cinkal na zápěstí. „Hezké,“ poznamenala jsem. „To je Velada?“

Zřejmě to na ni udělalo dojem. Vzala si ruku zpátky, polaskala stříbrný řetízek a ornamenty, představující mráčky a maličké blesky. „Ano. Vyznáte se ve špercích.“

Paul zakroutil očima. „Zná všechno, co se dá nosit na sobě,“ řekl. „Jen pokračujte. Ukažte jí boty.“

Lel úslužně natáhla elegantní nohu v denimu. Vrhla jsem krátký pohled na její obuv, pak zpátky do jejích krásných oříškových očí. „Kenneth Cole,“ rozhodla jsem. Věnovala mi spokojený úšklebek. „Napodobenina,“ dokončila jsem. „Pravděpodobně z Tchaj-wanu.“

Úsměv se vytratil do míst, kde končí všechny ošklivé úsměšky, ucukla nohou z dohledu. „Neoblékala jsem se na promenádu,“ odsekla. Napadlo mě podotknout, že šperky od Velady také nejsou právě vhodné ke snídani u Dennyho, ale vzdala jsem to. No co, taky jsem neměla značkové boty. To se prostě stává.

Paul se usilovně snažil skrýt úsměv. Marion se tím ani neobtěžovala. „Tak fajn,“ prohlásil Paul. „Určitě spolu budete skvěle vycházet. Cestu znáte?“

Lel přikývla. Carl se spokojil zhltnutím zbylého toustu s máslem. Ona ne; neplýtvala by svou dokonalou rtěnkou na něco tak neužitečného, jako je snídaneň.

Nějak jsem si ji neoblíbila, a nebylo to kvůli těm botám. Něco mi na ní vadilo. Carl byl prostě nula, ale Lel *opravdu* nechtěla jet autem až na Floridu.

Když už jsme u toho, napadla mě taková velmi ošklivá myšlenka. „Ehm, Paule? Mohla bych si vzít svoje auto?“

Kývl. „No dobře. Budeš řídit. Oni se jen povevou.“

„Oba?“

„Máš přece zadní sedadlo, ne?“

Sice nic moc, ale proč bych se starala o jejich pohodlí? „Jistě.“ A v ten moment, kdy budu moct svoji eskortu vyklopit do příkopu, se vracím zpátky, abych posbírala

střepey po téhle pohromě. Protože to *bude* pohroma. O tom není pochyb.

Carl dojedl toust, s hlučným srkáním do sebe nalil půl šálku kávy a vstal. Lel ho napodobila o něco pomaleji.

„Jo.“ Paul mě vzal za ruku a vteřinu ji podržel. „Je mi to líto.“

„Kdeže, to ještě vůbec nic není,“ odvětila jsem. „To právě *líto* teprve přijde.“

Byla to ta nejtěžší věc, jakou jsem kdy udělala, odejít a nechat Davida za sebou.

Já tě najdu. To jsem mu slíbila a v duchu jsem přitom cítila chmurnou, palčivou zuřivost. *Určitě. Ať se děje, co se děje.*

* * *

Moje Mona s řevem nastartovala.

Lel si zabrala sedadlo spolujezdce a nechala nabručeného Carla na stísněném zadním sedadle. Zdálo se, že ji ani za mák nezajímá, proč mě posílají na zpáteční cestu na Floridu s doprovodem; jen si nasadila sluchátka a zapnula si iPod. Úplně mě ignorovala. Což mi vyhovovalo. Vycouvala jsem se svým vozem v barvě půlnoční modři z parkoviště a zařadila rychlost. Dálnice nás zvala.

„Takže to byl váš džin, co?“ zeptal se Carl, jakmile jsme se zařadili do pruhu. Na silnici v žádném směru nic nejelo. Povolila jsem Moně osmdesátku a dávala pozor, jestli se na obzoru neobjeví bouřka nebo policajti. „Vašeho džina prodají tomu klukovi? To musí být hnus, co?“

„Hnus,“ přitakala jsem sevřeně. „A my dva si nebudeme povídat, jasné?“

„To bude zatraceně dlouhý výlet, když si nebudeme povídat.“

„V opačném případě by byl delší.“

Povzdechla si a usadila se co nejpohodlněji. Lel si pohupovala hlavou do rytmu, který jsem neslyšela, já sledovala, jak ubíhají míle.

V nitru jsem cítila obrovskou zející propast prázdnoty. Už jsem s Davidem neměla spojení, a to bylo na celé věci to nejhorší. Nevědět, kde je a co s ním dělají. Jak můžou věřit *Kevinovi*? Opravdu jsou tak pitomí, nebo jenom tak zoufalí? Kevin nebyl právě nejbystřejší stratég, ale měl v sobě určitou lstivost zločince... A člověk mohl najisto počítat s tím, že ho podrazí, kdykoli se mu naskytne příležitost. Byl chamtivý, byl sobecký, a nikdy v životě se k němu nikdo nechoval poctivě. Vždycky bude od druhého čekat, že na něj ušije boudu, tak jaképak s tím strachy?

Jako strategie přežití to vlastně nebylo tak špatné. Jako životní styl ovšem tragické.

Dělila jsem svou pozornost mezi řízení a sledování éterika, čekala jsem potíže a doufala v nějaké znamení. Zaznamenala jsem obrovskou atmosférickou poruchu, víření, se středem někde za mnou, ve směru k Las Vegas, ale bylo to jako neproniknutelná zeď.

David řekl, že se tohle muselo stát. Nechápala jsem proč, ale nezbývalo mi než mu věřit, věřit Lewisovi, spolehnout se na dobrou vůli vesmíru.

To jsem zrovna neměla v povaze.

Ujeli jsme asi patnáct mil, když si Lel sundala sluchátka, ohlédla se dozadu na Carla a řekla: „Tohle bude vyhovovat?“

„Jasně,“ přisvědčil. „To vypadá dobře.“

„A co jako?“ zeptala jsem se, a v té chvíli Carl vytáhl ze své světlehnědé bundy pistoli a namířil mi ji na hlavu. „Zastav,“ vyzval mě.

Pocítila jsem mrazivé a současně žhavé bodnutí zděšeného úžasu. „To má být vtip?“

Uslyšela jsem kovové klapnutí, studené a kruté, těsně vedle pravého ucha. „Další zvuk, který uslyšíš, tě zabije. Zastav auto.“

Lel mě sledovala s malým pokřiveným úsměvem, spokojená jako kočka v továrně na smetanu.

Zajela jsem na kraj silnice a zbytečně silně dupla na brzdu. Nohy se mi třáslly. V životě jsem se už víckrát octla ve špatných situacích na špatné straně, ale být na špatné straně pistole, to bylo o něčem jiném. *Bože můj*, tohle jsem vážně nečekala...

„Ven,“ zavelel Carl a podal zbraň Lel. „Hlídej ji.“

Ta žena to uměla dobře; nenechala mi ani zlomek vteřiny, který bych mohla využít, a kromě toho tady byli na mě dva Správcí, nebylo pravděpodobné, že bych je přemohla, sama bez Davida. Rozhodně ne bez obrovské, náročné rvačky. Zaplavily mě vzpomínky na to, jak mě střelili do zad. Přežila jsem to, ale ne beze ztrát a ne bez bolesti; ani v nejmenším jsem netoužila znovu si to rozdat se Smithem & Wessonem. Otevřela jsem dvířka vozu a vystoupila, ruce jsem přitom držela bezmocně nahoře.

„Jistě chápeš, že mi stačí nejslabší vánek, a je po tobě,“ pronesla Lel konverzačním tónem. Kývla jsem. Je to zvláštní, cítit takový chlad, když slunce tak pálí; dlaně jsem měla vlhké. Ráda bych si je otřela o sukni, ale netroufla jsem si.

„Hele,“ ozvala jsem se, „jestli chcete auto...“

„Drž hubu. Hni se,“ štěkla Lel a trhla bradou směrem ven, k poušti. Vypadala úplně stejně jako kterákoli jiná část pouště. Nic než písek, kaktusy a tu a tam sup. Silniční

ukazatel někdo používal místo terče. Staré díry po kulkách zrezavěly do sytě oranžové barvy.

Plahočili jsme se žhavým pískem, mířili jsme za nejbližší kopeček. Zatoužila jsem umřít v nějakých rozumných botách – je to šílené, co člověku v takové chvíli táhne hlavou. Zoufale jsem toužila po Davidově hřejivé, uklidňující přítomnosti, nehledě na to, že by byl schopen tyhle dva šváby opravdu, vážně doopravdy zabít. Toužila jsem po spoustě věcí, které mi byly nedostupné. *Pitomče! Mělo ti dojít, k čemu se schyluje.* Jenomže možnost, že by někdo vydal rozkaz k mé popravě, mi vůbec nepřišla na mysl. Pro koho sakra tihle lidi dělají?

Slunce mi bušilo do hlavy jako žluté kladivo. Vybavila jsem si, jak jsem vnímala sluneční svit v džinské podobě – ten neuvěřitelný pocit čisté moci, vsakující do mě. Jako člověk jsem si připadala přehřátá a utahaná.

„Dobře, to stačí,“ řekla Lel.

„Můžu klidně jít dál, vůbec nejsem unavená,“ nabídla jsem se. Hlas mi skřípal, jak jsem se snažila předstírat odvalu. Turistika nikdy nepatřila k mým oblíbeným sportům, ale byla lepší než... no, díra do hlavy.

Lel mě ignorovala. Ohlédla se na Carla, který stál zády k nám a tiše mluvil do svého telefonu. Vítr nefoukal – naštěstí; nepochybovala jsem, že si *na to* dává dobrý pozor. Nebo že by mě na místě zastřelila, kdyby měla sebemenší podezření, že na ni zkouším nějaký trik.

Čekali jsme. Neklidně jsem přešlápla z nohy na nohu a zahleděla se na jasnou oblohu, pod níž jsem si připadala obzvlášť zranitelná a bezbranná. „Hele,“ ozvala jsem se. „Nemám ponětí, o co tady jde, ale jestli je to otázka peněz...“ Tedy ne že bych nějaké měla, ale určitě bych na něco přišla.

Věnovala mi blažený úsměv, při němž se jí ve tvářích udělaly dolíčky, uhladila si dokonale vychované vlasy,

když se kolem nás protáhl slabounký větérek, ostře a horce vonící po mesquitu. Carl ukončil hovor a obrátil se k nám. Lel mu podala pistoli. Nepromluvili ani slovo; očividně měli všechno přesně nacvičeno.

„Ehm... Co teď?“ zeptala jsem se.

„Teď počkáme.“

„Na co?“

Žádná odpověď. Slunce pálilo čím dál víc. I přes mrazení, ze kterého mi pořád naskakovala husí kůže, po mně pot tekla proudem, a přitom jsem se neodvážila utřít si obličej. Ruce mi v té poloze kapitulace ochabovaly.

Zaslechli jsme tiché vrčení motoru. Lel obrátila pohled směrem k dálnici. Motor přidal na otáčkách a pak zhasl.

Pravděpodobně se dostavil hlavní mozek zločinného spiknutí. Čekala jsem, zpocená a vystrašená, až se objeví. Z bludiště dun a trnitých křovin k nám pomalu kulhala vysoká, hubená postava.

„Lewisi!“ vybuchla jsem a zalil mě příval úlevy, podobný ledové vodě... Dokud mi nedošlo že Lel ani Carl neprojeví nad jeho příchodem ani trochu údivu.

Ach, doprdele!

„Vypadáš špatně,“ oslovila ho Lel – klinická diagnóza, ne soucit. „Víš jistě, že to zvládneš?“

„Ano,“ odvětil Lewis. Měl zase svou hůl, a jak se o ni plnou vahou opíral, svíral ji v ruce tak pevně, až mu zbělely klouby na prstech. Jeho pleť měla nezdravě šedožlutý odstín a kolem očí a úst měl tvrdé vrásky bolesti. Bledé rty se téměř ztrácely, jak byly bezbarvé. „Ať vám to netrvá dlouho.“

Spustila jsem ruce dolů. Dloubnutí hlavní mě přimělo znovu je zvednout až do nebe. „Lewisi?“ Promluvila jsem velmi tiše a dívala jsem se mu přitom do obličeje. Pár vteřin mi pohled oplácel, pak ho upřel dolů do písku.

„Takhle to musí být, Jo.“

„Počkej –“

Pokynul té své Děsivé Dvojce. Lel vytáhla z kapsy saka láhev ve tvaru zkumavky. Tak *tohle* byl typ láhve, do níž bych nikdy žádného džina nenacpala. Za žádných okolností. Jedno překulení na stole a *pufff*... Naneštěstí mi došly stoly a Carl držel pistoli, jako by ji vážně chtěl použít.

„Lewisi! Kruci, řekni mi už, co se to kčertu děje! Hele, mohla bych pomoci –“

„Už pomáháš,“ odpověděl, aniž by vzhlédl. „Lel. Dělej.“

Vytáhla z láhve korek a vedle ní se z mlhy zhmotnila džinka. Vysoká, tmavovlasá, jakási zlevněná verze Raquel Welchové. Její oči měly zřetelný narudlý odstín, který působil zneklidňujícím, démonickým dojmem, a rudé nehty na jejích dokonalých rukou se jednoznačně podobaly drápům. Měla na sobě kostým, který mi zatraceně připomínal značku Prada, tmavý, šúhlý a elegantní.

Žádné boty, což mě trochu zklamalo. Její nohy se v oblasti bérců měnily v mlhu, tím tradičním džinským způsobem. Neplývala energií na něco tak lidského jako nohy.

Čekala jsem, až Lewis něco řekne. *Cokoli*. Ať už se na mě zatraceně konečně *podívá*!

Přesunul hůl před sebe a opřel se oběma rukama, a pořád hleděl dolů. Zbavoval se odpovědnosti.

„Přísahám Bohu, Lewisi, tohle ti nezapomenu,“ řekla jsem. „Ať už děláš cokoli –“

Lel mě utřela prostým, přímým příkazem své džince. „Zastav jí srdce.“

Prudce, ostře jsem se nadechla, ne že bych doopravdy očekávala, že to tím vyřeším, ale plíce jsem měla plné, zadržovala jsem dech a *pořád* se nic nedělo. Džinka v

kostýmu od Prady a Lel si vyměňovaly pohledy podobné nukleárním zbraním.

„Slyšelas mě?“ zeptala se Lel se zaťatými zuby.

„Požaduji upřesnění,“ na to Prada. Aha, tak takhle to bylo. Lel očividně provedla něco, co její džinku naštvalo. Špatné načasování: džinové si s lidmi rádi pohrají, obzvlášť s těmi, které nemají v lásce. A *opravdu* nemají rádi, když je někdo používá jako levné katy.

Lel sevřela prsty svou zkumavku, pak je uvolnila; nemohla si dovolit ani vlasovou prasklinu. Její dolíčky teď vypadaly spíš vpadle než roztomile, oči nabyly tvrdého lesku. „Zastav její srdce, ať přestane bít, jaké ještě chceš upřesnění?“ Šlehla očima po Lewisovi, ale ten se nepohnul a zdržel se komentáře. Hlavu měl stále skloněnou, ramena napjatá.

Prada měla krutý pokřivený úsměv. „Upřesněte,“ zapředla. Carl tiše, podrážděně zamumlal: „Do hajzlu!“ a džinčin úsměv zesílil, jako by se skutečně velmi dobře bavila. Horečně jsem těkala pohledem z Prady na Lel a na Lewise, a někde vzadu v krku mi jako soda bublalo zavřísknutí.

„Lewisí, pomoz mi,“ zašeptala jsem. Bezděčně na mě pohlédl, záblesk tmavých očí, který mi prozradil, jak moc ho tohle všechno stojí, ten hraný klid a mlčení.

Znovu odvrátil zrak a ponechal mě mému osudu. Srdce mi bušilo tak rychle a tvrdě, až to se mnou třáslo; třásla jsem se celá, moje kolena se změnila v gumu. Vzadu v hlavě se mi ozýval vyděšený křik ve smyslu *Já nechci umřít!*, a jestli to bude takhle pokračovat ještě chvíli, už nedokážu zachovat klid.

„Pokud jste se k tomu už rozhodli,“ promluvila jsem překvapivě vyrovnaně, „tak se s tím nepářejte. Nechystám se škemrat.“

Pradiny narudlé oči se poprvé na okamžik upřely na mě. Přečetla si mě jako knihu. Viděla jsem, jak se její obličej zklidnil a zmizel z něj jakýkoli výraz, a pak se její víčka s dokonalým mejkapem napůl sklopila. Vztáhla ke mně ruku. Otevřenou dlaň.

Cítila jsem, jak po mně sahá její moc, jak se kolem mě skládá, vniká hluboko do mé kůže, svalů a kostí. Stále se pohybovala, utahovala se a soustřeďovala kolem zděšeného bubnování mého srdce.

„Ne,“ zašeptala jsem a pokusila se ustoupit.

Zbytečně. Vteřina bolesti, a pak se moje srdce jednoduše... zastavilo.

Takové ticho. Nikdy jsem nevěděla, jak moc ticho se může udělat. Vítr kolem mě šeptal, odhrnoval mi černé vlasy na ramena, věděla jsem, že bych měla dýchat, ale najednou mi to nepřipadalo zas tak důležité. *Naslouchání* bylo důležité. Všude toho bylo tolik k naslouchání...

Klesla jsem na kolena. Vím to, protože jsem slyšela, jak k tomu došlo, slyšela jsem to těžké, masité žuchnutí a každé jednotlivé zrnko, které se odkutálelo a zavržalo.

Lel se nade mnou sklonila. Slunce jí vytvořilo naprosto nevhodnou a nezaslouženou svatozář. „Mimochodem, *nejsou* to žádné napodobeniny, ty čubko!“

Prada ze mě dál vymačkávala život. Chtěla jsem něco říct, ale neměla jsem ponětí co, a stejně, teď už nic nezbývalo, nic než to rozlehlé ticho a palčivá touha vidět Davida, ještě jedenkrát...

Všechno se to stalo tak rychle.

Studený černý lesk Ifríta se spustil nade mě a přilnul k džince jako blýskavá, černá druhá kůže. Začal se krmit. Prada instinktivně udělala jedinou věc, která ji mohla zachránit... Přemístila se. Protože ale byla pořád zabořena do mě a držela mi srdce, pocítila jsem tah, jak mě brala s sebou.

„Ne!“ To byl Lewisův výkřik. „Ne, ještě ne, ještě ne –“

Lel se natáhla k nám, ale už bylo pozdě; už jsme se daly do pohybu, už jsme byly v tom místě *nikde* mezi světy.

Má poslední myšlenka byla *zatraceně, moje srdce netluče...*

A pak jsem spadla na něco tvrdého a přestalo mi to vadit.

Kapitola čtvrtá

Ležela jsem na dlážděné podlaze. Byla tvrdá, teplá a vlhká. Vzduch byl horký a vlhký, zemitý a prosycený opojnou vůní parfémů a stovek květín. Viděla jsem, jak temnota se skvrnami hvězd uplývá pryč a ke mně se sbíhají lidé.

Být mrtvá bylo zvláště bezbolestné. Aha, počkejte, ale já ještě nebyla mrtvá, ne? Jen jsem umírala. Mozku trvá pár minut, než to zabalí, a mezitím můj strnulý pohled zachytil tlusté listy sukulentů, šelestící nad mou hlavou, ornamenty na mléčně bílém skle a černé železo za nimi. Tváře se objevovaly a mizely. Všechny vypadaly znepokojeně.

Jedna z nich se přiblížila a prováděla mi něco, při čem mi praskala žebra. Když se ten člověk nade mnou sklonil, pomyslela jsem si, *já ti ale nedovolila francouzské líbání*, a pak mi konečně došlo, co se děje.

Oživovali mě. Stlačení hrudníku. Dýchání z úst do úst.

Dusila jsem se. Pak jsem pocítila, jak se mi v hrudi pod bolestivým tlakem něčích napjatých paží cosi zatřepetalo. První náznak tepu.

„Vrací se!“ Můj zachránce se otočil ode mě a nadšeně vykřikl; byl to mladý afroameričan, na sobě měl úředně vyhlížejší sako, zřejmě uniformu nějaké ochranky s našitým logem. Příjemná kolínská. Když se znovu obrátil ke mně, nabídla jsem mu poněkud šílený úsměv. „Hej, zůstaňte v klidu, jo? Už sem jede záchranka.“

„Je mi dobře.“ Pokusila jsem se zvednout. Byl právě tak silný, jak vypadal, a já se cítila mnohem slabší, než bych měla. „Co se stalo?“

„Zkolabovala jste, paní. Hele, nehýbejte se. Všechno bude –“

Rozhodně nic nebude v pořádku, postřehla jsem, jakmile jsem se nadzvedla na loktech. Pár stop ode mě ležela na dlaždičkách Prada a na ní se krčil černý stín s ostrými hranami, podobný nějakému šerednému chrličovi.

„Dost! Nech toho!“ Snažila jsem se posadit. Sama jsem zakusila rvačku s ifrítem, když jsem ještě byla džin, věděla jsem, jak strašné to je, když z vás vytrhávají život... „Rahel, *přestaň!*“

Džinka ležela podivně potichu, jen ifrítko vydávala zvuky – dychtivé, kňučivé, jako oběť hladomoru, která se dostala ke švédskému bufetu. Prada měla tvář odvrácenou na opačnou stranu, nemohla jsem vidět agónii v jejím výrazu, ale celé tělo se jí třásl. Rozpadala se. Na okrajích se rozmlžovala, vypařovala se do éterika.

Ifrítko se začala měnit. Nabývala tvaru, získávala svou podobu. Nabírala barvu.

Lel nejspíš nakonec zvládla svůj zmatek a přikázala džince vrátit se do láhve, protože náhle bylo na jejím místě prázdné. Ifrítko, zbavená přísunu potravy, padla lidskýma rukama a koleny na dlažbu a stále vydávala ty syrové, zoufalé zvuky. Její tvar se zachvěl, zpevněl a stal se... Rahel.

„Mluví nesmysly,“ vysvětloval můj zachránce v uniformě strážce posádky záchranky, která se dostavila se všemi těmi přístroji a profesionálně znuděnými výrazy. Měli i nosítka. Tedy ne že by mi vyhlídka na postel nebyla příjemná, ale neměla jsem na to čas.

Plácla jsem ho do dlaně a odstrčila mu ji. „Ale houby.“ Teprve pak mi došlo, proč si myslí, že blázním. Dívala

jsem se na Rahel, a pro ně Rahel neexistovala. Nemohli ji vidět. Zamžikala jsem a padla zpátky na záda, takže jsem byla k dispozici těm lidem od záchranky, kteří mi měřili tlak a tep a mluvili o různých věcech, jimž jsem nerozuměla, ale každopádně zněly velmi úředně. Svět kolem mě se postupně zaostřoval, krize už pominula. Nacházeli jsme se v obrovském skleníku, nestvůrně veliké viktoriánské stavbě, která se v ladných obloucích z tepaného železa a matného skla vypínala do výše nejméně dvou tří poschodí. Všude to hýřilo a překypovalo rostlinami a kytkami, a každá z nich vypadala pečlivě ošetřovaná. Nikde ani flíček hlíny na nesprávném místě. Nedokázala bych rozeznat, jestli zpěv ptáků a bzukot hmyzu jsou opravdové nebo pouštěné z nahrávky; zněly tak dokonale, že se podobaly spíš simulaci přírody než přírodě samotné. Nacházeli jsme se v samém středu zahrady, nedaleko pitoreskní, důstojné besídky, kde turisté po miliónech nafotili rozmazané obrázky, aby jim připomínaly místo, kde přišli o poslední košili. Ucítla jsem jídlo a objevila restauraci všehovšudy dvacet stop odsud. Na vzdáleném konci té uzavřené zahrady jsem zahlédla průchod do hotelové haly.

Všechno mi to připadalo povědomé. *Skutečně povědomé.*

Hotelová ochranka spolu se záchranáři se snažila udržet zvědavce dál ode mě, ale stejně jich tu bylo spousta. Lidé každého věku, všech možných ras a společenských tříd. Turisté v nevkusných košilích a šortkách, s ledvinkami na zadku. Chlápci v ručně šitých oblecích za pět tisíc dolarů s mobilními telefony u ucha. Žena v tak úžasných šatech, že musely být šité na zakázku, a s taškou od Fendiho, na nohou model z podzimní kolekce Miu Miu. Děcka v tričkách Rugrats.

Doprdele. Byla jsem v Las Vegas.

Zabralo mi skoro hodinu, než jsem se zbavila těch formulářů, které mě nutili podepisovat. Také jsem musela uklidnit zarputile nespokojené úředníky, a přitom jsem zjistila, že jsem hostem hotelu Bellagio, což byla laskavost, kterou mi poskytli za to, že jsem je k smrti vyděsila, když jsem se skácela mrtvá uprostřed jejich skleníku. Nemohli tušit, že mě tam vyklopili z éterika, a já neviděla důvod, proč jim to vysvětlovat. Narychlo jsem splácala historku, jak jsem přišla do města a hledala nějaký dobrý hotel, a oni mi to spolkli; přijala jsem elektronický klíč a co nejrychleji zmizela ve skleníku. Doufala jsem, že tam ještě bude.

A byla tam. Rahel. Seděla na lavičce a čekala. Ladně se zvedla, oprášila si neexistující smítko z neonově žlutého kalhotového kostýmu, svého oblíbeného oděvu, napřímila se a pohlédla na mě. Naklonila hlavu ke straně, copánky jí zašustily jako suché listí a oči v krásné tváři s tmavou pletí jí žlutě zazářily jako letní slunce.

„Sněhurko,“ pozdravila mě. Na jejím hlase byla znát námaha, jako by strávila několik hodin vrískáním. „Už je ti líp?“

„O moc ne.“ Natáhla jsem ruku. Podívala se na ni, jako by se rozhodovala, jestli mi ji má utrhnout nebo ne, pak ji vzala do své, potřásla jí a zase ji pustila. Kůži měla suchou a horkou, dokonale pevnou. „Dík, žes počkala.“

„Už jsem se chystala odejít. Nemám moc času.“ Zatvářila se otráveně, když si na to vzpomněla. „Byla slabá.“ Chtěla tím říct, že síla, kterou vysála z Prady, jí nevydrží na dlouho. Potom se zase postupně změnil ve stín. „Udělala jsem pro tebe, co se dalo. Pamatuj na to, sestřičko. Něco mi dlužíš.“

„To jistě... Ach, jedna otázka... Víš, kde je teď David?“

„Pořád v rukou tvých *přátel*,“ odvětila. „Víc už ti nemůžu pomoci. Musím se nakrmit, abych získala sílu.“

Chytila jsem ji za ruku, ale honem jsem ji zase pustila. Neměla jsem ten správný hmatový pocit. Zaručeně nebyla tak hladká a měkká, jak vypadala. „Počkej. Tohle přece nemůžeš, Rahel, však víš, že to nevydrží. Musíš přece vědět o způsobu, jak se vyléčit. Nebo ne?“

Žhnoucí, dravčí oči se setkaly s mýma. Dalo mi práci vydržet ten pohled. Zavrčela: „Ne. Zůstanu v téhle podobě, budu se krmit druhými, nebo umřu. A je to *tvoje* vina. Tvoje a Davidova.“

Vybavila jsem si, jak jsem ji viděla naposled; stejně jako většinu svobodných džinů ji zaskočila kontaminace v éteriku, otrávil ji ty roztomilé modré jiskřičky, které ji strávily zevnitř. Viděla jsem ji umírat, nebo přinejmenším jsem si to tehdy myslela. Její rozpad skutečně spíš vypadal, jako by ji něco požíralo, než jen přechodně odehnalo.

Tak fajn, je proti mně zaujatá. To není dobré, ale na druhé straně mi právě zachránila život... Aspoň dočasně.

Vzala moje mlčení jako souhlas. „Dojde ke zúčtování. Pro všechny padlé.“

„Ale teď ještě ne,“ řekla jsem. Aniž bych si to uvědomila, hnětla jsem si hrud nad srdcem. „Je to tak?“

Dlouhý, dlouhý pohled. Naskočila mi husí kůže, ale doufala jsem, že to na mně nepoznala.

„O tom si ještě promluvíme,“ pravila měkce. „Pokud přežiješ.“

„Zatím se mi daří báječně.“ Vyznělo to sarkasticky. Zahnila jsem podvědomou potřebu oplatit jí dloubnutí. „Díky, Rahel. Zachránilas mi život.“

Bez mžikání na mě upírala zrak, pak se otočila, utrhla jasně žlutý květ z blízkého keře. Ze zlomeného stonku se vyřinula kapka šťávy; zamyšleně ji olízla, strčila si květ do hladkých černých vlasů a obdařila mě úsměvem, který odhalil zuby, ostré jako žiletky.

„Rádo se stalo, Sněhurko,“ odpověděla. „Ale moc se v té své nové kůži nezabydluj. Možná ti dlouho nevydrží.“

Zůstala jsem potichu. Kroužila zvolna kolem mě, našlapovala lehce jako tygr a celou dobu mě pozorovala. Slunce se odráželo v jantarových korálcích na koncích jejích copánků, zazářilo na egyptském ankh, který měla na krku. Měkké zlato se starožitným nádechem. Džinové představovali zvláštní směsici starého s novým, něco jako Sokrata na skateboardu. „Přichází tvůj nepřítel.“

„Který?“ Neměla jsem v úmyslu vyslovit to tak uštěpačně. Chci říct, ne že bych měla už jen jednoho. *Lewisi, cos to sakra provedl, a s kým ses to kčertu dal dohromady?*

Rahel mě drapla za rameno, naklonila se blíž, pak se zachvěla, jako by ji ovanul smrtelně ledový vítr. Její tvar se změnil, ztvrdl, zchladl, rázem se znovu zaostřil do vzdorně neonově žluté a elegantních křivek. Do dokonalé pleti a očí dravce, zářících naléhavým třípytem. „Přichází tvůj nepřítel. Poslyš, Sněhurko. Džinové tě potřebují. Nesmíš věřit...“

Její rty se stále pohybovaly, ale vycházel z nich jen hluk; něco jako vrčivý, vrzavý skřípot, který postupně utichal. V jejím výrazu jsem zahlédla záblesk zoufalství, pak se rozmazala jako nezaostřená projekce a zbyl z ní tmavý, lesklý a studený stín.

Noční můra, podobná pavouku.

Ucukla jsem rukou a uskočila, protože mi bleskla hlavou vzpomínka, jaké to je bojovat s ifrítem, ale ona se

na mě nevrhla. Lidé pro ni nepředstavovali potravu. Jenom... vybledla.

„Rahel?“ Rozhlédla jsem se. Slunce, přecezené přes sklo, lesklé zelené listy, šepot květin a vodotrysků. Dokončila jsem pomalou otočku, ohromená okolní krásou, pocitem ztráty a velikostí toho, co jsem měla vykonat. Jen pouhé přežití se momentálně zdálo jako přetěžký úkol.

Kolem mě prošla pětičlenná rodina, nahlízející do mapy a ukazující více směry než jich má na vybranou kompas. Obklopili altánek a fotili se. Musela jsem vyčkat, až mi vyklidí pole. Pak jsem vyhrabala z kapsy sukně klíč od svého bezplatného pokoje a trpce zalitovala, že mě nenapadlo strčit si tam kreditku nebo aspoň nějakou hotovost.

Vtom jsem pocítila příliv moci, který mi přejel po zádech jako mrazení, začichala vůni ozónu a chvatně jsem vstala. Něco se blížilo a nebylo to nic dobrého.

Přichází tvůj nepřítel, řekla Rahel. Zdá se, že už je tu. Zašilhala jsem po nějakém úkrytu, uvědomila jsem si, že je to zbytečné, když vezmeme v úvahu, koho mám proti sobě, a rozhodla se vytrvat, kde jsem.

Z lavičky z tepaného železa vyskočila modrá jiskra statické elektřiny šest palců do prostoru a pořádně mě polekala. Současně ztichl hmyz i ptáci v celém skleníku.

Země zatajila dech, přinejmenším v místě, kde jsem stála, když do budovy vstoupil Kevin Prentiss. Uviděl mě, na pár vteřin se zarazil, pak strčil ruce do kapes džínů a klátil se ke mně. Zvláštní, ten kluk se nijak nezměnil, když se stal vládcem světa. Pořád byl nehezký, podřobaný od akné, mrzutý, rozcuchaný a mizerně oblečený. Podle toho, co od něj zavanulo mým směrem – pot, zkyslá špína a marnost – se nezměnil ani v oblasti osobní hygieny. Přes tričko s částečně zakrytým nápisem **.olib mi...** a obrázkem vztyčeného prstu měl šedou mikinu s kapucí.

Jeho tenisky – červené Kedsy – byly odrané skoro k nepoznání. Zamaštěné, příliš dlouhé, dole ohnuté džínsy mu pytlovitě visely přes boty.

Zastavil se asi deset stop ode mě. Vzdálenost pro souboj na pistole.

„Už jsem si říkal, kdy se objevíš,“ řekl. „Kde máš svého kluka na hraní?“ Tím myslel Davida.

To zabolelo. Docela mi dalo zabrat, když jsem chtěla udržet vyrovnaný tón. „Jsem tady sama.“

„Jak ses dostala dovnitř?“ Kevin si mačkal ruce v kapsách mikiny a na látce se rýsovaly pěsti, připravené k útoku. „To se ti správně nemělo povést. Nikdo jako ty se sem neměl dostat.“

„Myslíš Správce? Správci se sem nemůžou dostat?“

„Jenom ti, co už byli ve Vegas přede mnou.“ Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že tady bude sranda. Jenomže se spíš nudím. Teda jako, je to tu skvělý, ale... Chtěl jsem pryč od vás ode všech, a vy za mnou pořád lezete. Co jsem vám udělal?“

Kromě toho, že Správcům zničil sejf a že se vyblbuje hraním se silami, kterým nerozumí? „Mám dojem, že si dělají starost, protože ses vymkl kontrole, Kevine.“

„Nic takovýho jsem neudělal.“

„A potom Yvette,“ dodala jsem pomalu. „Ta je mrtvá.“

Kevinovy oči se na okamžik setkaly s mými. Byly široké a bezbranné, a já v nich spatřila znovu přehrávanou vzpomínku. Udělal to. Přikázal ji zabít, ani sebou přitom necukl.

Ale teď sebou přece škubl.

„Ta čubka si to zasloužila,“ prohlásil. Znělo to drsně, ale jenom to hrál. Měl obrovskou moc a nikoho, kdo by mu poradil, co s ní. Byl v tom sám. Mnohem víc sám, než kdokoli, koho jsem kdy poznala. „Radši mě nesar, jo?“

„Jasně.“ Rozevřela jsem ruce, ukázala prázdné dlaně v gestu kapitulace. „Nechci tě rozčilovat. Ale možná bych pro tebe mohla něco udělat.“

„Že by?“ Zachovával neutrální tón, ale ve tváři se mu objevil záblesk naděje. „Jako co?“

„Jako třeba uzavřít s tebou dohodu. Kdybys vrátil Jonathana a moc, kterou jsi ukradl – myslím, že pak by ti Správci přestali dělat potíže. Prostě by sis mohl jít po svém.“ Nikdo mě nepověřil uzavíráním nějakých dohod, ale byla jsem tady a on mluvil. A při té složité hře, kterou rozehrál Lewis... Čím jednodušší a rychlejší bude naše dohoda, tím lépe.

Kevin zakroutil hlavou. „Ani náhodou. Je všechno, co mám.“

„Dřív nebo později se k tobě dostanou. Hele, Kevine, nesejde na tom, kolik moci máš; dřív nebo později tě stejně sejmou. Vždyť to sám víš. Nech mě –“

„Nestojím o tvou pomoc.“ Udělal jeden šoupavý krok mým směrem a pravděpodobně se pokoušel vypadat výhružně; podařilo se mu vypadat, jako že musí každou chvíli zakopnout o ty odrané lemy kalhot. „Vůbec bys tady neměla být. Žádný živý Správce se nedostane přes hranici města; to mi Jonathan slíbil.“

Žádný živý Správce.

Ach, Lewisi. Ty hajzle jeden... Tys to takhle naplánoval... Nechtěl, aby o tom věděl Paul a ostatní. Provedl to na vlastní triko, tajně. Proto ten únos Lel a Carlem, a kde sakra vůbec můj nevinný, mírumilovný Lewis sehnal takový drsný párek zabijáků? Roztomilé.

„No? Na co čekáš? Běž. Přikazuju ti... však víš... běž!“ Kevin udělal pohyb, jako když plaší drůbež. Kdyby u toho nevypadal tak dojemně, asi bych se rozesmála.

„Nemůžu. Už nejsem džin a náhodou žádného nemám s sebou.“ Mozek mi jel na volnoběh, to znamená spoustu

hluku a žádný pokrok. „Tak jestli mě chceš vypakovat, použij toho svého.“

„Koho? Jeho?“ Aniž by vzhlédl, nakreslil ve vzduchu kroužek prstem, mířícím přibližně někam ke střeše.

Došlo mi, že nemluví o Bohu. „Jonathana,“ upřesnila jsem. Spustil ruku k boku, v očích se mu mihlo něco, co možná byl strach.

„To bys nechtěla. Třeba bys mohla sednout na autobus nebo tak něco. Ale radši se pohni, nebo mu *fakt* řeknu, že jsi tady, a taky mu povím, co s tebou má udělat.“

„Je v láhvi?“ zeptala jsem se. Kevin zašoupal nohou na dlaždici a zatvářil se mrzutě. „No tak, Keve, nekaž mi legraci. Běhá tady někde kolem, nebo je ve flašce a pod zátkou?“

„Povídal, že jestli ho ještě jednou strčím do láhve, rozmázne mě jako štenici.“ Jeho vystupující ohryzek poskočil nahoru a dolů. „Ne že bych si s ním nevěděl rady, ale doprdele, ať si starouš užije nějakou srandu, ne?“

„Pokud je venku z láhve, tak už ví, že jsem tady,“ upozornila jsem ho. „Podívej, Kevine, nikdy jsem ti neublížila. Snažila jsem se ti pomoci. Víš to, ne?“

„Snažíte se rozmlátit mi dveře celou dobu, co jsem tady. Ty a všichni ostatní.“ Trhl bradou neurčitým směrem. Bylo mi jasné, že tím míní Správce. „No, tak teď jsi tady. Doufám, že se ti ta jízda líbila.“

Postoupila jsem o krok blíž k němu. Jen o jeden krok. Škubl hlavou směrem nahoru, pohyb následovala jeho ruka, kterou na mě ukázal jako nějaký kouzelník na jevišti. *Divadelní efekt*, odhadla část mé mysli suše. *Možná k tomu má i zaklínání*. Kevin měl moc a už si to rozdal s cvičenými profesionály, ale byla jsem si celkem jistá, že jeho chápání magie a jejího působení vychází spíš ze sobotních kreslených seriálů než kvantové fyziky. Měl

vlastní moc – oheň, jak jsem věděla, a dost výrazný talent, ovšem kdyby byl sám, nebylo by příliš obtížné ho porazit.

Jenomže nebyl sám, a kdybych se s ním pustila do křížku, nezvítězila bych. Lewis si přál, abych tu byla, a byl pro to ochoten udělat neuvěřitelné věci; škoda vyplývat tak dokonalou vraždu na něco tak pitomého jako potyčku se Superpsychopatem.

Zastavila jsem se, založila si ruce jako vychovaná dívka, a čekala, až z něj vypadne nějaké rozumné rozhodnutí.

Přelétl mě pohledem a mně bylo trochu líto, že jsem se pro tu příležitost patřičně neoblékla – když se chystáte riskovat život, měli byste se přinejmenším pokusit vypadat přitom kapku k světu. Botám příliš neprospělo, jak jsem s nimi poslední dobou zacházela, a především to byly neznámkové napodobeniny – vyrazila jsem z New Yorku narychlo, neměla jsem čas na pořádný nákup. Ach, ty zlaté džinské časy, když jsem si mohla vyčarovat z éterika třeba model Manolo Blahnika... Jaká značka by se hodila pro poslední hrdinský čin? Versace? Jimmy Choo? Ještě jsem nepřestala zuřit nad poslední Lelinou poznámkou, týkající se mých znalostí obuvi. Tak tyhle tedy zaručeně *byly* napodobeniny.

„Pojď se mnou,“ řekl Kevin. Střelil po mně rychlým postranním pohledem. „Ale zkus na mě nějaký podraz, a udělám s tebou to, co... s Yvette.“ Činilo mu potíže mluvit o ni jako o *mámě*. Mě ohromilo, že vůbec dokázal ze sebe vypravit její jméno, když pomyslím na peklo, které mu připravila. Ovšem to, že jsem ho chápala, nijak nezmenšovalo hrozbu, kterou představoval.

Živě jsem si vybavovala, co se stalo Yvette. Myslím, že nikdy úplně nezapomenu ten zvuk, když jí praskla lebka. „Budu hodná.“

Začal se odvracet, pak zaváhal a řekl: „Jak se jmenuješ? Hele, doopravdy. Žádné pitominy jako posledně Lilith.“

„Joanna.“

„Aha.“ Na čele se mu objevil mráček. „Doopravdy? Hm. Čekal jsem něco lepšího.“

„Lepšího?“

Neurčité gesto. „No, víš, jako víc sexy.“

Urazila jsem se. „Třeba jako Vanna LaTramp? Jako nějaká tanečnice u tyče?“

Pokrčení ramen a dvě zarudlé skvrny na tvářích. „Prostě mi nepřipadáš jako Joanna.“

„Jo, však ty taky nevypadáš jako Kevin. Nebo bys možná vypadal, kdyby sis nechal ostříhat vlasy a pořídil si nějaké slušné šaty...“ Věděla jsem, že mi pusa jede bez přemýšlení, ale nešlo to zastavit, a najednou se prudce otočil se zvednutou rukou.

Ztuhla jsem. Neuhodil mě, ale neměl k tomu daleko.

„Ty čubko, nemluv se mnou jako moje zasraná *máma*, jestli nechceš skončit jako ona!“

Ouvej. Jeho hlas nabral ten temný, ocelově chladný tón, lemovaný vztekem. Tak tolik k lehké konverzaci. Snažil se chovat jako ti nebezpeční, agresivní ničemové, jaké znal z filmů. Hlavní problém vězel v tom, že skutečně *byl* nebezpečný, a já to věděla lépe než kdo jiný. Znovu se mi vrátil obraz ječící Yvette Prentissové v posledních chvílích života. Kevin se díval, jak umírá, ani přitom nemrkl. Mohl klidně vypadat jako obyčejný pankáč, ale byl něco víc. Něco horšího.

To z něj udělala Yvette.

Nedovolila jsem si postrčit ho. Zdvořile jsem mu pokynula a řekla: „Až po tobě.“

Chytil mě za paži a táhl k hale hotelu Bellagio.

Když máte dost peněz, dá se cokoli zařídit elegantně. Hala hotelu Bellagio toho byla dokonalým příkladem. Ani jsem si nedokázala představit ty nepředstavitelné sumy peněz, které na to místo majitel vydal... Tak pro začátek strop s fantastickými květinovými vzory z foukaného skla, který by byl krásný, pokud by měřil napříč dvě stopy, ale při rozměrech kolem čtyřiceti stop působil tak ohromujícím dojmem, že divákovi totálně vypínal mozek. Měkký, uklidňující koberec pod nohama, vedle něj lesk mramoru zářivých barev. Vymydlený personál v dokonale střížených stejnokrojích. Nekonečné řady pultů, dychtivě čekajících, aby mohly posloužit platícím zákazníkům. Bylo tu natřískáno turisty, většinou vystrojenými podle posledních katalogů Abercrombie & Fitch, které hlásají, co právě teď nejvíc letí.

Škoda, že si nikdo nevšiml ani mě, ani Kevina, ani způsobu, jakým mi kroutil paži, abych s ním udržela krok. Nebyla jsem si jistá, jestli jde o nějaké kouzlo nenápadnosti, nebo se tady lidé starají jenom o svoje vlastní zatracené záležitosti.

„Líbí se ti to?“ Kevin zaznamenal, jak se rozhlížím. Znělo to hrdě, jako by to tu projektoval. „Mohl jsem si vybrat na bydlení cokoli, ale tohle bylo nejlepší.“

Kdyby tak měl za to platit. „Jak to poznáš?“ zeptala jsem se.

„Povídal to taxikář.“

Jestli při vstupu do hotelu Bellagio něco kazilo celkový dojem, bylo to neustálé melodické chřestění herních automatů. Za halou se prostíralo kasino... Opravdu se *rozprostíralo*, zabíralo prostor velikosti pořádného obchodního domu a podobalo se moři různobarevných blikajících automatů s tichými přístavy

stolů na blackjack a ruletu. Tmavé obložení tomu místu dodávalo eleganci devatenáctého století. Chyběla tu okna; vládl tu věčně začínající večer. Bary – a na první pohled jsem viděla hned tři – pracovaly na plné obrátky. Při představě, že bych do sebe kopla něco na uklidnění, mě skoro zabolelo v krku. *Kruci, Lewisi, pomoz mi. Hod' mi kostičku!* Hýčkala jsem si tichou nadějí, že má Lewis nějaký chytrý, důmyslný plán, jak mě odtud dostat živou.

Jo, jasně. Ty jsi ta kost, kterou sem hodil. Moje namíchnuté nadjá mělo nejspíš pravdu; Správci – včetně Lewise – se o moje potíže nezajímali. Měla jsem posloužit jako rozptýlení a byla jsem v tom sama.

Všude tolik lidí, všichni se pohybují tak cílevědomě. Tohle bylo to nejhorší místo pro otevřené střetnutí – právě proto si ho asi Kevin vybral. Nebo Jonathan. Mně to připomínalo Jonathanův způsob myšlení; Kevin by pravděpodobně zalezl do nějaké díry v zemi a zavřel se tam, jako když dítě schová hlavu pod deku před bubákem. To Jonathan zaručeně zvážil obranné možnosti tak frekventovaného a nápadného zařízení.

Kevin se mnou manévroval do kasina, minuli jsme bar, pár automatů, další automaty, keno, blackjack. Prošli jsme kolem místnosti, označené **soukromý byt, nevstupovat**, a když se dveře otevřely, zahlédla jsem stůl na poker a kolem něj několik soustředěně mlčících mužů. *Myslíte si, že hrajete vysoko, pánové? Jen si zkuste moji hru.*

„Kam jdeme?“ zeptala jsem se. Kevin neodpověděl. Na křižovatce jsme zahnuli doleva, z kasina do (k mému bezděčnému potěšení) nějakého nákupního střediska. *Prvotřídního* nákupního střediska. Jenomže tam mě nevedl. Zamířil se mnou k masivu výtahů, vybavenému zdvořilými členy ochranky s kamennými pohledy, kteří nás pustili dál, když jsem vyhrabala svůj elektronický klíč.

Vstoupili jsme do výtahu a vychutnali si tichou, vysoce účinnou jízdu až někam do stratosféry.

„Jak ses dostala dovnitř?“ zeptal se Kevin, když jsme prolétli pětadvacátým patrem. „Jen mě to zajímá.“

„Byla jsem mrtvá.“

„Ach.“ Zíral na mě, čekal na pointu. „To je docela síla.“

„To mi povídej.“

Očividně si nebyl jist, jestli lžu nebo ne, ale na tom moc nezáleželo; výtah zastavil, vystoupili jsme v předposledním patře.

Absolvovali jsme dlouhou procházku elegantní chodbou, dost širokou, aby se v ní mohly odehrát závody vozatajů z *Bena Hura*. Jeho dveře byly ty poslední vlevo.

Otevřely se na dotek, a já vzápětí pocítila tlumený, nezacílený příliv moci. Tentokrát to byl oheň; jednoduše oklamal zavírací mechanismus elektrickým výbojem. To se mu docela povedlo; když jsem ho viděla naposled, neměl vůbec žádný výcvik a nacházel se v podstatě v období metody „prašť do toho a popadni to“.

Vkročila jsem dovnitř a zjistila, že si Kevin přivlastnil prezidentské apartmá – nebo přinejmenším viceprezidentské. Obrovské, přepychové až na hranici kýče, ale nikde ji nepřekračovalo. Nábytek byl určité starožitný, tedy většinou; pokud to byly repliky, vyrobili je se vkusem.

Kevin mě pustil, zavřel dveře a šoural se po vínovém aubussonském koberci k plně zásobenému baru. Nalil si pořádnou dávku Jima Beama. Zdržela jsem se přednášky na téma škodlivosti destilátů a konzumace alkoholu nezletilými.

Rozhlédla jsem se. „Kde je Jonathan?“

Zachrastil ledem. „Někde poblíž.“ Což nejspíš znamenalo, že nemá ponětí.

„Máš jeho láhev u sebe?“

„Ty sis asi šlehla cracku. Tobě to tak povím.“

„Však nemusíš,“ řekla jsem. „Hele, nevadilo by ti...“ Naznačila jsem pohyb nalévání. Kevin šplíchl trochu whisky do druhé sklinky, podal mi ji a já z ní upila. *Uf*. Tekutý žár, který se někde v krku mění ve žhavou lávu. No, někde na světě jistě právě udeřila šťastná hodinka.

Málem jsem svůj drink rozlila, když se ozval nový hlas. „Jak se ti líbí pobyt?“ Vycházel z rohu pokoje, kde stálo rozměrné kožené křeslo, otočené směrem k obrovskému oknu, shlížejícímu na bělavou vodní tříšť vodotrysků. Položila jsem sklenici a popošla o pár kroků doleva, abych tam lépe viděla.

Ve skutečnosti mě moc nepřekvapilo, když jsem v křesle objevila Jonathana. Vypadal uvolněně. Cítil se tu jako doma. Hlavu měl opřenou, oči napůl zavřené, nohy na stolku z doby Federace, který měl nevyčíslitelnou hodnotu a rozhodně by si ho nikdo neměl plést s podložkou na nohy. Několik vteřin jsem na něj upírala zrak. Ne že by to bylo nezbytně nutné; měl vzhled muže středního věku, světle hnědé vlasy lehce poprášené šedí. Pevné šlachovité tělo někoho, kdo pravidelně běhá, na sobě vybledlé modré džínsy a vlněný svetr v barvě lesní zeleně. Na dlouhých nohou mokasíny. A dokonale ležérní vzhled, jaký ti obchodníci tam dole, zmítaní módními trendy, nikdy nedokážou napodobit.

Jako jediný ze všech džinů, které jsem viděla, měl lidské oči, přinejmenším na první pohled. Ty jeho byly tmavé. Náhodou jsem věděla, protože jsem se do nich při jisté příležitosti podívala velmi hluboko, že nejsou jenom tmavé; byly černé, nekonečné a *nebezpečné*.

Jonathan se nemusel snažit udělat na někoho dojem. Stačilo, když se prostě ukázal.

„No,“ pronesl, aniž by pohlédl mým směrem, „chvíli tě nechám bez dozoru, a už je z tebe zase člověk. Ty vážně umíš přežít, to se musí nechat. Takže. Máš se dobře?“

„Ujde to.“ Uvnitř jsem se chvěla, cítila jsem vibrace na úrovni, na kterou jsem už dávno zapomněla. Možná ve mně přece jen zůstalo něco z džina. „A ty?“

Věnoval mi zvláštní, úsporný úsměv. „Výborně. Hele, co se týče tamtoho, to není osobní. Však víš. A mimochodem, ještě by se na tom dalo zapracovat. Přikázal mi, že nesmím pustit dovnitř žádného živého Správce. Že by někdo pro ten účel zemřel – to je roztomilá metoda.“ Nahnul si k ústům láhev a polkl doušek piva. „Dají ti za to aspoň výkonnostní prémie?“

„Čestný diplom a parkovací místo,“ přisvědčila jsem. „Můžu si sednout?“

Pokrčil rameny a ukázal na židli potaženou brokátem o pár stop dál. Klesla jsem na ni a uhladila si zpocenými dlaněmi sukni. Kevin se u baru dál naléval Jimem Beamem a tvářil se u toho vzdorně.

„Tak.“ Jonathan se usmál. Ten úsměv se mi nelíbil. Byl studený a tvrdý jako ledovec. „Počítám, že tě sem poslali kvůli dohodě. Máš něco, o co bych mohl mít zájem?“

Jako by jeho pán – jeho *formální* pán – vůbec nebyl přítomen. Z toho mi přeběhl mráz po zádech. Jistěže jsem věděla, že by ten kluk nezvládl ani ovčáckého psa, ale...

„Nic,“ odpověděla jsem. „Jenom bych mohla odvolat Správce a dát Kevinovi šanci. Míním tím lepší vyhlídky, protože oba víme, že takhle nevydrží ani jako bochník v regálu.“

Klidně jsem mohla mluvit do zdi. Jonathanův přívětivý výraz se nezměnil, v neproniknutelných hlubinách jeho očí se nic nepohnulo.

„Předpokládáš, že mi na tom záleží?“ zareagoval.
„Možná bychom se mohli bavit o něčem jiném.“

To jsem si mohla myslet. „Pořád chceš Davidovu láhev. Už ji nemám.“

Poněkud opožděně mě napadlo, že nemám-li Davida, Jonathan zase nemá důvod nechat mě dýchat. Popravdě, měl docela dobrý důvod zarazit mi to. David by truchlil, pak by se přes to nějak přenesl, a pak by se všechno – podle džinských měřítek – vrátilo do starých kolejí, Jonathan by ho nakonec zachránil, a kdybych ho už od něj neodváděla, David by ochotně šel za ním.

„Vím, že ses ho nevzdala úmyslně,“ řekl Jonathan. „Kdo ho teď má? Kde je?“ Vypadal uvolněně, ale já se tím nedala oklamat; ve vzduchu jsem cítila cosi divného. Kevin stál nehybně, civěl na džina. Jako by čekal na nějaký rozkaz. Jo, v tomhle případě byl vztah mezi pánem a otrokem totálně postavený na hlavu.

„Mají ho Správci,“ odpověděla jsem. „Já na to nemám sebemenší vliv. Musel bys rozpoutat totální konflikt, abys ho dostal zpátky.“

„Říkáš to, jako by šlo o něco špatného.“ Jonathan sundal nohy ze starožitného stolku a vstal. Měl v sobě tolik energie, až mě to roztřásl – neklidné, prudké, živé něčím, čemu jsem nedokázala plně porozumět. „Myslíš, že bychom takovou válku nemohli vyhrát?“

„Já vím, že bys nemohl takovou válku vyhrát. Ale co je důležitější, zahynulo by v ní spousta lidí, a to nikdo z nás nechce.“ Aspoň jsem v to doufala.

Přistoupil ke mně, ruce v kapsách džínsů, a chvíli si mě ze své výšky měřil. Oči, v nichž se neodráží světlo. V hloubi se tam něco hýbe jako umírající hvězdy.

„Jen si nemysli, že bys mohla pochopit, co já chci,“ pravil. „Lidský život je levný. Existuje jediná rasa, kterou mám zájem chránit – ta, kterou vy využíváte, ponižujete a

pak odhazujete. *Moji lidé.* Pokud je válka se Správcí nutná, aby pochopili moje stanovisko, pak je to pro tebe velmi smutné. Už nedovolím, abyste nás prodávali jako nějaké cetky.“

„Hej,“ ozval se Kevin. Přiblížil se zezadu až ke mně, zatímco moje pozornost byla plně soustředěna na Jonathana; znovu mi přeběhl mráz po zádech, když jsem si uvědomila, že jsem o něm vůbec nevěděla. „Počkej chvíli.“

„Ticho!“ sykl Jonathan. „Právě tady s dámou vedeme konverzaci.“

Vyjekla jsem, když moje židle zčistajasna začala klouzat, jako by ji zezadu něco prudce postrčilo. Mířila k Jonathanovi, ten ustoupil z cesty...

...a pak se dala do pohybu rovnou k obrovskému oknu.

Panika mi sevřela hrdlo, protože židle zrychlovala a já *věděla*, že narazí do skleněné tabule, roztříští ji, nakloní se nad tou hlubinou, ze které se mi už předem dělá zle, a spadne. A drápání nohama po koberci to celé ani trochu nezpomalí.

Jonathan židli zastavil přesně u okna. Svírala jsem opěrky tak pevně, až jsem ucítila, jak něco praská, buď dřevo, nebo moje prsty, a těžce jsem oddechovala leknutím a hrůzou.

„Vidíš toho chlapa tam dole?“ zeptal se Jonathan a naklonil židli i se mnou, abych měla lepší výhled. Tiše jsem vypískla a sevřela židli ještě pevněji. „Ne? No dobře, chápu, odtud vypadají všichni stejně. Pomůžu ti.“

Opřel mě čelem o sklo.

Okenní tabule se zavlnila jako voda, hlavou a rameny jsem prolnula tou hladkou, chladnou hmotou. Ovanul mě horký, svěží vítr, rychlý jako tryskové proudění, moje vlasy šlehalý dozadu jako rozedraný prapor. Bála jsem se i

dýchat. Sklo se mi zdálo na okrajích roztavené, jako by kolem mě pomalu teklo. Nedrželo mě na místě. Mezi mou nakloněnou židlí a řídkým vzduchem nebylo nic než Jonathanova dobrá vůle, kterou jsem si vůbec nebyla jistá. Snažila jsem se odstrčit dozadu, ale k ničemu to nevedlo.

„Ten chlap tam dole je nějaký druh Správce,“ vysvětloval Jonathan. „Pozůstatek z doby, než jsem vytyčil svoje hranice. Připusťme, že není nic moc, ale tím vy jste přece proslulí, no ne? Nekvalitní, odfláknutá práce. Proto přece lidé ve dne v noci umírají, kvůli vaší nedbalosti. Mě z toho neobviňuj.“

„Já tě neobviňuju,“ vypravila jsem ze sebe se zaťatými zuby. „Děláme, co umíme. A kdybys pracoval s *námi*, místo *proti nám*, třeba by to pomohlo víc lidem. Jenomže ty nikomu nepomáháš, co? Ty hlásáš svobodu za každou cenu. Ježíši, kdybychom vypustili všechny džiny, s pořádnými bouřemi a s žádnými velkými pohromami bychom nic nesvedli. A to jsou ty, co zabijou statisíce jednou ranou. A kdo to udělá? Ty?“

Židle dopadla dozadu na koberec, sklo přede mnou se znovu vyrovnalo a vydalo přitom savý zvuk. Rozběhly se po něm vlnky, pak se uklidnily. Podívala jsem se do Jonathanových temných, bezedných očí a vzpomněla si, jak jsem do nich kdysi jako džin padala, vybavila jsem si to stáří, tu neomezenou moc.

„Nikdo se nás na nic neptal.“ Složil se do dřepu vedle mě. Jeho nádherný úsměv byl cynický a mrazilo z něj. „Ne že bychom řekli ano, ale bylo by pěkné, kdyby nás aspoň slušně požádali. Ale to nic. Kdo tě sem poslal?“

„Nikdo.“

„Zeptám se tě jinak... Někdo si zajistil, abys byla mrtvá, a tudíž prošla mými zábranami, hodil mi tě rovnou do klína. Kdo?“

„Trhni si.“ Židle se znovu nahnula. Sklo na čele, tekuté a teplé, pomalu proudí kolem mě. Hluboko v hrdle jsem zakvílela a zavřela oči. „Vážně, myslím to doslova. Klidně si trhni mou nohou, jen mě nevyhazuj z okna, jo?“

„Máš strach?“

„No jejda.“ Povedl se mi bledý, upocený úsměv.

Naklonil se ke mně a zdola si mě prohlížel. „Jsi tak postradatelná, že tě sem prakticky vystřelili z děla. Víš to, že? Myslím, že tě poslali kvůli odvedení pozornosti. Abych si měl s čím hrát, zatímco oni sem potají dopraví ty větší zbraně.“

Kevin v pozadí si odkašlal. „Nemyslíš –“

„Ne,“ utřel ho Jonathan. „O to se postarám sám.“

„Ale –“

„Hochu, tohle není tvoje váhová kategorie,“ prohlásil Jonathan. Nikoli nevlídně. „Už to na tebe zkoušela dřív, klidně tě zmákně znovu. Nech to na mně.“

„Tak jo.“ Kevin si zjevně připadal bezradný, cítil se nepohodlně a úplně jako dítě. Když jsem byla jeho džinkou, bylo s ním mnohem horší pořízení, ovšem náš vztah byl také úplně odlišný. Většinou se na mě díval jako na nadpřirozenou nafukovací pannu. Jonathan pro něj patrně představoval něco jako otce, kterého nikdy neměl, a uměl být takovým tím tátou od rány.

Až na to, že podle mě si moc nebral k srdci Kevinovo blaho.

Otočila jsem hlavu a podívala se Jonathanovi do očí. „Nevyužívej ho. To si nezaslouží. Jestli mě chceš zabít, tak už to udělej a netahej do toho Kevina. Je to laciné a kruté.“

Zareagoval lehkým svraštěním popelavě šedého obočí, bezvěkou tváří se mu mihl záblesk překvapení. „Myslel jsem, že ho máte za vraha. Vzteklého psa, kterého je třeba odstřelit. To řekl ten poslední Správce, než odjel

expresním výtahem dolů. Když se podíváš pořádně, ještě uvidíš ten flek, jak se rozmázl na chodníku.“ Znovu naklonil mou židli. Vyjekla jsem a pokusila se protlačit polstrováním opěradla. Držela jsem se jako o život a snažila se nepodlehnout nutkání škemrat o něj. Už podruhé v jednom dni. „Vážně si myslíš, že si ten kluk zaslouží dostat ještě jednu příležitost?“

„Myslím, že je potřeba zastavit ho,“ odpověděla jsem bez dechu. „To nemusí nutně znamenat, že ho musíme zabít. A protože jsem možná jediná, kdo si to myslí, vážně by sis měl dvakrát rozmyslet, jestli mě pošleš na tu vertikální procházku.“

Tentokrát sklo prostě zmizelo. *Pfíí*. Nohy židle byly necelý palec od okna. Takhle nakloněná dopředu jsem cítila, jak mi jasné slunce Las Vegas hřeje kolena. Vodotrysky Bellagia pode mnou burácely jako Niagara; cítila jsem kovovou vlhkost, jak se odpařovaly pod upřeným pohledem pouště.

Začala jsem klouzat dál, slunce mi horce přejelo po stehnech, ozářilo mi břicho... Už jsem s jekotem padala.

Vtom se Jonathan ostře nadechl, až to bylo slyšet i v prudkém větru, natáhl se, aby mě přitáhl zpátky na židli. Pak ji nechal bezpečně žuchnout na koberec.

Upíral na mě rozšířené, temné, udivené oči.

„Ne,“ řekl. „Nemůže přece být takový pitomec.“

Kdo? Lewis? *Au contraire, mon ami*. Připadalo mi, že se momentálně chová naprosto pitomě kdekdo, včetně mě se vším tím furiantstvím. Úporně jsem se snažila při dýchání nevzlykat. Bože, jak já nesnáším výšky, obzvlášť výšky, ze kterých můžu spadnout a cestou získat rychlý, ošklivý přehled o pětaticeti patrech. Vzhlédla jsem skrz větrem rozcuchané vlasy a viděla, že Jonathan stále hledí do prázdna. Vypadal upřímně zděšen. Vydrželo to po dobu dvou nebo tří úderů srdce, pak se ovládl a jeho

obličej zase nabyl obvyklého výrazu *Kašlu na vás všechny...*

„To nevyjde,“ řekl a sehnul se těsně ke mně, aby mi viděl do tváře. „Je mi jedno, co ti řekl, prostě to nevyjde. Pokud ti slíbil, že ti díky tomu neublížím, lhal ti. Jasně?“

Nebylo mi to jasné. Než jsem to mohla říct nahlas, ozval se Kevin: „Nevyhazuj ji z okna. Dej mi ji sem.“

Přímý příkaz. Kevinovi se třásl hlas, když ho vyslovoval, ale Jonathan nic nenamítal, ani se nesnažil nějak ho obejít; prostě židli odtáhl přes pokoj a postavil ji přímo před něj, odstoupil a dal si ruce do kapes. Pozoroval mě přivřenýma očima. Cítila jsem, jak za těmi napůl sklopenými víčky tepe vztek. Zuřil, to bylo jasné. Neměla jsem ponětí, proč. Neudělala jsem nic zvláštního, jen jsem se pokoušela nenechat se pustit dolů, a ani to mi moc nešlo.

Kevin vedle něj vypadal křehce.

„Zavři to,“ přikázal Jonathanovi. Burácení horkého větru v otevřeném okně okamžitě ustalo. Naleštěné, bezvadné sklo bylo zase na místě. Jedna moje skrytá část ještě pořád v panice ječela, ale donutila jsem ji zmlknout.

„Co se stalo s ostatními Správcí, které sem poslali?“ zeptala jsem se. Kevin nahrbil svoje úzká, špičatá ramena a studoval koberec.

„Přišli předtím, než jsem mu nakázal, aby je držel dál ode mě.“

„Dals mu rozkaz zabít je?“

„To jsem mu neřekl.“

„A řekls mu, že to *nemá* dělat?“

Další pokrčení ramen. Na okamžik jsem zavřela oči, abych se zbavila obrazu ječící, umírající Yvette. „Jak můžeš čekat, že z toho vyjdeš živý, když v jednom kuse děláš blbosti? Nemůžeš ty lidi *zabíjet*, jinak tě nikdy nenechají na pokoji!“

„Já vím.“ Kevin se zatvářil nešťastně. Už zase z něj byl malý chlapec. „To jen ten jeden; ti ostatní se vyděsili a slíbili, že se budou držet ode mě dál. Já jenom chtěl, aby mě kurva nechali být! Proč to nemohli udělat?“

„Protože máš něco, co ti nepatří.“ *A používáš to pěkně mizerně... Nebo to možná používá tebe.* „Správci nevědí, co se tady děje. Poslali sem svoje lidi; ale už o nich neslyšeli. Mají strach, že tady vraždíš lidi. Kevine, kdybys mi prostě řekl, cos provedl –“

„Nic!“ Pořád držel v ruce křišťálovou sklenici s Jimem Beamem; mrštil jí přes pokoj a zasáhl elegantní stolní lampu. Zařinčel rozbíjený porcelán. „Ježíši, já si jenom chci trošku užít, nic víc... Copak si to nezasloužím? Copak jsem neměl dost zasranej život?“

„Miláčku?“

Všichni jsme znehybněli, když se ozval nový hlas... Ženský, měkký, vysoký. Rozmazaný spánkem. Otočila jsem hlavu a viděla, že se otevřely dveře do ložnice a v nich stála dívka. Bylo toho z ní k vidění celkem dost, protože ta deka, do které se halila, ji příliš nezakrývala – ukazovala notný kus bledé pleti, potetované tmavomodrými keltskými vzory po celé levé paži a na stehně. Měla světle oříškové oči, rudé vlasy ostříhané nakrátko a rozčuchané tím postelovým způsobem, jakého salóny dosáhnou několikahodinovou usilovnou prací. Vážně nebyla moc hezká. Široká čelist, úzké oči, vystupující lící kosti – a pak přenesla pozornost ode mě na Kevina a světlo jí dopadlo na tvář tím správným způsobem. Nádherná. Nádherná tím úzkým, vyhladovělým způsobem, s heroinovou vytříbeností.

„Jejda,“ vyhrkl Kevin a zčervenal. „Hm... Nic, s čím by sis měla dělat starosti. Jenom kšefty.“ Narovnal se. „Běž zase do postele, jo? Přijdu hned za tebou.“

Žhavé oříškové oči putovaly zpátky ke mně. „Kdo je to?“

„Nikdo.“

„Ale vypadá jako někdo.“ Našpulila se a šourala se zpátky ke dveřím. Povlak z egyptské bavlny táhla za sebou. „Přijď do postele, jo?“

„Za chvíli.“

„Hned.“

„Za chvíli!“ Jeho hněv vzplanul a já spatřila v jejích očích ublížený výraz. „Ježíši, Siobhan, prostě běž do postele, jasný? Přijdu za chvíli.“

Obrátila se a vešla do pokoje, tiše za sebou zavřela. Koukla jsem na Kevina, který už se hnul za ní. „Siobhan?“

Tváře se mu zbarvily do tmavočervena. „No a?“

„Sebrals ji na ulici? Nebo ti ji Jonathan vyčaroval?“

„Drž hubu, buď tak hodná!“

„Je opravdová. Žádná džinka.“ Upírala jsem na něj zrak a nutila ho, aby se na mě také díval. „Kevine, doufám, žeš tu holku neunesl. Jak je stará? Šestnáct? Bože můj!“

„Neunesl jsem ji! Byla na ulici.“ Rudá barva jeho obličeje přecházela do purpurové. „Však víš. Byly tam ty karty. Pohozené na chodníku.“

Cenovky pro šlapky. No ovšem. „Ty jí platíš?“

Jonathan, který se vrátil do svého pohodlného křesla a znovu si dal nohy nahoru, si odfrkl a odpověděl: „Ne, zůstává s ním kvůli jeho oslňující osobnosti.“

„Drž hubu!“ zařval na něj Kevin. Jonathan se chopil svého zpola vypitého piva a dlouze si z něj přihrnul. Muselo se mu zahřát, za tu dobu, co mě mučil; z láhve teď stoupala mrazivá mlha, jak si ji znovu chladil. „Koukni, ona je... Dělá mi společnost. Nestarej se o ni. Nepřekáží.“

Zajímalo by mě, jestli o tom ta dívka ví. Pomyslela jsem na ten zraněný výraz, který se jí mihl v očích. „Tak dobře. Pojďme si promluvit o tobě. Chceš tohle všechno přežít?“

„Přijde na to.“ Nasadil paličatý, typicky teenagerský výraz. „Nevadí mi umřít. Nemám strach.“

Neuvěřitelné. Zabloudila jsem pohledem od něj k Jonathanovi, který zvedl obočí a obdařil mě citrónově kyselým plátkem úsměvu. „Na mě se nekoukej,“ řekl. „Já tady jen pomáhám.“

Jasně, a já jsem učitelka z nedělní školy. „Jestli chceš, abych za tebe uzavřela dohodu se Správcí, musíš něco obětovat, abys něco získal. Co nabízíš?“

Kevin šlehl očima po Jonathanovi. „Odevzdám ho, když mě nechají jít.“ Vychrlil to ze sebe jako výzvu.

Jonathan si dal další lok a nijak zvlášť na to nezareagoval. „To nedělej,“ poradil mu mírně. „Podrazí tě. Vždycky tě podrazí.“

„Hele, tak... Ty mě neposlouchej!“ Kevin vypadal ještě tvrdohlavěji a obrátil pozornost ke mně. „Chceš ho? Fajn. Jen mě nech jít.“

Jeho slova po mně stékala jako ledová sprcha. Snažila jsem se vypudit z tváře jakýkoli výraz. „Tak ho prostě... odevzdej. Dej mi jeho láhev.“

„Nepotřebuju ho.“ To určitě. Ale možná tomu opravdu věřil.

„Bezva. Tak mi dej tu láhev; najdu způsob, jak jim ji předat.“ Držela jsem se věcné stránky. Snad ho nenapadne, že jakmile budu mít v ruce Jonathanovu láhev, budu ho moct ovládat... A tím skončí celá Kevinova jízda. Vrátím Lewisovu moc tam, kam patří, napravím škody a rozbiju láhev, a tím tahle zatracená záležitost skončí. Pak mi budou muset vrátit Davidovu láhev.

Nebo si Jonathanovu láhev nechám, dokud je *on sám* nepřinutí, aby mi Davida vrátili. Jo. To by mohlo fungovat.

Kevin to zvažoval. „Přísaháš? Necháš mě jít?“

„Stoprocentně,“ lhala jsem bez rozpaků. „Můžeš mi věřit.“

Byl připraven naletět mi; poznala jsem mu to na očích.

„Dobře,“ prohlásil. „Jdu pro ni. Počkej tady.“

Udělal pár kroků, zaváhal, otočil se.

„Hopla,“ udělal Jonathan a napil se piva.

„Cože?“ zeptala jsem se, a najednou jsem ucítila, že se vzduch v pokoji nějak změnil a ztěžkl.

Vyplašeně jsem se nadechla, viděla jsem, jak se Kevinovi rozšířily oči. „Ty čubko, říkal jsem, že tě nechám –“ Hlas se mu zlomil, vydal zvuk, jako by se dusil, sáhl si na krk a sípavě se pokusil nadechnout. Cítila jsem palčivé bodání vzadu v ústech, chtěla jsem zaječet a zjistila jsem, že pokud to udělám, jsem mrtvá. Obrátila jsem se k Jonathanovi, který nás sledoval s mírným zájmem.

„To mu nemůžu dovolit,“ řekl. „Mám ještě něco na práci. Musím dohlédnout na nějaké lidi. Jestli jsi aspoň trochu chytrá, Joanno, tak se mi radši klid' z cesty.“

„Pomoz –“

„Jsi Správkyně. Pomoz si sama.“

Kevin už pomalu odpadal. Klesl na kolena, dráсал si krk. Obličej měl šarlatově rudý. Za pár vteřin upadne. V bezvědomí. Umírající.

Potřebovala jsem dýchat, jenomže ta možnost v momentální nabídce chyběla. V hlavě se mi motal pitomý veršík, závěr nějaké rýmovánky, ...že *to co měl za H₂O, je H₂SO₄*. Chemický humor. Můj mozek zuřivě šrotoval, aby v haraburdí mé paměti našel odpověď.

Opustila jsem tělo a nechala ho žuchnout na ten drahý koberec v barvě burgundského, dost tlustý, aby mohl postoupit mezi matrace, a vzlétla jsem do éterika. Sáhla jsem po objasnění. Vzduch kolem mě se změnil v pevnou látku a vytvořil trojrozměrnou trpytivou kostku. Ponořila jsem se hlouběji, hledajíc to, co tu někde muselo být.

Dvě molekuly přidané ke komplexnímu řetězci, který činí vzduch dýchatelným. Jen dvě.

Žádný problém, to zvládnu. Vždycky jsem pracovala lépe pod tlakem.

Rozprostřela jsem kolem sebe moc jako tisíce rukou a začala ty molekuly mačkat – nebo přesněji třást jimi, jako když chci bouchnout lahví sodovky, a měnit jejich elektromagnetické vlastnosti, aby se staly nestabilními. Zmáčknout je by vyžadovalo uvolnění příliš velkého množství energie, a to by nás díky jedu, který nás obklopoval, rychle zabilo. Nás a většinu obyvatel horních tří pater hotelu.

Tohle svinstvo bylo neuvěřitelně hořlavé. Jonathan na to tedy vážně kašlal, co? Pro něj to bylo jenom další cvičení; chtěl, abych proskakovala hořícími obručemi. Možná zuřil, protože jsem Kevina přiměla k souhlasu...

Přestaň se v tom nimrat a dělej! Ten hlas v mé hlavě byl naprosto zbytečný; dobře jsem věděla, jak málo času zbývá, než se Kevin nebo já nadýcháme toho svinstva dost, aby bylo po nás. Nepatřila jsem ke znalcům biologie, abych přesně věděla, co to se mnou udělá, ale dokázala jsem si představit, že to bude dostatečně fatální a jako způsob odchodu ne zrovna příjemné. *Dělej, pohni s tím...*

Bože, jak já potřebovala Davida...

Ne, nepotřebuješ ho. Dřív jsi tohle dělala sama, a dělalas to dobře. Není to tak náročné, abys potřebovala džina. Potřeby jsou tak subjektivní. *Nacvičovali jste to, vzpomínáš si?*

Jasně, jenže při nácviu jsem to nemusela *dýchat*, zatímco jsem prováděla změny.

Všimla jsem si, že moje prsty – přinejmenším jejich éterická projekce – jsou najednou neobratné, částečně jsem se spustila zpátky do skutečnosti, abych si kolem těla vytvořila kapsu čistého kyslíku, potom jsem to zopakovala u Kevina. Viděla jsem, jak lapám po dechu, cítila jsem úlevu, která následovala, a pospíšila jsem nahoru do éterika, pokračovat v práci.

Něco mě zabrnělo vzadu na šíji; i když jsem tady nahoře vlastně neměla šíji, ani mě nemohla doopravdy brnět; jestliže nám to provedl Jonathan, proč se nepokusí zabránit mi v napravení toho, co způsobil? A proč se vůbec tak namáhal? Mohl přece Kevina jednoduše uspat.

Nechala jsem oprav, které už byly z větší části dokončeny, padla do vlastního těla jako vystřelená kulka, bez dechu, zvedla se na nohy a potácela se ke dveřím...

...a vrazila do muže, který právě přicházel.

Do muže s pistolí.

Popsala bych ho, ale v té chvíli jsem dokázala zaostřit pohled na jedinou věc, a tou byla pistole. Zнала jsem několik Správců Ohně, kteří podle vlastních slov dokázali zablokovat zážeh v nábojové komoře, to ovšem vyžadovalo pevné nervy, naprosto šílenou technickou dovednost, a štědrrou dávku štěstí, a z toho jsem momentálně ničím nedisponovala – navíc jsem ani nebyla Správce Ohně. Plíce a odhalená část kůže mě stále bolely následkem pobytu v tom jedovatém vzduchu.

Zvedla jsem ruce nad hlavu a zvažila, jestli ho nemám povalit pořádným závanem větru, ale upřený pohled hlavně mě přiměl ten nápad zavrhnout. Ten chlap vypadal jako někdo, kdo dokáže střílet rovně i v hurikánu, když není zbytí.

Mlčky mi pokynul. V jazyce gest to znamenalo *pohni prdelí*. Opatrně jsem se vybelhala ven, objala stěnu a nespouštěla jsem zrak ze zbraně. Bude asi automatická, to jsem poznala. Byla černá, hranatá a smrtelně výkonná.

„Jste Joanne Baldwinová?“ zeptal se mě. Měl nevýrazný hlas, ani hluboký, ani vysoký, nedělal na mě žádný zvláštní dojem. Možná náznak přízvuku ze Západního pobřeží. Kývla jsem. Nějak se mi nedařilo odtrhnout ruku od rozbolavělého krku. „Fajn,“ řekl. „Máte tu láhev?“

Zakroutila jsem hlavou a rozkašlala se. V plicích mě bodalo. Pistolník se natáhl a zavřel dveře. „Jedovatý plyn, co?“ poznamenal. „Zatraceně. Počítám, že by nebyl nejlepší nápad teď tam lézt a obracet ten pokoj naruby, co?“

Znovu jsem zavrtěla hlavou. Zastrčil pistoli do pouzdra a natáhl ruku, a právě tak jsem si ho zapamatovala. Chlap jako z plakátu, černovlasý, s chytrým obličejem a světle hnědýma očima. Na bradě dvoudenní strniště.

„Rád vás poznávám. Jmenuju se Quinn,“ představil se. „Přišel jsem vás zachránit.“

Kapitola pátá

To tedy byla pěkná záchrana.

Když se ukázalo, že nejsem panna v nesnázích – přinejmenším nikoli v takových nesnázích, od kterých by mi Quinn pomohl svojí hrdinskou pětačtyřicítkou – chytil mě za loket a chvatně mě postrčil do haly k výtahům a v rekordním čase mě protáhl kasinem.

Už mě unavovalo, jak mě někdo v jednom kuse někam postrkuje.

Vyšli jsme ven pod široké sloupoví, pod jehož mohutným převisem nepřetržitě proudily limuzíny a taxíky, přivázející další peníze. Vyškubla jsem se mu a ustoupila, ruce sevřené v pěst. *Konečně. Konečně venku* – víceméně – a na čerstvém vzduchu.

„Hej!“ zavrčela jsem. Quinnovo obočí legračně poskočilo nahoru a dolů, pak se na jeho tváři rozhostil zamyšleně lhostejný výraz. „Kamaráde! Brzděte laskavě. Nepotřebuju vaši pomoc. Mám všechno pod kontrolou.“

„Jo, fakt to tak vypadalo,“ přisvědčil Quinn. Klidně sáhl do kapsy a znovu vytáhl pistoli, přestože to viděli uniformovaní vrátní. Jeden z nich se zatvářil vyděšeně a hmátl po telefonu; Quinn si ale odhrnul kabát a odhalil úředně vyhlízející zlatý odznak, připevněný k opasku.

Quinn byl policajt.

„Projedeme se, zlato,“ oznámil mi a vedl mě ven do ohrádky, rezervované pro taxíky a vozy k pronajmutí. Mezi nimi dřepěl tmavohnědý Ford Taurus, lesklý jako brouk. Quinn otevřel dvířka a šoupl mě dozadu jako

zločince, s rukou nad mojí hlavou. Okamžitě jsem zkusila dveře, ale pochopitelně byly zamčené. Dětské pojistky se fakt mají z čeho zodpovídat.

Quinn otevřel dveře na straně řidiče, naklonil se nade mě a zmrazil mě pohledem těch karamelově hnědých očí. „Bud'te hodná,“ doporučil mi. „Nenuťte mě, abych vám nasadil želízka.“

Okatě jsem složila ruce do klína. Pérování vozu jemně zavržalo, když nasedl, pak motor chytil a už jsme jeli po dlouhé příjezdové cestě do oslepujícího slunce Las Vegas. Mířili jsme k obrovité ceduli, která zářivým písmem vypočítávala atrakce hotelu Bellagio.

„Jsem zatčená?“ zeptala jsem se. „Z čeho mě obviňujete?“

„Z hlouposti, která je trestná,“ odvětil.

„Kecy. Povídala jsem vám, že žádné zachraňování nepotřebuju, a jestli nejsem zatčená, detektive Quinne –“

„Považujte se za důležitou svědkyni v probíhajícím vyšetřování.“

„A čeho přesně se to vyšetřování týká?“

Zabočil doprava na Flamingo Road, chvíli zkoušel vytlačit z jízdního pruhu nějaký Lexus, potom pokračoval na Las Vegas Boulevard. „Vraždy,“ řekl. „Minulý týden někdo shodil chlapa právě z tamtoho okna, abyste věděla. Děsně mi to zasvinilo chodník. Nejspíš víte, že tamty mamlasy nahoře nikdo jiný nevidí. Určitě jste Správkyně, co? Správci je vidí.“

Teď, když už moje zděšení začínalo opadat, uvědomila jsem si, jak jsem unavená a bolavá. Úplně vyřízená při odlivu adrenalinu. „A vy? Vy jste taky Správce?“

Zvedl pravou ruku. Přejela jsem ve vzduchu nad ní, soustředila jsem se a spatřila charakteristické jiskření znaků na jeho kůži. Quinnovo éterické tetování mělo tvar

ankhu, egyptského symbolu života. Což neodpovídalo stylizovanému slunci, které jsem čekala.

„Takže *nejste* Správce. Co jste kruci zač?“

„Nestarej se, zlato.“

„Jako že to nepotřebuju vědět?“

„Určitě si myslíš, kdovíjak nejsi chytrá a vůbec, ale ten kluk by ti stejně nedal Jonathanovu láhev. Jo, nějakou flašku by ti dal, ale s ošklivým překvapením uvnitř. Na jednoho chudáka už to zkusil.“ Quinn zachmuřeně pokývl do zpětného zrcátka. „Pokud vím, máš nějaké zkušenosti s otisky démonů?“

Kde se kčertu tohle všechno dozvěděl? Ani Správci o tom mnoho nevěděli. Džinové jistě, ale tenhle chlapík nebyl džin; to už bych poznala. Ani Správce, ani džin, ale kdovíco.

Ale když jsem na něj mrkla v Nadhledu, vypadal jako obyčejný muž. Nic zvláštního. Žádná moc, která by stála za zmínku.

Quinn pochopil, že k jeho poznámce nehodlám přidávat žádný barvitý komentář. „Kdyby ti láhev dal, otevřela bys ji, abys mohla Jonathana poslat dovnitř,“ pokračoval. „Potíž by byla v tom, že bys tím něco pustila ven, a my tady právě teď máme podobných problémů až moc. Takže lituju, ale musel jsem tě zastavit.“

Cítila jsem, jak mi tuhne krev v žilách. Quinn měl možná pravdu; Kevinův mozek takhle fungoval. Pokud by přišel na způsob, jak na někoho ušít boudu, udělal by to. A vzdát se... to vážně nebyl jeho styl. Zlikvidovat nepřítele tím nejstrašnějším možným způsobem, to na druhou stranu *byl* jeho styl. A jestli už na ten trik s lahví nacytil nějakého jiného pitomce...

Při Kevinově útěku z New Yorku před třemi týdny on a Jonathan uvolnili z jejich lahví nejméně tři džiny, infikované démonem, což znamenalo, že dotyční džinové

byli už dávno šílení, mírně řečeno; věděla jsem, že dva z nich Správci našli a znovu uvěznil, pečlivě označili jako nebezpečný materiál a uložili do podzemního skladu v Coloradu. Třetí zůstal na svobodě. Zdálo se, že Kevin sebral některou z nerozbitých lahví a vzal si ji s sebou jako pojistku. Klidně mi ji mohl předat a to znamenalo, že by mi předal značku démona, jakmile bych ji otevřela. Hurá, byl jsem tady, udělal jsem tohle... Ten tedy vážně nestojí o možnost návratu.

„Kam mě vezeš?“ zeptala jsem se. Zbytečná otázka. Ani se neobtěžoval kouknout do zrcátka. Mezi mnou a Quinnem nebyla žádná plastová stěna a já začínala uvažovat o efektu pořádného závanu větru uvnitř v kabině forda, ale vtom řidič prudce odbočil doprava na dlouhou, širokou příjezdovou cestu.

Jeli jsme k lesklé skleněné pyramidě Luxoru, stráženo zlatým masivem Sfingy.

„Ach,“ řekla jsem. „Paráda. Vždycky jsem tu chtěla bydlet.“

* * *

Luxor byl stejný jako Bellagio, a přitom úplně odlišný. Mně se to egyptské ladění celkem zamlouvalo, já ovšem vždycky dávala přednost okázalosti, a kromě toho, mezi obchody u vchodu jsem zahlédla značky Jimmy Choo, Prada, a Kate Spade. To, a ještě ty zlaté ozdoby a glazura... No, málem jsem zapomněla na Quinnovu pistoli a odznak a jeho ruku, kterou mě držel.

Asi tak na minutu.

Herní prostory se téměř nelišily od těch v Bellagiu; jen tu byly jiné tapety a koberce, jiné uniformy. Peníze zůstávaly univerzální a právě tak i směs vibrací euforie a

zoufalství. Neodolala jsem; vyklouzla jsem z pout hmotného světa a vystoupila do éterika, jen abych mohla nahlédnout.

Když jsem byla džinkou, éterikum se projevovalo ve vzorcích a vlnových délkách světla. Ted' mě lidské smysly omezovaly na povrch věcí a široké možnosti psychologické interpretace aury. Na éterické úrovni se kasino jevilo téměř jako fotografický negativ toho, co z něj bylo vidět na světě. Namísto třpytu a záře vypadalo temné a plné stínů, osídlené přízraky, jejichž aury plápolaly manickým vzrušením nebo naopak beznadějí. Tím nemyslím, že by tu byli samí závislí... ani zdaleka ne. Ale viděla jsem tu *lesk*, který mi nepříjemně připomněl modré jiskřičky v éteriku v době, kdy se otevřela cesta z říše démonů do našeho světa.

Nebyla jsem si jistá, co to znamená, ale rozhodla jsem se, že beztak nemám čas neustále řešit světové problémy. Jeden problém po druhém, a ten můj mě neústupně táhl kasinem dál.

„Hej, nechceš mě náhodou vzít do vašeho prezidentského apartmá a pověsit mě z okna? Protože právě to mi poslední půlhodinu...“

„Ticho,“ pravil Quinn roztržitě. Násilím mě postrčil k jedné z místností označených jako soukromé, střežené ne jedním, ale dvěma silnými chlapy v nenápadných oblecích s nepříliš nenápadnými boulemi v podpaží. Pokývli mu, on pokývl jim. Jeden z nich trhl bradou směrem ke mně. Oba si mě změřili pohledy.

Všechno proběhlo v tichu.

Já si také prohlédla sama sebe. Přiléhavá košile, krátká sukně, vysoké podpatky, které měly jen tu vadu, že nebyly značkové...

„Jen ve vašich snech, mládenci,“ řekla jsem. „Není to tak, jak to vypadá.“

„Je tu se mnou,“ prohlásil Quinn.

„Dej bacha, Quinne,“ upozornil ho jeden z nich. Byli oba prakticky stejní – Módní zástřih číslo jedna, Módní zástřih číslo dvě. Číslo dvě měl nepatrně tlustší zátylek. Číslo jedna ledové šedé oči. „Ať nemusíme dovnitř.“

Quinn jim každému věnoval pohled, a tím myslím *pohled*. To, co předvedl mně, bylo vysloveně štěněcí, přívětivé číslo, protože tenhle působil skrz naskrz děsivě a sliboval hrůzu a smrt v pořádných dávkách.

„Pánové,“ pravil jen, a Módní stříh číslo jedna protáhl kartu štěrbinou a otevřel nám dveře.

Za dveřmi se nacházel malý, zakouřený pokoj. V jiné konstelaci by mohl být nazván intimním, ale v této byl pouze malý. Osvětlení obstarávaly napodobeniny egyptských nástěnných svíců, pod nohama jsme měli přepychový tmavý koberec. Na konci místnosti jsem viděla bar s uniformovaným barmanem.

Uprostřed stál kulatý stůl a kolem něj sedělo pět mužů.

Hráli karty.

Karty se vznášely před každým z hráčů jen tak ve vzduchu; zahlédla jsem, jak starší pán, který mohl být jmenován autorizovaným účetním znalcem v dobách faraónů, rozhodl složit karty a spustil ruku dlaní dolů na zelené sukno stolu. Pokoj byl načichlý doutníkovým kouřem a propocenými penězi. Neměla jsem ponětí, kolik vůbec ta hromádka žetonů na stole představuje, ale muselo to být mnoho. *Velmi mnoho*. Tentokrát jsem se neodvážila nakouknout do éterika. Některé věci – jak mi radil instinkt – by nikdy neměly být viděny.

„Quinne,“ zabručel účetní a ostatní hráči vzhledli. Zírala jsem na ruku muže přímo přede mnou; jeho vznášející se karty ukazovaly, že má fullhouse.

„Pane.“ Quinnovo chování se okamžitě změnilo, tentokrát promluvil jako uctivý státní zaměstnanec. Pustil

mi ruku. „Joanne Baldwinová. Joanno, toto je Myron Lazlo.“

„Je mi potěšením,“ řekl účetní a kývl svým směrem, aniž by se zvedl. „Jste Správkyně, je to tak?“

„Počasí,“ odpověděla jsem. „A vy?“

Měl životem opotřebovanou tvář, kolem očí vrásky. Vystupující lícní kosti budily dojem, jako by si do tváří schoval na zimu pár malých jablíček. Jeho oblek, podle toho, co jsem z něj viděla, byl prvotřídní, na míru šitý, pravděpodobně ze Saville Row nebo z Říma. Překrásná šedá vlna. Vázanka Villa Bolgheri, hedvábí, dokonalý uzel.

Přehodnotila jsem svůj odhad jeho ceny v čisté váze směrem vzhůru – asi tak o sedm míst.

„Nejsem Správce,“ pravil Myron Lazlo. „Stejně jako žádný z těchto pánů, ujišťuji vás.“

„Tak co tedy jste, lidé s ankhy? Co to má znamenat?“

Věnoval mi nepobavený, nepřívětivý úsměv. „Quinne, zapomínáte na své dobré vychování. Přineste dámě židli, prosím.“

Quinn se bez poznámek dal do pohybu, přinesl židli s rovným opěradlem a postavil ji kus od stolu.

„Buďte tak laskavá a chvíli vyčkejte,“ řekl Lazlo. „S touhle hrou už jsme téměř hotovi.“

Sedla jsem si, zkřížila nohy, založila si ruce a čekala. Quinn s pistolí a mrtvým pohledem mě nutil k počestnému chování, právě tak jako dvojčata Módní sestřihy za dveřmi. Navíc, ať už se chtěli nazývat Správci nebo ne, tihle hoši měli něco... Popírání gravitace není nic, co by lidé – dokonce ani *moji* lidé – běžně provozovali. Zmocňoval se mě zneklidňující pocit, že z jejich strany jde jen o salónní trik. Zkoušela jsem tomu přijít na kloub. Žádný džin nablízku. Zaměřila jsem se na vzduch, ale ten zachovával běžné vzorce proudění, diktované silami v

místnosti – tichým proudem z klimatizace z levého horního rohu, který vytvářel vír ve tvaru vývrtky, jak ho gravitace táhla k podlaze. Teplejší proud se žlutě mihotal a prodíral se opačným směrem. Pracoval tu nějaký větrací systém, jehož technologii jsem neznala, který přitahoval chemické řetězce kouře a posílal je pryč. I když byl pokoj zakouřený, pochopila jsem, že by to mohlo být mnohem horší. Pět mužů, každý z nich potahuje z cigarety nebo bafá z doutníku za dvacet dolarů, a to po celé hodiny... Jen jsem na to pomyslela, a udělalo se mi z tolika nikotinu na zvracení.

Nepostřehla jsem žádné znamení, ale čtyři zbývající hráči si povzdechli, tři z nich složili karty a jeden shrábl žetóny Lazlo posbíral karty a úhledně je poskládal, než je předal uniformovanému luxorskému sluhovi. Ten je vložil do obálky s datem, časem a nějakým kódem. Aby mohla být později provedena analýza, usoudila jsem, pro případ obvinění z podvodu. Pěkné.

Sluha položil na stůl nový, nerozbalený balíček a odstoupil, načež zaujal postavení v koutě poblíž barmana.

„Ted“, oslovil mě Myron s tím skoupým úsměvem, „si promluvíme o vás, slečno Baldwinová. Co vás přivádí do Las Vegas?“

Kdyby tu napodobeninu úsměvu vsadil do hry, snad bych ji aspoň postřehla a mohla zvýšit sázku. „Slunce, zábava, nakupování...“

„Nejste tu náhodou jménem Správců kvůli uzavření dohody s panem Prentissem?“

Podívala jsem se na Quinna. Opíral se o stěnu a sledoval mě jasnými očima, z nichž se nedalo nic vyčíst.

„Možná“, připustila jsem. „Možná jsem tu, abych ho zabila. Možná jsem jenom na špatném místě ve špatnou dobu. To se stává častěji, než byste si pomyslel.“

Myron se zasmál. „Má drahá dámo, já také umím nahlížet do éterika, víte. A přestože jste neukázněná a příležitostně jednáte nerozumně, pro zabíjení mladých chlapců vám rozhodně schází potřebná bezcitnost. I v případě, že jde o vyšší cíl. A kromě toho by vás jeho džin zastavil, víte. Ovšem podle mě skutečně věříte tomu, že byste to dokázala, takže vám poskytnu výhodu pochybnosti a nebudu to považovat za lež.“ Smích se mu vytratil z očí, byly teď mrazivé a naháněly strach. „Nechtějte mi lhát, má milá. Opravdu, nedělejte to.“

No, tak teď se mě zmocnil opravdu špatný pocit. Věděli o Správcích. Věděli o Kevinovi. Věděli i o *Jonathanovi*. Existovalo vůbec něco, o čem by tihle hoši nevěděli?

„Váš pokus zastavit ho byl směšný,“ pokračoval další z nich, malý, drsně vyhlížející muž, který se blížil střednímu věku, ale ještě ho nedosáhl; ulízané černé vlasy, brýle bez obrouček, za nimi oči, které momentálně nehrozily útokem. „Správci musí zůstat mimo. To oni zavinili tenhle zmatek, právě tak jako v uplynulém tisíciletí způsobili stovky jiných katastrof.“

„Tak dobře. My si prostě posbíráme svoje hračky a půjdeme domů.“ Usmála jsem se na pana Drsného, zahlédla jsem na jeho lících slabý ruměnek. „Vy jistě víte o tom vzestupu teploty, že? Globální oteplení? Nastávající doba ledová? Zemětřesení? Myslíte si, že bychom se měli snažit tomu zabránit, nebo ne?“

Ticho. Všichni se dívali na mě, a pak jemně promluvil Myron Lazlo: „Ve skutečnosti, má drahá, si to nemyslíme. Ne. A v tom je ta potíž. Správci už dávno překročili své pravomoci, když začali zotročovat džiny a nutit svět, aby vyhovoval jejich požadavkům. Celý systém se už dávno vychýlil z rovnováhy; proto také musíte tak těžce pracovat, abyste ho udrželi v provozu. To, o čem mluvíte,

je logický důsledek mnoha chyb. Nedá se napravit ani ještě usilovnější prací.“

„Tak jak by se to dalo napravit?“ zeptala jsem se.

„Tím, že všechno necháte být,“ odpověděl. „Když se vzdáte iluze kontroly a dovolíte světu, aby se dal do pořádku sám. To je jediný způsob, jak znovu dosáhnout rovnováhy.“

„A kolik miliónů tahle úžasná strategie zabije?“

„Tolik, kolik bude potřeba, má milá. Kdyby Správci nastoupili správnou cestu před tisíci lety, nemuseli jsme teď čelit téhle apokalypse, ovšem oni tomu odmítli uvěřit. Více moci, odpovídali. Větší moc opraví to, co se zlámalo. Ale k tomu nedošlo, a vy to určitě svým způsobem chápete, ne?“

Fakta začala zapadat na svá místa. „Vy jste bojovali proti nám.“

„Ne,“ řekl Myron. „My jsme vás opravovali. Stojíme na straně Matky. Na straně rovnováhy. Jsme Ma'at.“

Upírala jsem na něj prázdný pohled. Oni se na oplátku dívali na mě. Po dlouhé chvíli se Myron krásně usmál a kývl na barmana.

„Myslím, že náš host by si rád něco dal,“ pravil. „Dáváte přednost whisky? I když já bych řekl, že gin s tonikem může být ve chvílích jako je tato docela osvěžující.“

Něco jsem si poručila, i když jsem vůbec neměla představu co, přestože jsem to vyslovila, protože veškerá moje pozornost patřila tomu, co se přede mnou otevíralo. Jiný svět. Odpověď na obtíže, kterým Správci čelili, příčina, proč ten zatracený svět nechce spolupracovat.

Hleděla jsem na nepřítele, o němž Správci ani nevěděli, že ho mají. A ke všemu se ani nepovažovali za Správce. Nebyli registrovaní. Jak kruci můžou proti nám něco podnikat?

V místnosti vládlo ticho, dokud mi barman ve stejnokroji nevtiskl cosi do ruky. Upila jsem. Nebyla to whisky. Něco natrpkého a vzpružujícího, na jazyku chladivého jako citrón.

Myron znovu promluvil: „Staráme se o udržování rovnováhy, slečno Baldwinová. Doufám, že aspoň trochu chápete, o čem mluvím.“

„Nevadí mi, jestli si chcete říkat Americká Liga spravedlivých, stejně je to, co děláte, pěkná zvrhlost,“ řekla jsem. „Copak nechápete, že si zahráváte se životy? Tam venku lidé umírají. Milióny jich umřou.“

„A to je zcela přirozené,“ prohodil další z hráčů. „Sentimentalita nemá v analýze životního prostředí co dělat. Všechno umírá. Taková je přirozenost světa. Vy přece uznáváte, že někdy musí požáry dohořet, aby se lesy obnovily. Jistě aplikujete totéž pravidlo na celý svět.“

„Takže lidstvo je ten les a vy necháte požár, aby nás spálil? Zabít, abyste vyléčili?“ Chytila jsem orosenou sklenici pevně do ruky a úporně se snažila o klidný tón. „Musím se opravit. Nejste zvrhlí. Jste šílení.“

„Máme na paměti dlouhodobé vyhlídky,“ připustil Myron. „Vám to může připadat kruté, ale mohu vám slíbit, má milá, že nakonec je to nejlepší řešení. Čím víc moci spotřebujete, abyste Matce zabránili v napravení rovnováhy, tím divočejší bude náprava, až k ní přece jen dojde. Dokonce i Správci chápou, že nemůžete zarazit všechno, co považujete za živelní pohromy. Zdaleka ne.“

„Jo, vsadila bych se, že právě díky vám.“ Znovu jsem se napila. To pití bylo silné, aspoň podle otupění, které jsem cítila v krku; postavila jsem zbytek ve sklenici na podlahu, ale než se dno dotklo koberce, objevil se další poskok v uniformě, hmátl po sklínce a bezpečně ji odnesl zpátky k baru.

„To Správci před tisíci lety násilím vyvolali vychýlení z rovnováhy,“ pokračoval Myron. „Celý systém začal selhávat v okamžiku, kdy objevili, že mohou donutit džiny, aby jim sloužili, místo aby je požádali o spolupráci. Což nás přivádí k nešťastnému stavu, v němž se v současné době nacházíme. Džinové už nepracují pro nás; obrátili se svým vytrvalým, nenápadným způsobem proti nám. Země sama s námi bojuje, aby setřásla řetězy. A Správci jsou k tomu naprosto neteční, ti prostě jen zesílí stisk – kolem svých vlastních hrdel.“

„Jejda, to zní poeticky. Takže vy jste mě sem přivedli, abyste mi udělili lekci o zlu, které představují Správci.“

Myron se zatvářil pobaveně. Podobně zareagovali i ostatní, včetně pana Drsného, který celkově působil, jako že ho v tomto životě hned tak něco nepobaví. Myron přesunul nerozbalené karty nalevo od sebe a kývl ke stolu. Jako by tím dal nějaký signál, ostatní se přisunuli blíž a nechali u stolu místo pro další židli.

„Ne. Přivedli jsme vás sem kvůli kartám,“ řekl. „Přidejte se k nám, slečno Baldwinová. Trochu ženské strategie tomuto místu jen prospěje. Nemějte obavy. Z ohledu na vás budeme hrát normálním způsobem.“

Šlehla jsem pohledem po Quinnovi, který stál u zdi jako socha, pohled upřený do dálky, a zřejmě už mě vůbec neviděl. Vstala jsem a vzápětí jeden z těch velkých chlápků v oblecích popadl mou židli a odnesl ji ke karetnímu stolu.

Myron mi otevřenou dlaní ukázal místo. Zkusila jsem další prosebný pohled ke Quinnovi. Jako bych o něco prosila Stalinovu sochu.

Posadila jsem se a nový rozdávací – elegantní drobný muž s velkými brýlemi se skly jako láhve od koly – zkušeně sundal pečeť z balíčku, na zkoušku karty roztáhl do vějíře, zamíchal je a začal rozdávat. Chtělo se mi říct,

že nemám co vsadit kromě bot, ale než jsem se stačila nadechnout, někdo – vzhledla jsem a spatřila Quinna – přede mě postavil hromádku žetonů.

„Věřím, že umíte hrát,“ pravil Myron.

Odpověděla jsem se svým nejnevinnějším úsměvem: „Během studií jsem strávila pár večerů v kasinu.“ Podívala jsem se na karty, které jsem dostala. Zavánělo to podrazem. To nevádí. Chystala jsem se tyhle mistry rovnováhy naučit něco o tom, jak postrčit váhy ve svůj prospěch. „Jdu do toho.“

* * *

Hráli jsme Texas Hold'Em, a porazili mě na hlavu.

O dvě hodiny později jsem byla zpocená, na mizině, leda bych vsadila boty, a ze hry venku. Quinn zdvořile odnesl mou židli zpátky na původní místo výslechu; když jsem se ohledně sedání zatvářila vzdorně, položil mi ruku na rameno. Ne že by vysloveně zatlačil. Jen mi položil ruku na rameno. Úředně.

Sedla jsem si. Mimo jiné mě začínaly bolet nohy a moje pýcha byla zraněna.

Staří pánové si dali ještě další tři hry, potichu až na přihrávání a výzvy k ukázání karet, skládání karet a tu a tam spokojené zabručení vyhrávajícího. Připadalo mi, že vyhrává pan Tlusté brýle. Nikdo se neznepokojoval.

Na nějaké neviditelné znamení všichni přestali hrát. Myron pokynul sluhovi v luxorské uniformě, ten přispěchal, spočítal žetóny a rozdál ručně psané poznámky. Jakmile bylo zelené sukno stolu zase čisté, podali své papíry Myronovi, ten si je přečetl a uspořádal je podle nějakého systému. Pak na ně položil ruce.

„Volba je uzavřena,“ řekl. „V této věci rozhodne pan Ashworth.“

Volba? *Volba*? Oni rozhodovali hraním pokeru?

O dvě vteřiny později mi došlo, jaké jméno vyslovil.

Ashworth.

Mohla to být náhoda. Muselo existovat víc lidí jménem Ashworth.

Pan Tlusté brýle se vypjal do své výšky pěti stop, urovnal si svůj nepopsatelný, ale jistě neobyčejně drahý oblek, a sundal si brýle. Bez nich měl jeho obličej důstojné vzezření s ostrými rysy. Upřel na mě zuřivý pohled.

A já věděla. Byla tu jistá rodinná podoba, o tom nebylo pochyb.

„Myslím, že jste znala mého syna,“ řekl. „Charlese Spensera Ashwortha třetího. Já jsem Charles Spenser Ashworth druhý. Můžete mě oslovovat pane Ashworthe.“

Otevřela jsem ústa, chtěla jsem něco říct, netuším co, ale zarazil mě zvednutým prstem a silně nepříjemným pohledem.

„Joanno Baldwinová,“ pravil. „Vyhrál jsem právo rozhodnout, co s vámi uděláme. Rozumíte tomu?“

Podařilo se mi kývnout. Pozorovala jsem totiž přes jeho rameno Quinna, který byl náhle plně ve střehu. Quinn měl určité rysy, jimiž mi připomněl Carla, tam v poušti. Přizpůsobivý v jakékoli situaci, i kdyby ta situace znamenala smrt a chaos.

Nečekaně se mi zastesklo po hotelovém pokoji v Bellagiu, po Jonathanově a Kevinově napětí a vznětlivosti. Aspoň jsem tam byla mezi přáteli.

Ashworth mluvil dál: „... vyhnula se pravdivé výpovědi před šesti lety. Tentokrát se tomu nevyhnete.“

Olízla jsem si suché rty. „Můžu něco říct?“ Asworth úsporně, trhavě pokývl. „Správci mě zprostiti všech obvinění.“

„Správci jistě.“ Jeho opovržení bylo zřejmé. „My ovšem neuznáváme... jak to nazvat... *nezaujatost* Správců. Zkorumpovaní nemohou soudit provinilce.“

„Hej, vynechali jsme tu část, kde jsem byla prohlášena za nevinnou!“

„Lituji, má milá, ale vidíte, že s tím rozhodnutím nesouhlasíme,“ ozval se Myron. „Byla jste zodpovědná za smrt jednoho z nás. A teď se z toho budete zodpovídat.“

„Jeho otci? Možná jsem cvok, ale kde máte tu vaši *nezaujatost*?“

Myron rozhodil rukama v gestu bezmoci. „Viděla jste, jak jsme hráli. On vyhrál právo volby. Vlastně jste se dokonce zúčastnila. Měla jste příležitost vyhrát svobodu. Ale selhala jste.“

Tihle hoši byli opravdu šílení. „Netušila jsem, že hraju o tohle!“

„Hrála byste snad obratněji, kdybyste to věděla?“ Studoval mě dlouhým pohledem, pak si sáhl do kapsy, vytáhl pouzdro na cigarety z bílého zlata, vyklepal z něj jeden hřebíček do rakve a zapálil si. „Pokračujte, Charlesi.“

„Povíte mi,“ řekl Ashworth, „povíte mi, jak zemřel můj syn. Teď hned.“

Ach, jak strašně jsem zrovna tohle nechtěla, a obzvlášť ne teď. „Podívejte, je to už šest let, a máme tady skutečné problémy, copak to nevidíte? Ten kluk v Bellagiu má moc –“

Někdo mi dal elektrickou ránu.

Výboj vyrazil z koberce, prolétl po kovové noze židle a zabořil se mi do masa a kostí. Ztratila jsem kontrolu. Tělo se mi prohnulo v křeči, ztuhlo pod proudem. Poprava

na elektrickém křesle nebolí, pokud to bereme přesně doslova; není čím vnímat bolest, když se vám všechny nervy v těle pálí na uhel.

Až když to *přestane*, teprve pak dostane mozek signál a začnete tu bolest cítit.

V té vteřině, kdy proud zastavili, jsem se zhroutila dopředu, lapala po vzduchu dlouhými doušky, třásla se a připadalo mi, jako bych se ponořila do ohnivého jezera. Něčí ruce mě podržely, abych nesklouzla ze židle. Ne Quinnovy. Ten stál pořád naproti a napodoboval sochu. Pocítila jsem panickou hrůzu při představě, že mi to můžou udělat znovu, ale udržela jsem se a nezačala blábolit prosby. Nevím, jak jsem to dokázala. Jen jsem supěla a třásla se a snažila se zabránit svalům v křečích.

Myron vyfoukl kouř, znovu lenivě potáhl z cigarety a pravil: „Opravdu si nemyslím, že byste se v této chvíli měla zabývat Kevinem Prentissem, má milá. Prosím věnujte se projednávané záležitosti. Charles skutečně neoplývá trpělivostí.“

„Povězte mi, jak jste zabila mého syna.“ Ashworthův hlas klesl hlouběji, stal se úplně hrobovým.

Pohlédla jsem na něj zpod řas, upatlaných slzami. „Věřte mi, že byste to nechtěl vědět.“

Chystali se udělat mi to zas. Žádný problém. Musím jen ovládnout situaci. Přerušit formující se řetězce částic, rozbít elektrický náboj a rozptýlit ho, přednostně prostřednictvím koberce, aby ten šok zasáhl všechny tyhle nafoukané mrňavé –

Myslela jsem, že jsem připravená, ale nebyla jsem. Ruce na mých ramenou povolily, a než jsem stačila hmátnout po nábojích, hbitých jako šlehnutí bičem, židle se zase proměnila v elektrické křeslo a já jela na blesku. Přála bych si říct, že se můj mozek vypnul, ale tak to nebylo. Když bylo po všem, cítila jsem každý usmažený

nerv a každou buňku, která už nenastartovala. Nedokázala jsem zadržet slzy a ostrý naříkavý vzlykot, a už vůbec jsem nezvládala mimovolní křeče, které mi dál křivily záda, kroutily ruce a nohy. Cítila jsem, že se něco pálí. Patrně jsem to byla já. Drželi mě vzpřímeně na židli.

A zvonilo mi v uších. Rozkaz Charlese Ashwortha zazněl jako chladný hlas osudu: „Povězte mi, jak jste zabila mého syna.“

„Nejsem zatracený džin; pravidlo tří na mě neplatí. A neřeknu vám vůbec nic, vy jeden zkurvysynu!“ vypravila jsem ze sebe.

Quinn promluvil přes pokoj: „Joanno, prostě mu to řekni. On tě jinak vážně zabije.“

„To by byla opravdu hanba,“ pravil Lazlo. Během předešlé věčnosti zamáčkl nedopalek cigarety a teď se díval na vlastní sepjaté ruce.

Ostatní kolem stolu jevíli různý stupeň nepohodlí, ale nikdo neuhodil pěstí do stolu a nepožádal, aby mě přestal mučit. I barman stál nehybně v koutě, tichý jako pěna. Povinnost tichých zaměstnanců patrně zahrnovala i odvoz těla.

Pokusila jsem se soustředit a sáhnout pro vítr...

...a narazila do bariéry složitější než cokoli, s čím jsem se kdy setkala. Někdo tohle místo uzamkl. *Těsně*. Bylo to cítit po džinech.

„Prosím,“ ozval se Lazlo. „Tohle přece není nutné. Stačí, když nám řeknete, co se stalo. Proti tomu přece nemůžete nic namítat. Jsem si jist, že už jste to vyprávěla Správcům. Tak proč ne nám?“

Protože jsem si to nechtěla pamatovat.

Kolem židle se zvedalo varovné bzučení, jen aby štípalo a uvolnilo mi slzy z očí. Dýchala jsem mělce. Kruci, oni tu historku přece dávno znají, řekla jsem si. Vědí přece všechno. Je jasné, že vzdorovat jim nemá

cenu, jen si tím koleduju o rychlý výlet do hypotetického posmrtného života. Nebyla jsem připravena už zase zemřít. Ještě ne.

Zhluboka jsem se nadechla, povedlo se mi nějak se narovnat, pak jsem vyzkoušela hlas. Zněl slabě, ale vyrovnaně.

„Povím vám to,“ řekla jsem. „Ale neobviňujte mě, když se vám to nebude líbit.“

* * *

Chaze jsem nesnášela od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřila, a vlastně bych neuměla vysvětlit, proč. Stalo se vám to někdy? Připadá vám to směšné, jako byste měli pitomé předsudky, ale nemůžete si pomoci. Je to nějaký proces, který probíhá na buněčné úrovni, nad kterým prostě nemáte kontrolu.

Takhle to bylo se mnou a Chazem. Nechuť na první pohled. Když jsem se k němu pokoušela chovat příjemně po dobu delší než minuta, byla jsem z toho rozbolavělá, jako bych dolovala žulu čajovou lžičkou. Po celém dni, stráveném prohrabáváním nepořádku Chazových zabavených zpráv, pořezaná od papíru tolikrát, až to zavánělo porušováním lidských práv, jsem zavolala do kanceláře a postěžovala si na zadání. Ani jsem se nesnažila z toho vyvléknout, jen jsem si trochu zafňukala a prosila o pomoc. Můj šéf John Foster mě tím svým vřelým jižanským hlasem ujistil o své podpoře, věnoval mi pár účastných frází a řekl mi, ať toho mizeru nezabiju.

Na jedno už jsem při té recyklaci dokumentů, vršících se na mé posteli, přišla. Chaz měl příliš mnoho peněz. Nepřiměřeně mnoho peněz. Nemluvím o osobních prostředcích, jako že se už bohatý narodil, ačkoli tak to

pravděpodobně bylo; mluvím o příjmech. Věděla jsem, kolik asi vydělává Správce na jeho úrovni – měla jsem s sebou tabulky. Jeho příjmy byly nejméně pětinašobné a všechno to hned odcházelo na nepříliš dobře ukryté konto na Kajmanských ostrovech.

Chaz určitě v něčem jel. Teď zbývala otázka konkrétní špinavosti, na které se podílí. Po zmapování vzorců počásí, které jsem znovu a znovu opakovala, jsem usoudila, že to musí být pašeráctví. Někdo mu platil za to, že provede v určitý čas určitou úpravu. Také tady se jednalo o opakující se vzorce. Klasika.

Ovšem musela jsem ho chytit při činu. Správci jsou notoricky shovívaví, pokud vás nedopadnou vyloženě s rukama od krve; měla jsem v úmyslu Chaze totálně vyřídit.

Především proto, jak už jsem podotkla, že jsem toho mizeru prostě nemohla vystát. Pořád mi lezl do pokoje a snažil se mě dostat do postele, jako by mě mohl nějak magicky přesvědčit, abych ho nenechávala ve štychu.

Čtvrtého dne jsem odhrnula závěsy a objevila, že je časné, chladné ráno, jak už to v poušti chodí; na té prázdnotě, jež se táhla až k rozplizlé skvrně modrých hor, bylo něco lákavého.

Podle vzorců, které jsem už zmapovala, by dnes měl Chaz zkusit nějaké manipulace. Nemá smysl dívat se směrem, kam poputuje bouře; musíte ji stopovat proti proudu, až na místo, kde poskytuje úkryt a ochranu. To místo leželo v poušti dobré tři míle odtud – měřeno letem supa. Jaguár není stavěný na terénní jízdu, takže nezbývá než turistika.

Hodilo by se mi vyběhat tu frustraci, usoudila jsem, nehledě na mou spotřebu sacharidů za tu dobu, co jsem tu pojídala tuňákové chlebíčky a hranolky. Měla bych se

začít starat o letní sezónu v bikinách. Navíc když půjdu pěšky, budu mít výhodu utajení.

Převlékla jsem se do běžecské podprsenky a tenkých tepláků, hodila si na to tenké bílé tričko a zašněrovala boty na běhání. Dole ve studené hale byl automat na kávu; vodotrysk stále vydával to uhozené cinkání. Kdosi – patrně host nočního večírku – přidal k vylepšení estetiky ještě kelímek od budweiseru, který plul na hladině pod zaprášenými hedvábnými rostlinami a umělou, nabarvenou skálou. Hodila jsem do sebe trochu pořádného kofeinu, hojně zředěného umělou šlehačkou, a zamávala úřednici v recepci.

Prošla jsem skleněnými dveřmi, upravila si boty, a právě když jsem to prováděla, ucítila jsem změnu počasí. Vzhlédla jsem a spatřila modré nebe s krajkovým ciru někde hodně vysoko a odrazem oranžového východu slunce. Chaz už to spustil; neuvěřitelné. Vážně bych si myslela, že akci odloží, když uvážíme, že tady má auditora usazeného přímo v první řadě.

Myslel si, že je dost dobrý, aby mě oklamal. Pitomec.

Vítr změnil směr, vanul teď k východu. Přímo jsem odtamtud cítila tah moci. Opřela jsem se jednou rukou o zed' a vznesla se do éterika. Chaz tiše pracoval na zpomalení rychle se pohybujícího vzdušného proudu, tvořil masu chladného vzduchu na severu. To právě způsobilo změnu směru větru – teplý vzduch plynul do proudů, směřujících dolů. Jemné, a přitom účinné. Vyráběl tady zatraceně velkou oblast zčeření, která zabírala přibližně plochu pěti čtverečních mil nad mým malým kouskem pouště.

Vrátila jsem se k recepci a zavolala do jeho domácí kanceláře. Žádná odpověď. Zkusila jsem jeho mobil, ozvala se mi hlasová schránka. Byl venku, vážně, pracoval v terénu.

Vyšla jsem ven, opřela se o budovu a protáhla si šlachy. Nade mnou v nepravidelných kruzích bzučelo na modrém nebi malé letadlo, mířící k jihu. Pryč z odříznuté oblasti, postižené změnou počasí. Nedokázala jsem rozeznat, co je to za letadlo, ale nad touto oblastí byly běžné kontroly provozu; ušetřilo to spoustu státem placených kontrolorů na silnicích. Letecký průzkum...

...a možná měl někdo zájem na tom, aby z toho letadla něco neviděli. To by vysvětlovalo tu proměnlivou oblast, kterou Chaz vytvořil o pár tisíc stop výš.

Skončila jsem s protahováním, vyklusala na krajnici a zamířila přímo do středu problematické oblasti. Ležela mezi hotelem a silnicí; moje cesta vedla Bůh ví kam; orientovala jsem se podle éterika, ne pohledem na krajinu. Zabloudit nebude problém.

První půlmíle byla obtížná, jak se moje tělo teprve přizpůsobovalo neznámému klimatu; vzduch byl ostrý a svěžší a zdál se řidší, než jsem byla zvyklá. Chutnal sladce, voněl po nějakém jemném parfému. Po letadle ani stopy – to se očividně rozhodlo provádět kontrolu někde, kde je to pohodlnější. Nahoře v éteriku Chaz pokračoval v činnosti, udržoval všechno v rovnováze, ale ve svůj prospěch. Mohla bych mu to překazit malým, přiměřeným použitím síly, ale k tomu jsem neměla důvod, dokud nebudu vědět, proti čemu to vlastně stojím. Kromě toho by nebylo právě výhodné dát mu najevo, že si ho někdo všiml.

Běhání v písku bylo nejméně dvakrát tak namáhavé jako na tvrdém povrchu, ale já přitom vychutnávala svůj hněv. Východ slunce se představil v podobě pomalé, překrásné exploze barev – vrstvy zlaté, mandarínkové, světle fialové a tmavomodré. V pustině kolem mě se nic nehýbalo; ani větřík nečechral písek, na hady bylo ještě příliš brzo a na sovy zase pozdě. Nad hlavou se na vzestupných proudech teplého vzduchu vznášel nějaký

časný jestřáb, na vzdáleném východním obzoru si hradba mraků otírala těžké sukně o vrcholky hor.

Bože, bylo to překrásné. Přestože jsem věděla, že to někdo zmanipuloval, aby to takhle vypadalo, i tak ta nádhera chytala za srdce.

Zastavila jsem se, když se moje šlachy začaly nahlas dožadovat odpočinku, rozchodila jsem křeče a zastavila se, abych mohla obdivovat drobné kaktusy, žasnout nad cupitajícími pouštními brouky nebo zvlněným zástupem mravenců, pochoduujících po duně.

Pak jsem běžela dál a tělo si samo určilo vyhovující rytmus. Tep, plíce, svaly, všechno fungovalo v dokonalé souhře. Nemyslela jsem už na běh; prostě jsem běžela. Veškerá moje pozornost teď náležela středu atmosférické poruchy, která se nacházela přímo nade mnou.

Ještě stále jsem běžela, když ke mně dolehly hlasy. Dva, a z dost velké dálky. Byli jsme pěkný kus od civilizace, přinejmenším od té, kterou představoval Holiday Inn.

Konečně jsem našla Chaze. Měla jsem dojem, že mou přítomností nebude nadšen, což ve mně vyvolalo hřejivý zákmít uspokojení; čím rychleji se tohohle úkolu zbavím, tím lépe. Vzala jsem si s sebou kameru. Paměť Kodaku ho v hlavním stanu Správců pěkně usmaží na otevřeném ohni. Zpomalila jsem do chůze, držela jsem se většinou mezi keři, a když bylo potřeba, skrčila jsem se.

Slyšela jsem dva hlasy, muže a ženu. Podle tónu se ti dva hádali, ale slova jsem ani v klidném pouštním vzduchu nerozeznávala. *Chazi, ty prašivý pse. Mezi zloději se nenajde ani špetka cti, co?*

Ještě jsem nedosáhla vrcholku malého kopce, když jsem tu ženu uslyšela zaječet. Řvala z plna hrdla hrůzou, a pak její výkřik náraz utíchl a já pocítila uvnitř chlad. Vystartovala jsem a hnala se nahoru po sypkém písku, až

jsem v oblaku prachu dorazila na vrchol duny a smykem zabrzdila.

Ve vyschlém korytě potoka pod kopcem parkoval sluncem vybledlý zaprášený džíp a muž u něj nebyl Chaz. Měl úplně jinou postavu – středně vysoký, hranatý, v modrých džínsech a černé větrovce, s černou kšiltovkou. Letecké brýle. Bledá pleť, aspoň mi to tak připadalo, ale to byl jen povrchní dojem, příliš rychlý na to, aby byl spolehlivý. Když jsem se nahoře zastavila, viděla jsem, že mu u nohou leží v písku žena s dlouhými černými vlasy.

Upadla nebo ji někdo srazil na břicho do písku.

Je zvláštní, kolika věcí si v takových chvílích všimnete, zvlášť když je vzduch tak klidný a průzračný. Žena měla na sobě vybledlé ušřížené džínsy a bílý top. Dlouhé opálené nohy v bílých běžeckých botách.

Ještě se bránila, když si klekl vedle ní.

Držel v ruce něco, co se v ranním slunci částečně lesklo jako tvrdá ocel, zbytek byl matný. Dívala jsem se, jak ponořil nůž do ženiných zad, jak se její tápající ruce zarývají do písku, ryjí do něj, ryjí, jak se snaží vyryt si cestu na svobodu.

Slyšela jsem bezdeché vysoké výkřiky.

Slyšela jsem, jak ustaly.

Zalilo mě zděšení, zmrazilo mě na místě, a pak ho odstrčil stranou nastupující nával vzteku. Zvedla jsem paže a zavolala vítr, zaslechla jeho šeptanou odpověď – jako by jen čekal na příležitost. *Ty hajzle, ty se odtud jen tak nedostaneš...*

Muž v korytě vzhlédl, letecké brýle se rudě zaleskly odrazem vycházejícího slunce. Na zemi vedle ženy ležela taška. Vysypaly se z ní láhve, skleněný nepořádek, mrkající v ranním světle.

Tohle byl prokletý obchod s drogami, který se nepovedl. *Tohle* Chaz chránil. Vraždu.

„Ty mizero,“ zašeptala jsem, posbírala vítr do rukou a chystala jsem se ho srazit.

Jenže to nevyšlo.

Něco tvrdého mě udeřilo zezadu do hlavy, pamatuju si pád, klouzání v chladném suchém písku, dolů z kopce, do temnoty.

Kapitola šestá

Probrala jsem se ve tmě. V hlavě mi bušilo jako v přetíženém motoru, který by už nutně potřeboval seřídít. Byla jsem nacpaná do stísněného prostoru, kde bylo horko. V ústech jsem měla krev, která chutnala jako spálená měď. Pár tupých vteřin mi zabralo, než jsem si vybavila, kde jsem byla a co jsem viděla, znovu jsem si připomněla obraz muže, zabodávajícího nůž do ženiných nechráněných zad, a otřásla jsem se hrůzou.

Soustřed' se, nabádala jsem sama sebe. Smysly mi napovídaly, že se pravděpodobně nacházím v kufru auta. Aspoň to byl pěkně velký kufr. Prostorný. Byl cítit rozlitým olejem a horkým kovem. Pod sebou jsem měla mokro, něco měkkého, a to něco páchlo krví. Mojí. Krvácela jsem z hlavy jako při porážce, a ten pocit lehké hlavy pocházel ze šoku.

Soudě podle vibrací vozu jsme právě jeli po hlavní silnici. Zhodnotila jsem své možnosti. Zaprvé jsem mohla zůstat potichu a doufat, že ten bezohledný zabiják zapomene, že si mě sem uskladnil. Tahle se mi moc nezdála. Zadruhé bych mohla zkusit srazit auto ze silnice větrným úderem, vylézt z kufru a utrhat tomu hajzlovi nožičky pěkně jednu po druhé... Tohle vypadalo náramně lákavě. Šátrala jsem kolem sebe, ale nenašla nic, čím by se dal kufr zevnitř otevřít – žádná montážní páka, což byla pořádná smůla; s velkým, těžkým kusem železa v ruce bych si připadala mnohem lépe. Na svůj běžecký výlet

jsem si ani nevzala mobil, ale i kdyby, tady uprostřed ničeho jsem nemohla doufat v pokrytí.

Auto zpomalovalo. Spolkla jsem náhlou nevolnost a přesunula se do pozice co nejvhodnější pro rychlý start, jakmile se kufr otevře. Nastal čas, abych se soustředila, nastolila v nitru naprostý klid a měla tak dokonalou kontrolu nad větrem, který jsem potřebovala. Můj tep odmítal spolupráci. I dřív jsem už pracovala pod tlakem, ale to jsem bojovala proti přírodě, ne proti chladnokrevnému vrahovi. Pořád se mi před očima objevovala ta žena, nůž, krev. Pořád jsem si musela představovat samu sebe v tom písku, jak se snažím vyhrabat si cestu na svobodu.

Náhlé dupnutí na brzdu mě překulilo. Zastavovali jsme.

Posbírala jsem vlákna své moci i přes bolest v hlavě, ze které se mi dělalo zle. Teplé vzdušné proudy vysoko a hluboko, vrstva studeného vzduchu klesá k zemi. Teplý vzduch pomalu krouží směrem vzhůru. Tanec stabilního, vyrovnaného systému. Chaz ho pochopitelně zmanipuloval, aby odradil leteckou kontrolu, ale pak všechno zase uvedl do původního stavu, pěkně a úhledně.

Správce jako komplic vraha. Z toho se mi dělalo těžko na duši.

Auto se otřásl, dvířka na straně řidiče se s bouchnutím zavřely. Kroky, křupající podél vozu, jsem víc cítila než slyšela. Klíč škrábl o kov někde poblíž mého nosu, opřela jsem se...

...a když tmu rozřízl na dvě poloviny pruh citrónově žlutého světla, vydala jsem bojový pokřik, odstrčila se nohama a vyrazila. Hrábla jsem po temném tvaru, který stál přede mnou, zachytila jakousi látku, on ucukl, ale já se držela pevně, takže mě tím pohybem vytáhl ven.

Dotkla jsem se nohama asfaltu a okamžitě jsem přehřála vzduch nad námi a vytvořila podstatu stoupavého proudu. Jeho síla nás zvedla ze země. Vyrhla jsem se svému únosci a odpotácela se k vozu. Muže vlekl vzdušný proud nezvladatelně vzhůru.

„Počkej chvíli! Joanno! Pomoc!“ zaječel a já ztuhla a honem si odhrnula vlasy z očí.

Chaz Ashworth třetí, bílý jako mléko, se vznášel nade mnou a užuž se chystal k výletu do země Oz – tím drsnějším způsobem. Měla jsem v úmyslu poslat ho expres rovnou do vyšších oblastí atmosféry, mrazivých a chudých na kyslík, což by ho za pár vteřin odrovnalo, ovšem teď jsem měla problém.

Chaz nebyl ten zabiják. *Tamten* chlapík byl menší, štíhlejší, děsivější. Chaz vypadal neobratně a směšně.

Pomalů jsem probíhající proces obrátila, vítr jsem uklidňovala po troškách, vyrovnávala síly, dokud se Chaz nespustil dolů na štěrky krajnice I-70. Prohnal se kolem nás podrážděný závan větru, zaštlápal mě písek.

„Co ksakru –“ začala jsem, ale Chaz zvedl obě ruce dlaněmi napřed a zarazil mě.

„Můžu to vysvětlit. Všechno. Jenom... Už tohleto nedělej, jo?“ Působil upřímně vyděšeným dojmem. „Tady nemůžeme zůstat. Vlez do auta. Pospěš si. Prosím!“

„Proč jsem byla v kufru?“

„To byla jediná možnost, jak tě odtamtud dostat, aniž bych –“ Šlehl úzkostným pohledem k obzoru, na prázdnou, mihotající se silnici. „Prostě vlez dovnitř, jo? Prosím.“

„Viděla jsem, jak zabil tu ženu.“ Nevím, proč jsem to řekla; jako by ta slova byla pod tlakem; nemohla jsem je zadržet. Musela jsem se toho okamžiku, toho obrazu, té strašlivé pantomimy smrti nějak zbavit. „Bodl ji do zad.“

Chazův obličej zbělel ještě víc, pokud to vůbec bylo možné, v očích se mu objevil prázdný, utrápený výraz. Chytil mě za paži, abych se pohnula, volnou rukou zabouchl kufr. Chvatně mě postrčil na sedadlo spolujezdce. Auto bylo to jeho silniční monstrum Sevilla, kaštanové, se zlatými ozdobami a kryty na kolech. Interiér z drahé italské kůže mě nijak nezaskočil, jen mi připadal tuhý a studený, když jsem vlezla dovnitř. Chaz oběhl dlouhou kapotu a nacpal se na sedadlo řidiče, zařadil rychlost a vyškrábal se s vozem po štěrk zrovna na silnici.

Když se tachometr ustálil na osmdesátce, zhluboka se nadechl a řekl: „Podívej, máš ošklivou bouli na hlavě; možná sis představovala –“

„Hovno.“

„Hele, dej mi šanci, zlato –“

Namířila jsem na něj třesoucí se prst. „Já *nejsem* tvoje zlato, a jestli mi ještě jednou řekneš *bejby* nebo *drahoušku*, nakopu ti prdel, že si budeš vidět na značku spodků, jasný?“

Zůstal potichu. Chvilí si vyťukával prsty na volant jakousi zprávu v morseovce. Nakonec přikývl.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se.

„Nevím.“

„Nerada se opakuju, ale co to nakopání prdele? Vím, jak jsi tady manipuloval počasím, abys odradil leteckou kontrolu. Drogy, vid’? Ten chlap tam provozoval nějaký obchod s drogami.“

„Já to *nevím!*“

„Ale dostal jsi zapláceno. Měl bys znát jeho jméno.“

Ted’ vypadal opravdu zničeně. „Hele, já ho znám jenom jako Orryho. Orry, jasně?“

„Jak se s ním znáš?“

„Jenom obchodně.“

„A znovu, viz předchozí hrozba.“

„Ne, vážně, měli jsme prostě obchodní dohodu,“ řekl.
„Neměl jsem tušení, že je to... Však víš.“

„Zabiják neozbrojených žen?“ Bylo mi z toho špatně, ale před Chazem jsem nehodlala zvracet. „Jaký druh obchodní dohody?“

„Platí mi, abych udržoval klidné počasí pro jeho kurýry a odrážel mu policejní letadla. Ty letecké kontroly, jak jsi povídala. To je –“

Přeložila jsem to. „Platí ti, abys mu usnadnil kšefty.“ Což vysvětlovalo Chazovy nezvyklé vzorce počasí nad touhle pustinou. Manipuloval celým systémem, aby vytvořil pohodlné cestičky pro přilétající letadla, a současně bouřkové fronty pro policajty. „Ježíši, Chazi.“ Promnula jsem si bolavou hlavu. „Měls vědět, že tě jednou chytanou.“

Zatvářil se lstivě. No bezva. Chaz, ten totální pitomec, si vážně myslí, jak není vychytralý. „No, nejsem v tom sám, víš. Každý si takhle bokem přivydělává. Takhle Správci pracují.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Ohromeně. „Cože?“

„No tak, přestaň dělat nevinátka. Koukni, souhlasím s tebou, Orry se mi trochu vymkl z rukou – Ježíši, já byl taky pěkně vedle, když jsem viděl, co provedl té holce. Nemohl jsem dělat nic jiného, než tě odtamtud dostat. Byl by tě zabil!“

„Takže jsi mě praštil do hlavy, nacpal do kufru a tím jsi mě zachránil.“ Což mě přivedlo k zamyšlení nad tím, jak se mu podařilo dostat kaštanovou zlatem zdobenou Seville tak hluboko do pouště, aniž by ji proměnil v trvalý pouštní pomník. Tohle nebyl tak docela terénní vůz. Ve skutečnosti bylo prakticky nemožné, aby tu cestu projel.

Ovšem opodál, ve vyschlém korytě potoka, stál pěkný šedohnědý džíp, který by tu práci s dopravou mého bezvládného těla k silnici hravě zvládl.

Patřil zabijákovi. Orrymu.

Otočila jsem se k Chazovi, i když jsem měla obavy, co mu moje tvář prozradí.

„Jak jsi mě dostal zpátky do auta?“ zeptala jsem se.

„Cože?“

„Táhl jsi mě? Byli jsme dost daleko v poušti. To je pořádný kus cesty na to, abys mě nesl.“

„No, přece jsem tě tam nemohl nechat.“ Pokoušel se, aby to znělo obětavě, ale vyšlo to spíš komicky. „Nech to být, Joanno. Podívej, mám prachy. Spoustu. Prostě mi dej číslo konta a je z tebe milionářka, přísahám. Stačí, když o mně podáš příznivou zprávu Správcům, a můžeš si ty peníze vzít, jo? Tak to udělali všichni před tebou.“ Tři předchozí revizoři. Namazal kolečka. No jistě. Není divu, že ty zprávy kapku smrděly.

„Viděl někdo z těch přede mnou, jak tady zabíjejí ženskou?“ Ty její ruce, zarývající se do hlíny, šmátrající po záchraně... „Co provedla, Chazi? Špatně vrátila drobné dopravci? Vydírala ho?“

Povzdechl si. „Ty si ty prachy nevezmeš.“

Bylo by chytřejší říct mu, že vezmu, ale já neměla na lhaní náladu. „Ne.“

„Já to tušil. Tušil jsme to od první chvíle, kdy jsem tě uviděl. Víš, jak vypadáš v Nadhledu? Zatracená Johanka mučednice. Umíš planout opravdu jasně, Joanno, ale spálíš přitom sama sebe.“ Chaz potřásl hlavou. „Takhle to prostě chodí. Vezmeš peníze a sklapneš. Hele, děláš spoustu užitečných věcí, no ne? My všichni je děláme. Zachraňujeme lidi. Proč bychom si trochu –“

„*Ona je mrtvá!*“ zařvala jsem a trochu mě zaskočila syrová zuřivost ve vlastním hlase. „A ty jsi skončil. Rozumíš? Je po všem. *Po všem.* Už nikdo neumře.“

Chaz na mě vrhl lítostivý pohled. Sáhl dolů, vytáhl mobil, který ležel na sedadle mezi námi, a vytukal číslo. „Jo, jsem na I-sedmdesátce, blížím se k jeskyním. Budu tam za pár minut.“

Vypadá to, že jsem se ohledně toho telefonního pokrytí spletla, pomyslela jsem si tupě. Zavěsil. Zírala jsem na něj, na ten jeho úhledný konzervativní úbor, jeho dokonalé opálení, drahou manikúru.

„*To ty jsi mě praštil,*“ řekla jsem. „*To on* mě dovezl ke tvému autu. Proč jste mě tam prostě nenechali? Vy dva už jste jednu ženskou zabili, tak proč ne dvě?“

„Podívej, já neměl nejmenší ponětí, co se vlastně děje,“ prohlásil. „Nemohl jsem tě jen tak zabít. Když zmizíš, budu muset odpovídat na otázky... Prostě... Vem si ty prachy, jo? Vem si je a vypadni. Nikdo přece nečekal, že pojeděš rovnou sem, mělas zůstat v Las Vegas.“

„Jenomže tady vznikaly ty potíže.“

„A ty potíže vyhledáváš. Paráda. Ze všech Správců musím vyfasovat zrovna Osamělého mstitele.“

Naneštěstí mi na rozdíl od románového hrdiny momentálně chyběl věrný indiánský pomocník. Minuli jsme rozmazanou skvrnu tabule hlásající **Carlsonovy jeskyně, 1 míle**. Takže mi zbývalo zhruba čtyřicet vteřin, abych si rozmyslela, co dál. Potíž vězela v tom, že jsem byla zraněná, zesláblá ztrátou krve a musela jsem čelit druhému Správci Počasí, což představovalo tu nejhorší možnou kombinaci. Mohli jsme ublížit jeden druhému, jistě, ale kdokoli jiný by to mohl odnést daleko hůř. Aspoň že ani jeden z nás neměl džina – to přece jen zmenšovalo rozsah možných ničivých důsledků.

Zašilhala jsem po mobilu. Kdybych mohla zavolat pomoc... Ne, stejně by se sem nedostali včas. No, kdybych zavolala Johnu Fosterovi, mohl by poslat svého džina, aby mě odsud dostal; to by se docela...

Rozhodla jsem se a hrábla po telefonu. Chaz prudce škubl volantem doleva, odhodilo mě to na dvířka; mobil s hlučným zařinčením dopadl na sklo a sklouzl do temných záhybů zadního sedadla. *Ksakru*. Bylo rozhodnuto. Teď už je pozdě na opatrnost...

Zavolala jsem vítr.

Chaz udělal totéž.

Auto se roztočilo, jak do něj ze dvou různých směrů narazily poryvy větru o rychlosti padesáti mil v hodině. Dostali jsme smyk, vůz sjel na štěrky, naklonil se, já málem ztratila kontrolu nad větrnou smrští o síle nákladního vlaku, kterou jsem si sem přesměrovala. Vítr s nárazy, připomínajícími bubnování, vrhal do oken kusy kamene, do kostry vozu udeřilo cosi těžšího a otřásl celým autem. Po skle na mé straně se rozběhly prasklinky, podobné pavoučí síti. Přitlačila jsem ještě víc, protože Chaz se natahoval a sahal po mně, sevilla se naklonila na stranu, zasténala jako živá a překulila se.

Sklo v okně se rozbilo a vypadlo, když se ho chopila gravitace. Vyjekla jsem, znovu do auta praštila řvoucím víchem a převalila ho zpátky na kola. Kroutila jsem se, abych mohla vylézt rozbitým oknem. Nevšíkala jsem si skleněných střepů, které se mi zarývaly do kůže, plazila jsem se, až jsem vyklouzla ven a vypadla do horkého písku. Sevilla se pořád pohybovala, hnána prudkým větrem, přikrčila jsem se, když ji to postrčilo ke mně. Znovu jsem do ní mrštila poryvem větru, tenhle mohl mít přes sto mil v hodině; auto se zvedlo přemetem do vzduchu a roztočilo se, jako bych do něj strelila z děla.

Prolétlo asi tak pětadvacet stop, než sebou prásklo zpátky na kola – přímo na kaktus saguaro.

Utišila jsem vítr a zjistila, že se mi něco stalo. Tupý pocit v noze. Zkroutila jsem se, podívala se tam, a uviděla kus blýskavého kovu, který se mi zabořil do stehna. Velký byl jako žehlička, ostrý jako nůž. Znovu se mě zmocnil ten pocit lehké hlavy, zešedla jsem, odvrátila pohled a zhluboka se nadechla.

A právě tehdy jsem poznala, že tohle ještě není konec.

V dálce se dělo něco příšerného. Zvedající se burácení moci, nezvladatelné hřmění; možná to provedl on, možná já, nebo jsme tu zápalku v soudku prachu zažehli oba. Sáhla jsem pro vítr, ale nedařilo se mi pořádně ho uchopit, byl kluzký jako sklo, letěl příliš rychle a měl v sobě příliš mnoho vlastního vzteku.

Šmouha na obzoru.

Zlověstná oblačná vrstva.

Vlna hnědi, měnící barvu na černou. Rozbíjející se jako příboj. Ptáci před tím zběsile poletovali; mířili k jihu, ale bylo vidět, jak se jich vlna zmocňuje. Slýchala jsem historky o černých vlnách, které pocházejí z prašných kotlin, ale dosud jsem žádnou nespatriila; bylo to děsivé, nahánějící hrůzu, neovladatelné. Moře temnoty, které zakryje slunce, smrtící horizontální tornádo. Bralo s sebou všechno, co se mu octlo v cestě – kaktusy, amaranty, ohrady, ostatný drát, roztrhané kusy zvířat, která měla tu smůlu a připletla se před něj.

Hnalo se to přímo na mě.

Zaječela jsem a znovu se to pokusila zachytit, ale bylo to na mě příliš velké; zacházení s touhle obludou by vyžadovalo obrovskou moc, jakou mohl poskytnout jedině džin.

Mysli. Na útěk nebyl čas; už to bylo skoro tady. Když zůstanu, kde jsem, serve mi to maso z kostí, vydrhne mě

to k smrti. Větrná stěna tam uvnitř se valila jistě aspoň rychlostí stopadesáti mil v hodině, možná vyšší.

Udělal jsem jedinou věc, která mě napadla. Vytvořila jsem kolem sebe podušku ze ztuženého vzduchu, pevně molekuly přitiskla k sobě navzájem; uzavřela jsem se do té bubliny a modlila se.

Černá vlna se s řevem hnala po asfaltu. Zahlédla jsem, jak vyrvala Joshua tree ze země, rozlámala ho na párátka a mrštila jím nahoru do neproniknutelné temnoty. Pak v té tmě šlehl modrý blesk, po všem, co mělo schopnost přenášet elektrický náboj, se rozběhly výboje statické elektřiny, strašidelně se hemžily po krajích vlny tam, kde se lámala, planuly ve žhoucích modrých liniích podél telefonních drátů. Jestřáb, který zoufale mával křídly, zmizel v explozi roztrhaného peří.

Viděla jsem slunce mizet za černou bouřkovou frontou a zavřela jsem oči.

Zvuk přišel až později. Uvnitř mé zpevněné bubliny to znělo jako dlouhý, nelidský výkřik, jako by někdo mučil kovovou bytost. Bála jsem se otevřít oči, ale věděla jsem, že písek z mého okolí je pryč, že je čistě vydrhnuto až na tvrdou zem, místy až na skalní podloží.

Dobrý Bože, prosím...

Pocítila jsem na tváři štípnutí horkého písku. Dostala jsem elektrickou ránu; palčivé, horké praskání všude kolem. Vší silou jsem se snažila udržet si ochrannou vrstvu, ale ten vyjící netvor venku byl tak silný, tak neuvěřitelně *silný*... Neudržela jsem ji. Nešlo to. Tlak černé vlny bořil mou vzduchovou bublinu, všechno, co mě dělilo od stažení z kůže zaživa.

Schoulila jsem se co nejvíc, vyčerpaně lapala po dechu a vzdorovala nutkání přidat vlastní vřískot k tomu šílenému vichru tam venku. Když jsem se odvážila

podívat, uviděla jsem černého hada ostnatého drátu, jak se třepotá kolem mě, jen pár milimetrů od mé kůže.

Další doběla rozžhavený výbuch písku prorazil můj štít, tentokrát někde u kolen. Zoufale jsem se pokoušela zacelit trhlinu, ale vzduch se z mé struktury uvolňoval, molekuly začínaly vířit a vymykat se kontrole; všude šlehaly ohnivé jazyky, všechno hořelo...

Pak se štít vyčerpá a já vzplanula.

Trvalo to jen pár vteřin, ale bolest byla tak strašná, až mě připravovala o rozum. Nemohla jsem dýchat. Instinkt mi nedovolil otevřít oči ani ústa. Rychle mě zasypával písek, což bylo pro moji odřenou kůži v jistém smyslu požehnání.

Tlak větru se snížil na hrubé žduchání, potom poryvy, potom vánek.

A pak ticho.

Černá vlna se odvalila pryč.

Plíce mě bolely. Odhrnovala jsem ze sebe písek, křečovitě jsem si prohrabala cestu, abych si mohla sednout, a nasála jsem suchý, zamlžený vzduch. Rozkašlala jsem se a ucítla ozón.

Pořád vládlo nepřirozené ticho. Nikde nic až na vrstvu prachu při zemi, prachu tak jemného, že by se mohl vydávat za pudr; krajina dokonale vydrhnutá a zbavená všeho, co leželo výš než asfaltová silnice, a i ta byla místy prošoupaná až na šedivý štěrk.

Překulila jsem se, chytila kovový hrot, který mi uvízl v noze, a vytrhla ho. Svět se zapotácel a zčernal, zahlédla jsem hvězdy a ucítla horký výtrysk krve. Překotně jsem si strhla košili a pevně si ovázala stehno. Podařilo se mi zvednout se a pomalu jsem kulhala do středu té zkázy. Hledala jsem auto.

Nejdřív jsem ho nepoznala. Mělo ten pradávný vzhled něčeho, co bylo ponecháno venku dlouhá léta,

oškrábaného až na základní kov; z rozervaných pneumatik zbyla jen tenká černá vlákna. Kapota byla ta tam, spolu s ní i dveře a víko kufru. Kožené čalounění se změnilo v rozedranou zmrštinu, zasypanou pískem.

Po Chazovi ani stopa. Kulhavě jsem obešla vůz z druhé strany a zahlédla hromádku hadrů.

Vylezl ven a pokusil se schovat za pravou zadní pneumatiku; byl to jediný možný úkryt v okolí, ale nepomohl. Nevytvořil si žádný krunýř jako já, nebo pokud to udělal, nevydrželo mu to dost dlouho.

Chyběla mu kůže.

Jeho tělo byla lesklá rudočerná zmrštinu, z níž místy vyčnívaly bílé kosti.

Klesla jsem na kolena a přála si, abych mohla plakat, ale nic už mi nezbylo. Nic než strach.

„Ty mizero pitomý,“ zašeptala jsem. „Bože, je mi to tak líto.“

Zkusila jsem mu tep, i když se mi z doteku syrového masa dělalo zle. Nedýchal, neměl puls. Po dlouhé, unavené přestávce jsem se zvedla a kulhavě vyrazila zpátky k větrem umetené silnici, s hlavou lehkou závratí, zraněná, popálená a podřená pískem.

Navzdory všemu stále naživu.

Sama pod žhavým pohledem slunce.

* * *

Zbytek už jsem jim nevyprávěla. Skončila jsem Chazovou smrtí; stalo se toho ještě víc, ale do toho už jim nic nebylo. Když jsem zmlkla, rozhostilo se v pokerové místnosti ticho. Spousta hlubokého ticha, které ji zaplavovalo. Hráči se většinou dívali dolů, nahoru, mimo mě.

Všichni kromě Quinna, který na mně stále ulpíval pohledem tak intenzivním, až to působilo téměř sexuálně, a Charlese Ashwortha, který vypadal vyčerpaně. Unaveně. Staře.

„Děkuji,“ promluvil konečně a otočil se zády ke stolu. Jeho hlas zněl zarezle, zašle, jako by přicházel z dávných dob. „Už ji nepotřebuji. Můžete si s ní dělat, co chcete.“

Tohle mělo dost nepříjemný zvuk. Nepatrně jsem si na židli poposedla. Nikdo mě nedržel a z posledního šoku už jsem se zotavila; i přes přítomnost Quinna a těch velkých, statných chlapíků venku jsem si dávala slušnou šanci, že se odtud dostanu živá, pokud budu muset bojovat.

„Neděste se,“ pravil Myron Lazlo tím svým vřelým, jemným hlasem. „Nechceme vám ublížit, slečno Baldwinová.“

Zamumlala jsem si polohlasně něco jako „jeden by vám málem uvěřil“. Quinn mě zaslechl. Zahlédla jsem v jeho očích temné zajiskření.

„No, teď k tomu, co tedy se mnou *chcete* dělat?“ zeptala jsem se. Nesnažila jsem se mluvit nijak podlézavě. „Co ode mě kčertu chcete?“

Myron se usmál. Byl to zneklidňující úsměv, protože působil vlídně a dědečkovsky, a přitom jako by si osoboval práva, z nichž mi naskakovala podél páteře husí kůže.

„Chceme, abyste se k nám přidala,“ odpověděl. „Přejeme si, abyste podala zprávu Správcům, abyste jim řekla, že je všechno v pořádku, problém vyřešen.“

„Vyřešen?“

„Že Jonathan uprchl a Kevin je mrtev. *Nepřejeme si*, abyste hovořila o našem setkání a o existenci Ma'at. Čas od času budeme požadovat, abyste pro nás vykonala úkony, které vám zadáme. To je cena za vaši svobodu.“

Polkla jsem, zatoužila po sklenici čisté vody, a řekla: „Dva problémy. Zaprvé, od vás rozkazy nepřijímám. Za druhé, ať už budu po návratu vykládat cokoli, oni mi prostě neuvěří, že se ta záležitost s Kevinem a Jonathanem vyřešila sama od sebe.“

Ma'at, nebo přinejmenším ti, kdo se tady shromáždili u stolu vysokých sázek, se podívali jeden na druhého a usmáli se. Kruci, všichni se tvářili tak samolibě! Zřejmě to byla podmínka přijetí za člena.

„Má milá, my přece nečekáme, že tomu uvěří,“ ujistil mě Myron. „Já vám slibuji, že Kevin bude skutečně mrtev. Naprosto bezpečně, a to ještě dnešního dne. Co se týče Jonathana... nu, předpokládám, že budete muset být velmi přesvědčivá.“

Vtom promluvil další: „Ona Správce nezradí. Je pevná jako skála. A také tak natvrdlá.“

„Skály nikdy nečiní potíže,“ ozval se Ashworth. Smetl si pomyslné smítko z obleku. „Na ty stačí pořádná sbíječka.“

Lidi, toho chlapa tedy nebudu mít o nic raději než jeho syna.

„Nemusíte se rozhodnout hned,“ vrátil se Myron k původnímu tématu, naklonil se dopředu a nasadil si předsednický vzhled. „Joanno – smím vám tak říkat? – nejste hloupá. Jistě už jste zjistila, jak je organizace Správců prolezlá korupcí, a že taková situace, jaké jste čelila v Chazově případě –“ Střelil očima po Ashworthovi, vyměnili si tichou zprávu, zahrnující omluvu – „není právě neobvyklá. Pokud vím, setkala jste se i s jedním z nejhorších zločinců na Floridě.“

„Zlý Bob,“ řekla jsem a okamžitě jsem zalitovala, že jsem to takhle vypleskla. Hlavy kolem stolu pomalu pokývaly.

„Byl nebezpečný,“ pravil Myron. „Prokázala jste světu dobrou službu, když jste ho odstranila.“

„Neudělala jsem to pro svět.“ *Snázila jsem se zachránit si vlastní zadek.*

„Bez ohledu na motiv vašeho jednání byl výsledek uspokojivý. Zlý Bob se vám jistě svěřil, že není sám, že do různých nelegálních aktivit se zapojují i další Správci. Musíte si uvědomit, že zločin se rozbíjel v celé vaší organizaci. Musela byste být opravdu slepá, abyste nedošla k podobnému závěru. Je to jedna z příčin, proč jsme se spojili a proč stále existujeme. Protože se Správci stali silou zla, nikoli dobra. A to vyžaduje protiváhu.“

Nechtělo se mi vzpomínat na Zlého Boba, ani na to, co říkal, ani na to, co mi provedl. Náhle se mi před očima objevila jeho ošlehaná tvář, pichlavé modré oči, jeho ruce, které mi cpaly do krku démona. Sevřela se mi hrud' v zoufalé potřebě dostat se *ven*, pryč odtud, pryč od těchto mužů, kteří mi tu zkušenost připomínali čím dál silněji.

Vstala jsem. Nikdo kolem toho nejančil, dokonce ani já ne. Quinn zůstal, kde byl, rameny se opíral o zed', ruce nechal založené na prsou. Přešla jsem k baru, pohlédla barmanovi v uniformě do oka a poručila si čistou vodu. Mlčky mi ji podal. Strhla jsem pečeť a hltavě jsem pila. Voda mi chutnala po poušti, strachu a zmatku. Prázdnou láhev jsem vrátila.

Potom jsem se otočila k Myronovi. „Správci nejsou dokonalí. Co vás vede k domněnání, že jste lepší?“

Pouze se usmál. Špatná taktika. Tihle chlapci se nikdy nemohou cítit méně než všemocní, ať jim říkám, co chci.

Zkusila jsem to ještě jednou. „Nemůžete přece Kevina zabít.“

„Proč ne?“

„Je to ještě kluk.“

Myron si mě zvědavě prohlížel. „A přesto jste sama uvažovala o tom, že ho zabijete.“

„Chtěla jsem mu vzít jeho moc, ale neřekla bych, že by na to umřel. Ježíši, vy jste tak zatraceně chytří, to nemůžete vymyslet jiný způsob, jak ho zneškodnit?“

„Správci v tom selhali,“ ozval se jeden z hráčů.

„Správcům zabránili ve vstupu. Vy jste celou dobu uvnitř.“ Přešla jsem po místnosti, aby si zvykli, že se pohybuju. Na Quinna to samozřejmě neplatilo; policista mě sledoval shovívavým, pobaveným pohledem, ale pod ním se skrývala tvrdá slupka dokonalé kvalifikace. Potřebovala bych ho mít na své straně, nebo pryč odtud. Vůbec, jaký asi byl jeho příběh? Policista, který pracuje pro anti-Správce? Musel tu být nějaký příběh... a já neměla čas dozvědět se ho.

„Tak dobře, dejme tomu, že zvažuju váš návrh, abych pro vás pracovala... Co mi nabízíte?“ Spojila jsem ruce za zády, aby neviděli, jak hrozně se mi třesou. Koberec pod nohama mi připadal měkký a pružný. Trochu víc jsem se v chůzi zhoupala v bocích, uvolnila se. Jako jediná žena v místnosti bych měla mít nějakou výhodu, zvláště mezi staršími muži. „Peníze? Moc? Nebo co?“

„Nabízíme vám příležitost dělat to, co jste vždycky chtěla,“ odvětil Myron. „Nabízíme vám příležitost konat dobro.“

Odměřeně jsem se usmála. „No tohle. A kdybych vaši štědrrou nabídku nepřijala?“

Quinn se nepohnul, ale najednou se o kus zvětšil. Nebylo na tom nic nadpřirozeného; šlo o trik, týkající se řeči těla, ochlazení výrazu, zmizení veškerého tepla z jeho upřeného pohledu.

„Museli bychom se uchýlit k politováníhodným alternativám,“ řekl Myron. Neukázal mi očima na Quinna, ale i tak jsem pochopila. „Jistě je vám známo, že tu už

nejméně jeden Správce utrpěl smrtelnou nehodu – nezavinili jsme ji, ale ani jsme nezasáhli, abychom jí zabránili. Jonathan s Kevinem jistě vaši eliminaci dokonale zvládnou, pokud jim poskytneme patřičnou motivaci. Ale vážně, má milá, nemáte žádný důvod k nepřátelství. Ma'at jsou oddáni stejným zásadám, které respektujete i vy. Správci už dávno přestali být zachránci lidstva; jsou to parazité, kteří udržují v chodu cyklus násilí a ničení, zotročují bytosti, jež mají právo na svobodu. Toho se přece nechcete účastnit.“

Opatrně jsem nakoukla do Nadhledu, jak jsem tak pochodovala po pokoji. Zářilo to tam vlákny a provazci moci, zrádnou pavoučí sítí. Právě teď se mě nesnažili ovládat, ale v okamžiku, kdy bych se pokusila sáhnout po moci, by mě zarazili. Fyzický útok nepřípadal v úvahu; byli v přesile a měli větší palebnou sílu – po všech stránkách.

„Slečno Baldwinová? Obávám se, že musím trvat na odpovědi.“

Byla jsem v pokušení dát mu odpověď zcela nedámskou, ale vtom se ozvalo diskrétní zat'ukání a dveře se otevřely. Dovnitř nahlédla žena – praktický účes, hezké oblečení – a dala jim gestem nějaké znamení. Pak tiše odešla a zavřela za sebou.

„Ach,“ pronesl Myron. Zaznělo to mírně rozladěně. „Zdá se, že naše jednání musíme odložit, slečno Baldwinová. Uhodila čtvrtá. Pane Quinne? Zaveďte, prosím, našeho hosta do pokoje.“

Quinn se odlepil od zdi, přistoupil ke mně a vzal mě za paži. Vypadalo to džentlmensky, a byla v tom znát autorita. Vedl mě po měkkém koberci ke dveřím, otevřel a bez dalšího slova mě vypoklonkoval ven.

Ohlédla jsem se.

Otevírali další balíček karet. Já pro ně nepředstavovala ani téma ke konverzaci.

Quinn mě provedl kolem stráží. Pokud ti staří pánové z Ma'at měli ve čtyři s někým schůzku, tak dotyčný či dotyčná neobšlapovali venku; kolem jsem viděla jen běžný provoz kasina. Zvážila jsem volání *Pomoc, únos!* nebo *Hoří!* nebo *Falešná hra!* Potom jsem si uvědomila, že Quinn se zdá s lidmi z ochranky – vyměňoval si přátelská kývnutí s každým, kdo měl na sobě stejnokroj. Takže jsem se rozhodla počkat na lepší příležitost. Třeba mi přijde na pomoc Kevin. To by bylo pěkně ironické.

V Luxoru bylo tolik věcí, které bych ráda viděla – překrásné reprodukcce egyptských soch, napodobeniny z Tutanchamónova pokladu, obchody se suvenýry, kde se třpytilo zlato, stříbro a drahé kamení – jenomže Quinn ani nezpomalil.

„Hej,“ ozvala jsem se, když mě strkal kolem výlohy plné egyptského nábytku, „víte, co mají všichni lumpové společného? Nikdy nenakupují. Mají moc napilno s tím, aby byli patřičně zlí. Měli byste se naučit jemnému umění prohlížení a vybírání.“

Quinn se tiše zasmál a položil mi paži kolem ramen. Žádný sexuální záměr – to jen aby se mnou mohl efektivněji manipulovat. Byl cítit lesem; směsí nějaké té ostře zelené vody po holení a temného náznaku mužského potu. Možná v tom byl i zbrojní olej. Žádný tabák. Byl nekuřák.

„Zlato,“ řekl, „ty jsi vážně kus ženské. Povím ti, viděl jsem pár boháčů, zvyklých vládnout obrovským korporacím, zlomit se a plakat po daleko mírnějším zacházení, než jsi právě zažila. Dávalas jim to docela sežrat.“

„Jestli jsem jim to dávala sežrat, tak se snad měl ten starý dobrák usmažit, ne? Měla jsem plno práce s křečemi, takže jsem to asi přehlédla.“

Popleskal mě po rameni. Od jiných mužů by takový fyzický kontakt působil chlípně, ale u Quinna v tom nebyly žádné postranní úmysly, dokonce ani ty zjevné ne. Prostě se choval přátelsky.

Dorazili jsme k obrovské přehradě zavřených ocelových dveří. Jedny se otevřely a Quinn mě popohnal dovnitř.

Ach. Sklo. Mžikla jsem a zahleděla se do jasné záře lasvegaského odpoledne, které nebylo zdaleka tak křiklavé jako zdejší večer. Na tomhle výťahu ale bylo něco neurčitě podivného, což se projevilo, jakmile Quinn stiskl tlačítko a začali jsme stoupat.

Výtah nejel nahoru. Tedy, ne přímo. Stoupal pod určitým úhlem.

„Tohle je Inklinátor, ne obyčejný výtah,“ vysvětlil mi Quinn. „Líbí se ti výhled?“

Musela jsem připustit, že výhled odtud je opravdu hezký. Náš výtah – Inklinátor – šplhal po svahu obrovité skleněné pyramidy, každé patro se ohlašovalo tlumeným, jakoby zašeptaným cinknutím, svět se pod námi propadal. Bavila jsem se pokusy rozeznat hotely podél bulváru. Paříž. New York, s horskou dráhou a sochou Svobody v polovičním měřítku. Bílé krajkové vodotrysků Bellagia, které vystřelovaly k obloze v tichém, choreograficky propracovaném tanci.

Zastavili jsme až někde blízko vrcholu.

Quinn mě vytáhl ven, nasměroval do chodby a obyčejným elektronickým klíčem odemkl pokoj.

„No,“ pravila jsem ohromeně. „To snad bude stačit.“

Jednu stěnu mého pokoje tvořilo okno, svírající s podlahou ostrý úhel, sluneční světlo jiskřilo v odrazech

matného zlata pseudoegyptského nábytku. Postel vypadala přepychově. Otevřenými dveřmi jsem v koupelně zahlédla obrovskou Jacuzzi vanu s vířivkou. „Jedno musím přiznat: umíte dívce pořídit stylové vězení.“

„Nejsi žádný vězeň,“ řekl Quinn a podal mi klíč. „Ani nestojíme nezbytně na opačné straně. Poslouchej, klidně si sjeď dolů, do kasina, do lázní, do bazénu... Jen se nepokoušej opustit budovu.“

Vzala jsem si ten chladný kousek plastu. „A když to zkusím?“ Quinn zvedl obočí. „Jasně. Nemůžu se tady jen tak poflakovat a čekat, až se rada starších rozhodne, co se mnou. Čas se krátí. Jonathan s Kevinem za mnou přijdou, a věř mi, že o to nikdo z nás nestojí. To bude vážně pekelná šou.“

„Nemusíš si s tím klukem dělat starosti.“

„To, že to můžeš takhle říct, jenom dokazuje, že o něm nevíš ani ň.“

Quinn sáhl pod sako. Vůbec nezměnil výraz. Vzpomněla jsem si na pistoli a napjatě jsem zauvažovala, jestli moje moc vůbec stačí na zastavení letící kulky...

...a on vytáhl další kartičku, tentokrát odlišné barvy.

„Pobav se.“ Podal mi ji. „Tohle má hodnotu asi pěti tisíc v žetónech. Můžeš si zařadit. Já musím zpátky do práce.“

„Quinne!“ Otočil se, chystal se odejít, já ho ale chytila za paži. „Já tady prostě nemůžu zůstat!“

Popleskal mě po ruce, pak ji odstrčil a zamířil ke dveřím. „Jestli to nesvedeš,“ pravil vlídně, otevíraje dveře, „budu ti muset přelámat kotníky. To tě pak přejde chuť na toulání.“

S tichým klapnutím zavřel dveře. Chvilí jsem se kousala do rtu, pak jsem se šla kouknout ven.

Byl pryč. Když jsem se přihnala k oknu, Inklinátor se plazil zpátky dolů po straně pyramidy a Quinn stál čelem ven. Mým směrem se nepodíval.

Zvedla jsem telefon, a když jsem uslyšela oznamovací tón, z paměti jsem vytočila číslo. Meziměsto, ale momentálně mi poplatky nedělaly starost. Ať jen to zatáhnou Ma'at, mrzouti republikánští.

Tři zazvonění. Čtyři.

„Bearheartová,“ ohlásil se hluboký ženský hlas. Hlasitě jsem vydechla; až teď jsem zjistila, že jsem zadržovala dech.

„Marion! Nemluv, jen poslouvej. Jsem uvnitř, ale něco tady smrdí. Je tady celá parta –“

Klap. Linka ohluchla. Zachrastila jsem vidlicí, praštila sluchátkem o noční stolek a nakonec jsem zavěsila.

„Víte,“ oslovila jsem prázdný vzduch, „bylo by to mnohem jednodušší, kdyby mi pomáhal nějaký přátelský džin ze sousedství. No tak, já vím, že tu jste. Už se potloukáte kolem celé hodiny. A mimochodem, díky, že jste mě nezachránili. Nerada bych vyšla ze cviku.“

V koutě se objevila nejasná skvrna. Zaostřila jsem na ni zrak a uviděla, jak se Rahel noří ze stínů a nabírá blyštivé úhly a ostré hrany. Ne že bych v ifrítovi dokázala rozpoznat Rahel, ale nemyslím, že by mě nějaký jiný polo-džin sledoval jako ztracené štěně.

„Můžeš mi pomoci?“ zeptala jsem se. Černá, jakoby hmyzí socha v koutě neodpověděla. „Podívej, vynaložilas dost úsilí, abys tady byla se mnou. Já můžu jenom hádat, že k tomu máš nějaký důvod. Můžeš mi prozradit, o co jde?“

Pohnula se. Působilo to znepokojivě, protože se nepohybovala ani jako džin, ani jako člověk. Spíš jako pytel přesouvajících se žiletek. Ustoupila jsem o krok dozadu, pod koleno ucítila postel a sedla jsem si.

„Mám tady nějaké spojení?“ pokračovala jsem.
„Někoho, komu můžu věřit?“

Nebyla jsem si jistá, ale připadalo mi, že možná kývla.

„Kdo je to?“ Zbytečná otázka. Nemohla mluvit; z předchozí hostiny už jí nezbývalo dost energie.

Natáhla ruku, jež sestávala z pravých úhlů a uhlového třpytu. Z něčeho, co přibližně připomínalo ruku, vyrazily drápy, bledé jako křišťál. Odolala jsem nutkání zalézt za postel; kdyby mě chtěla dostat, mohla to udělat kdykoli.

Pocítila jsem kdesi hluboko v sobě tah. Probodl mě ostn paniky, chtěla jsem se pohnout, ale už bylo pozdě.

Její diamantově třpytivé drápy se ponořily do mě. Vlastně ne *přímo* do mě. Mému lidskému tělu neškodily, ale jakmile jsem sebleskově vznesla do Nadhledu, abych viděla, co se děje, spatřila jsem, co dělá.

Zmocnila se zářícího žhavě bílého jádra v mém břiše, těsně nad pánví. Opatrně ho chovala v drápech.

Zadržela jsem dech a dál upřeně hleděla dolů, skrz krystalické krajky svého éterického těla, na to zjevení, na tohoto zářivého návštěvníka v sobě.

„Ach, můj Bože,“ zaslechla jsem sama sebe šeptat.

Nikdy jsem nic podobného nespatriila, ale přitom jsem přesně věděla, co to znamená.

Byla jsem těhotná.

* * *

Úplně mě to vyvedlo z míry.

Nejdřív jsem padla pozpátku na postel, abych se dostala co nejdál od Rahel a jejích drápů; všechny instinkty ve mně naplno ječely. Nepokusila se mě následovat. Připadalo mi, že nemůžu chytit dech, nemůžu myslet. Když se svět naklonil a zakroužil ve víru, opřela

jsem se zády o dveře, sklouzla po nich dolů a dosedla s hlavou v dlaních.

Nemožné. Tohle je naprosto nemožné. Přece jsem nemohla...

Vybavila jsem si Jonathanovu příkrou reakci, tam v pokoji v Bellagiu. Jeho tajemný výrok: *Pokud ti slíbil, že ti díky tomu neublížím, lhal ti.* Jonathan předpokládal, že o té jiskřičce života v sobě vím.

Zalapala jsem po dechu a vzhledla. Rahel znehybněla na opačné straně pokoje, v dřepu, s vytaženými drápy. Pořád jako černá socha v měkkém, tlumeném odpoledním světle. Cizí jako něco z noční mýry H. R. Giger.

„Ten mizera,“ řekla jsem. Hlas mi zněl divně. „On to věděl, co? David věděl, co mi dělá. Vy nikdy nic neděláte náhodou.“

Věděla jsem to, protože jsem bývala džinkou, a docela nedávno, a věděla jsem, jak dokážou ovládat tvar, který si vyberou. David se *rozhodl* vložit do mě život – džinský život. Jednu věc mě ve škole naučili – džinové se *nikdy* nerozmnožují. *Nemůžou.* Tak jak je kčertu možné *tohle*? Podle Správců jsou džinové věční a neplodní, a všichni jsou pod kontrolou. Tedy až na to, že se Správci naprosto mýlí nebo nestydatě lžou ohledně toho ovládání všech džinů. Existují totiž svobodní džinové, a je jich dost. Takže to dá rozum, že se mohou mýlit – nebo lhát – i o jejich sterilitě.

Věděla jsem naprosto a s nevysvětlitelnou jistotou, že se džinové můžou rozmnožovat, když si to usmyslí, a David se z jakéhosi nevyzpytatelného popudu pro to rozhodl se mnou.

Pochopitelně se mě zapomněl nejdřív zeptat. Nebo mi o tom aspoň říct.

Vyšlehla žhnoucí vzpomínka. David říká: *Musíš mi věřit.* Jeho oči měděně září. A já jako blbec na to odpovídám: *Ano.*

Rahel se pohnula. Trhla jsem sebou, ucukla zpátky ke dveřím, ona zase znehybněla. jako by zmrzla, jen drápy se jí svíraly, jako by nebyly se zbytkem těla spojeny. Nahánělo to hrůzu. Pak se pomalu rozpustily do blyštivých hran její ruky. Zmizely.

„Ty víš, co se děje,“ řekla jsem. Nic. „Asi bychom měly najít něco k jídlu, když chci, abys mi pomohla.“

Něco k jídlu, ale něco jiného než zářící jadérko energie ve mně. Které se nepokusila zhltnout, což jí jistě slouží ke cti. Možná to pro ni neznamenal ani zákusek velikosti bonbónu.

„Je tady v baráku nějaký džín?“ zeptala jsem se. Její hlava pomalu zakývala nahoru a dolů. „Nech mě hádat. Ma'at jich pár mají.“ Další pomalé, vrzavé, cizí pokývnutí. „Bezva. Takže stačí, abych se tam dole vypořádala s opozicí, ukradla jim džina, předhodila ti ho ke svačině, a už můžu vyrazit domů. Předpokládám, že neodkráčíš sama a nenecháš mě ve svrabu.“

Nepotvrdila to, ale ani nepopřela, zrovna jako Quinn.

Nechala jsem bolavou hlavu klesnout do roztřesených rukou.

Ach, *Ježíši*, jsem těhotná.

Až se mi dostane do rukou, *zabiju* ho!

* * *

Abych nějak využila čas, než vymyslím plán – a protože právě nikde kolem mě nic neposkakovalo nahoru dolů a nemávalo ručičkama – dopřála jsem si dlouhou horkou sprchu, umyla si vlasy, usušila je, použila krémy

na zvlhčení kůže z výbavy v koupelně, pak jsem vklouzla do vany a nechala na chvíli všechny starosti odbublat pryč. Upírala jsem pohled k obzoru a vzpomínala, jak jsem se dívala na vzdouvající se hřeben černé vlny na ploché písečné pláni.

Potřebovala jsem džina, jenže Ma'at se zaručeně nechystali nechat některého z nich pobíhat na veřejnosti, leda by to bylo nezbytně nutné. A to znamenalo, že by muselo dojít k potížím. K potížím pořádného kalibru. *A na veřejnosti.*

Po kůži mi přeběhlo zachvění, za které nemohly bublinky. Možná to zavinilo to horko, ale každopádně jsem dostala nápad.

Nebyl to moc dobrý nápad, ale lepší než nic. Měl přinejmenším dvě šance na úspěch. Pokud selže plán A, plán B bude pořád ještě proveditelný. To se mi líbilo. Plán A stejně obvykle nefunguje.

Ještě jsem se chvíli máčela a čekala, jestli se mi do hlavy nevplíží nějaká lepší myšlenka, ale nic se neobjevilo. Noc byla ještě daleko, ale slunce už si propalovalo cestu západní polovinou nebe. Vklouzla jsem do luxusního bavlněného župánku s vyšitým emblémem Luxoru, ovinula si paže kolem těla, abych se uklidnila, a zatoužila jsem, abych si mohla promluvit s Davidem. Přednostně *ječ*et na něj. Co si ksakru vůbec myslel? Kdy přesně se odehrála celá ta diskuse o potomstvu? Několikrát jsem byla v bezvědomí. Možná se o tom zmínil právě tehdy. To by bylo typicky mužské.

Jenomže jsem s tím stejně nemohla nic dělat. Měla jsem na práci jiné věci, a všechny riskantní. Až příliš riskantní, abych se o ně pokoušela s tou křehkou, jasnou jiskérkou života v břiše, jenomže jsem neměla na vybranou. David mi zatraceně nedal na vybranou. O džinských miminkách jsem nevěděla vůbec nic, a neměla

jsem se ani koho zeptat kromě Rahel, která mi nemohla odpovědět a pravděpodobně by mi beztak neřekla pravdu.

Oblékla jsem se a vydala se na nákup.

* * *

Pro úspěch v roli fakt tvrdé lasvegaské štětky z vyšších kruhů potřebujete dvě věci: luxusní hadry a patřičný styl. Výlet dolů do luxorských bazarů zajistí, že si pořídím aspoň to první.

Obhlédla jsem situaci a vybrala si nenápadný obchod, kde to bylo cítit cenovkami s vysokými čísly – nemuselo to nutně znamenat prvotřídní kvalitu, ale diskontní prodejny jsem vyloučila. Potřebovala jsem to nejlepší, a potrebovala jsem to hned.

Vešla jsem, celá pomačkaná a unavená životem, a ukázala prodavačce barvu své luxorské karty. Prodavačka byla drobná kráska, medově plavé vlasy zastřižené na Kleopatru, šedozelené oči, pleť jako bledé jarní růže. Na sobě značku Donna Karan, která se k jejímu typu dokonale hodila. I boty měla dobré, něco z rodiny Valentino. Já ještě pořád částečně lnula k Manolovi, ale nejsem zase tak monogamní.

„Na den nebo na večer, slečno?“ zeptala se a zvedla dokonale tvarované obočí. I přízvuk měla dokonalý, kultivovaný, něco jako z londýnského West Endu.

„Na večer.“

„Ležérní nebo –“

„Víte co, ukažte mi něco, v čem budu absolutně neodolatelná.“

Uculila se a v šedozelených očích se jí rošťácky zablesklo. „To by nemělo být příliš obtížné,“ pravila, čímž

se stala mou nejlepší přítelkyní navěky. „Posaďte se. Něco vám vybereme.“

O pětadvaceti minut později jsem stála před trojitým zrcadlem v šatech pouzdrového střihu ze surového hedvábí v barvě půlnoční modři, v délce pod kolena. Na tom by nebylo celkem nic zvláštního, pokud nevezmete v úvahu ty části, které chyběly. Pomalu jsem se otáčela a hodnotila. Průhledná, jemná modrá síťovina od vysokého límce až k pruhu hedvábí přes řadra – tahle část ale přesto zaujme oko – znovu se stává průhlednou až k pasu a pak látka, překrásně vyšíváná korálky, spadá přes boky. Úžasné. Ohromující. Něco takového se nedá nosit bez vrcholného sebevědomí.

Čtyřicet stovek dolarů a nějaké drobné. Znovu jsem se pomalu otočila. Prodávačka mi přehodila kolem krku safírový přívěsek, tak masivní a reálný, až mi srdce poskočilo.

„No,“ řekla jsem. „Povídá se, že doplňky jsou vším.“

Věnovala mi vědoucí, spiklenecký úsměv a ukázala mi pár lodiček značky Manolo Blahnik, z hedvábí v barvě půlnoční modři, s jehlovými podpatky, které mi přidaly dobrých tři a půl palce výšky.

Plácly jsme si. Dala mi na moji kartu osm stovek nazpět, sbalila mi staré šaty do tašky a slíbila, že mi je po vyčištění pošle do pokoje. Dala jsem jí štědré spropitné, narovnala se v ramenou a připravila se na zahájení své hry. Plán A.

Je načase dát se do toho.

Prošla jsem se nákupním střediskem. Přitahovala jsem mužské pohledy, slyšela jsem ženy šeptat; jen málokdo se za mnou neohlédl, i když někteří se přitom mračili. Boty od Manola mi dokonale padly, v šatech jsem si připadala jako ve zručně střižené druhé kůži. Muži z ochranky mě sledovali hodnotícími pohledy úplně stejně jako zbytek

čumilů. Pochopitelně věděli, kdo jsem, ale i tak na ně ty šaty měly vliv.

Zamířila jsem ke stolům, kde se sázelo hodně vysoko a našla si vhodného kandidáta. Neznala jsem ho, ale měl značkový oblek a dva mohutné chlápky jako bodygárdy, a před sebou sloupek žetonů, ze kterého by mohl vytvořit model *Titaniku*, aniž by nějak zvlášť zmenšoval měřítko.

Volným krokem jsem přistoupila blíž, věnovala mu svůj nejlepší úsměv a položila na stůl jediný žeton. Aha, hrajeme blackjack. Skvěle. V tom jsem docela dobrá.

Krupiér vzal můj žeton a rozdál karty. Usedla jsem na vysokou stoličku, nohu přes nohu. Muž, na kterého jsem se usmála, mi začal úsměv oplácet. Skoro se zapomněl podívat na karty.

„Vaše hra,“ řekla jsem a ukázala bradou dolů. Rychle se soustředil na karty, požádal o jednu, pak další, vypadl ze hry a díval se, jak asi tisícovka dolarů putuje na území krupiéra. Pak se obrátil a otevřeně si mě prohlédl, neskrýváje ocenění. Předstírala jsem, že si toho nevšímám, zkontrolovala vlastní karty a obrátila eso na kluka. „Zaplaťte mi.“ Utišila jsem rozdávajícího úsměvem a mrknutím. Také se na mě usmál.

Dva profesionálové při práci.

Sebrala jsem svůj drobný zisk, nechala jeden žeton ve hře a zbytek shrábla do malé elegantní kabelky, kterou mi prodavačka přidala. Půlnoční modř, hedvábí vyšívané korálky. Ladila s botami, jak jinak. Nebyla sice od Fendiho nebo Kate Spadové, ale ty vám nikde zdarma nepřidají.

Chlápek vedle mě se při každé hře nakláněl blíž a blíž. Trochu jsme si zahráli, trochu víc zaflirtovali. Pít bylo zadarmo, ale já měla na palubě cestujícího, o kterého jsem se musela starat, a i když jsou džinové téměř nezničitelní,

nevěděla jsem jistě, jestli to platí i pro jejich miminka. Raději jsem se držela koly.

Pan Bohatý se představil nějakým rozmazaným shlukem slabik, které jsem se ani nepokusila zachytit. Zmínil se o nějakých televizních pořadech a o filmu, kde hrál hlavní roli – nic z toho jsem neviděla. Byl velký, se širokými rameny, tmavými vlasy i očima. Obličej měl pohledný nebo krutý, to záleželo na osvětlení a úhlu pohledu. Oblíbil si tmavé barvy – černou, tmavě vínovou, tmavomodrou. Dobře jsme se k sobě hodili.

Což pro něj znamenalo to nejdůležitější; vzhled pro něj byl vším. To bych o něm mohla říct od první vteřiny, kdy jsme se setkali očima. Nehledal intelektuální podněty. Nebyla jsem si jistá, jestli vůbec ví, co to je.

Do deseti minut jsem do něj byla zavěšená, osobní stráž se loudala za námi. Navrhla jsem, že kasino v Bellagiu by mohlo být zajímavé (a já také – při správné aplikaci hotovosti či kreditu). Cestou do haly nám lidé uvolňovali cestu. Značný počet turistů poznalo mého průvodce a zastavovalo ho s žádostmi o autogram; někteří fotografovali. Přijímal pozornost v dobré náladě a mě používal jako módní doplněk, což byla nejspíš na veřejnosti i v soukromí funkce všech jeho společníků.

Dostali jsme se do poloviny haly a mířili jsme ke dveřím, když se objevil Quinn. Jediný pohled mu stačil, aby pochopil, co jsem provedla; ten hoch opravdu chápal rychle. Nepokusil se vystartovat proti mému společníkovi; přistoupil k většímu z jeho bodygárdů a něco mu pošeptal. *Zatraceně.* Plán A se právě zhroutil.

Osobní strážce se sehnul k bledému uchu mého průvodce, ten se zatvářil nervózně a pokřiveně se na mě usmál. „Ach...“ Zdálo se, že neví, co říct. Stáli jsme v hale, už téměř u dveří. „Promiňte. Jste vážně moc... Vypadáte opravdu... Ty šaty a vůbec. To by spletlo

každého. Ale já skutečně... Nemohu si dovolit... Bez urážky. Vážně.“

Málem by zakopl o vlastní nohy, jak spěšně ustupoval ke stolům s blackjackem. Jeho strážci se postavili tak, aby mi dali najevo, že moje přítomnost už tu není vítána.

Obrátila jsem se ke Quinnovi a probodla ho pohledem. „Cos mu to řekl? Ale přesně!“

Změřil si mě pohledem a ušklíbl se. „Že pro něj máš pod tím pěkným obalem malé překvapení. Něco jako lusk a dvě fazolky k tomu.“

„Tys mu řekl, že jsem *chlap*?“

Quinn pokrčil rameny.

„A on ti uvěřil?“ V těchhle šatech? Myslím, že právě tohle mě vyvedlo z míry víc než krach plánu A.

„Někteří muži nejsou moc bystří,“ ujistil mě vážně. „Pojď se mnou.“

„Kam?“ Nehýbala jsem se z místa. Plán B procházel zahřívací fází.

„Někam, kde je klid.“

„Chceš říct, kde je méně svědků?“ Byli jsme příliš blízko východu, abych se z toho nepokusila získat výhodu. „Podívej... *Veni, vidi, vici*. Přišla jsem, utratila tvé peníze a teď odcházím. Zkus mě zastavit, jestli si to přeješ. Ale v těchhle šatech... Radši bys měl doufat, že si lidé ničeho nevšimnou, obzvlášť když tady v hale začnu z plných plic ječet.“ Sladce jsem se na něj usmála. V těch botách jsem ho o dva palce převyšovala. „A potom tady spustím elektrickou bouři, která zničí všechny obvody v baráku a usmaží aspoň půlku počítačů. Pak na tyhle drahé koberce vyleju nějakých šest palců vody a zkratuju hrací automaty. Myslíš, že jsou pojištění proti záplavám?“

Quinna to moc nepobavilo. Upřel na mě tvrdý pohled. „Nebud' hloupá, Joanno. Víš, že ti můžu ublížit. Neumím sice kolem sebe rozhodit kouzla, ale *určitě* ti dokážu

ublížit.“ Paráda. Uniforma mu zaručovala imunitu. To sedělo.

Naklonila jsem se blíž, skoro jsem mu přitiskla rty k uchu. „Vysvětlím ti to polopatě, Quinne. Tady nejsme v soukromé místnosti, kde mě ta tvoje garda starých republikánů může z rozmaru nebo zlé vůle klidně usmazit bleskem. Tady jsme venku, a já vyjdu těmhle dveřmi. Jestli mě chceš zastavit, tak radši zavolej ty svoje velké pány ven, protože je budeš potřebovat.“

Chytil mě za paži. Vytrhla jsem se mu, ustoupila a zvýšila hlas: „Hej! Nedotýkejte se mě, vy zvrhlíku! *Nebudu* nosit kalhotky vaší dcery!“ Zastavilo to provoz v hale a přitáhlo další pohledy. Trhl hlavou směrem k nějakým členům ochranky. Shromáždila jsem v rukou moc, éterikum mi ochotně odpovídalo. Poslala jsem halou rázný závan větru. Zachrastily papíry, ozvalo se pár výkřiků od pultů s recepčními. Vítr zvedl pár sukní, další ženské výkřiky a spokojenost ze strany mužů. Tentokrát jsem hrála pro něj, ne pro obecenstvo. „Nebojuj se mnou, Quinne, dobře ti radím. Nemám strach sehrát tady pěkné drama. To já vyrvala kus z budovy OSN, a před celou Radou Bezpečnosti.“

Zastavil se, díval se mi do očí a já znovu pocítila tu chladnou hrozbu. Quinna nebylo radno podceňovat. „Zabijou tě, když v tom budeš pokračovat.“ Přelétl pohledem okolí. Uniformovaní strážci nás obkličovali. „Co to děláš?“ Ten byl ale rychlý. Věděl, že se nepokouším utéct, protože v tom případě už bych vyrazila ke dveřím.

„Odcházím,“ lhala jsem. Odchod by ovšem moje problémy jenom znásobil; neočekávala jsem, že by mi přinesl nějaké výhody. Vítr se mi opřel do vlasů a změnil je v poletující černý oblak. „Nevzdám se jen tak lehce, a ty budeš muset leccos vysvětlovat. Proč mám takový

neodbytný pocit, že tam s těmi chlápky to není nic příjemného? Vsadila bych se, že nemají rádi neúspěch o nic víc než špatné způsoby a demonstraci síly v hotelové hale.“

Pár vteřin byl potichu, pak udělal nějaké nepostřehnutelné znamení, které zastavilo ochranku. Už jsme nebyli středem pozornosti; nechala jsem vzduch vířit a kroužit, turisté pokřikovali a drželi si zavazadla. Ještě jsem nedosáhla ani stupně F0 na Fujitově stupnici, ale i to dokázalo vyvolat bouřlivou reakci. Quinnovi se sako třepetalo ve větru a zbraň pod ním se zřetelně rýsovala. Nesáhl po ní, ale já se ani nedomnívala, že by ji potřeboval.

„Líbíš se mi,“ řekl a blýskl po mně téměř upřímným úsměvem. „Však to víš, co? Máš styl, to je vzácnost.“

„Taky tě miluju,“ odpověděla jsem. „A teď jdu. Nashle!“

Otočila jsem se a zamířila ke skleněné stěně dveří a lesklému zadku sfingy před hotelem.

Někdo mi vstoupil do cesty, malý a úhledně oblečený s ručně šitou dokonalostí. Držel černou hůlku se stříbrnou hlavicí, podle nejlepších tradic své generace. Charles Ashworth Druhý oplýval jakousi chmurnou důstojností, na niž neměl vliv ani vítr, kroužící kolem něj.

„Přestaňte s tím,“ vyzval mě.

„Trhněte si, dědo.“ Pokračovala jsem v chůzi. Z větru jsem vytvořila vichřici, která lidi srážela k zemi a vyvolávala u turistů i recepčních výkřiky úleku. Zaměřila jsem se na Quinna a udeřila do něj, až se svalil, pak jsem strážce přišpendlila ke stěnám. Poslala jsem poryv větru přímo na Ashwortha.

Ani mu nerozcuchal stříbrné vlasy.

„Nebud'te hloupá,“ pravil. „Mně nemůžete ublížit.“

„To jsou mi novinky. Nehodlám už potichu sedět a čekat, až si mě usmažíte k obědu jako kuře.“ Připravila jsem si vlastní blesk. Byla jsem si plně vědoma, že to rozhodí proudění uvnitř hotelu a v éteriku že se rozprostře temná vlna nerovnováhy. „Běžte mi z cesty, nebo vám tu laskavost vrátím.“

Zagestikuloval hůlkou, jako by ukazoval někam za mě. Poznala jsem, že se v éteriku něco připravuje a nabírá tvar. „Varuju vás, my vás *zastavíme*. A nebudeme zrovna jemní.“

Džin. *Bingo!* Plán B musel protentokrát ustoupit rozumnému závěru.

„Rahel!“ zaječela jsem a obrátila se čelem k džinovi, který se právě objevil. „Oběd!“

Džin mi byl povědomý. Už jsem se s ním setkala, na začátku své cesty na tohle divné místo. Před několika týdny hlídal Lewisův dům v Connecticutu. Nebyl typ, který by se zatěžoval moderními ozdobami; měl citlivost asi jako Mr. Propper, oholenou hlavu, holou hrud' a kalhoty jako z *Arabských nocí*. Jeho nohy se ztrácely v mlze. Už se po mně natahoval.

Zacílila jsem na něj poryv větru dost silný na to, aby urval koberec z podlahy a džina zvedl do vzduchu – přímo do žiletkově ostrého objetí. Rahel se složila kolem něj a stáhla ho do stínů, oba přitom vřískali.

Rahel měla *velký* hlad. Cítila jsem nejistotu, ze které se mi dělalo nevolno, ale zatraceně, sázky byly vysoké a pořád se zvyšovaly. Možná ho nedokáže zničit. Možná.

Plán B, jak se zdálo, fungoval až příliš hladce. Ve skutečnosti jsem neměla v úmyslu odejít z Luxoru, leda s eskortou; sama bych byla příliš jasný terč pro Jonathana a Kevina. No, prostě to budu muset risknout.

Ztratila jsem přehled, kde zůstal Ashworth, ale on se mi připomněl sám, když mě třískl holí zezadu po hlavě.

Zavravorala jsem, klesla na jedno koleno a vytřásla z očí jiskřičky. Cítila jsem, že se připravuje na další ránu, a vrhla se střemhlav kupředu. Vzápětí jsem zjistila, že se potýkám s Quinnem, který mi cosi hulákal do ucha. Ashworth mi uštědřil další tvrdou ránu do zad, po které mi vystřelily nahoru i dolů do páteře paprsky agónie. Lidé ječeli, ale naše malá potyčka se dočista ztrácela ve všeobecném zmatku, který jsem způsobila. Vítr bezcílně burácel kolem nás, živen mým hněvem, a hrozilo, že se mi vymkne z rukou. Proudý, které jsem připravila, praskaly a snažily se mi vykroutit, vyvolávaly jiskření v řadě automatů blízko haly. Zvonky zvonily, světla blikala, mince se sypaly ven. Jak se okruhy vybíjely, vyskočil modrý blesk a nekontrolovaně zajiskřil.

„Zastav to!“ křičel na mě Quinn a pokoušel se mě postavit na nohy. Tvář měl drsnou a tvrdou jako žula. „Nenuť mě, abych tě zabil!“

Využila jsem boty od Manola a kopala ho do holení ostrými špičkami, do nártů jsem mu zabodávala jehlové podpatky.

Ashworth mě znovu přetáhl holí přes ramena, pocítila jsem ohnivou čáru, která mi protnula klíční kost. *Zatraceně...*

Prudce jsem se otočila. Ani stopy po Rahel nebo tom džinovi. Byli pryč.

„Zastav to!“ zařval mi Quinn do ucha. Ignorovala jsem ho a soustředila se na vítr, poslala ho vířit do kasina, obracet karty ve vzduchu, shazovat kostky ze stolů. Můj pohledný známý, televizní hvězda, vyjekl, když se žetóny z jeho hromádky zvedly ze stolu na blackjack a jako vlašťovky zamířily do Capistrana.

Totální chaos. Byla v tom z mé strany velmi, velmi malá kapka malichernosti, ale cítila jsem uspokojení a nedokázala jsem svých činů doopravdy litovat.

Ashworthova hůl mě znovu zasáhla do hlavy a všechno se rozmazalo a zamlžilo. Někdo na mě mluvil, šeptal na mě z éterika. Ale éterikum přece nepřenáší hlas, ne? Ne, nebyla to řeč, bylo to... něco jiného. Vibrace. Světlo. Moc. Spojení.

Nebojuj, Jo. Nech to být.

Znala jsem ho. Znala jsem ten hlas, tu frekvenci, znala jsem charakter jeho moci. Poznávala jsem šeptající barvy jeho aury, když mě ovinul rukama.

Prosím, Jo. Prosím, nech to být.

To nebyl Quinn. Byl tu ještě někdo jiný, někdo jiný mě zvedal a nesl pryč. Připadala jsem si v bezpečí a v míru, jako ve snu.

Cítila jsem se úplně.

Otevřela jsem oči a spatřila Davidovu krásnou, vnímavou tvář, tmavohnědé oči, jiskřící jasnou mědí, které se na mě dívaly.

„Nemůžu tě nechat ani na chvíli samotnou,“ řekl a rty se mu prohnuly v úsměvu. „Ty šaty se mi moc líbí.“

Vítr ustal. Elektřina přestala vyrábět oblouky.

Všechno ztichlo.

Včetně mě, protože mě pohltila tma.

Kapitola sedmá

Věděla jsem, že je to sen, protože David tady ze zjevných důvodů nemohl být. Sen nebo ne, byla jsem v něm tak šťastná, že jsem si přála, aby vydržel; probudila jsem se v něčím teplém objetí, opřená o pevnou, svalnatou mužskou hrud', usmála jsem se a přitulila se ještě blíž a odmítla jsem otevřít oči a zjistit, že jsem si to všechno jen představovala.

Něčí ruka mi uhladila vlasy, dotkla se mé tváře a jemně mi sklouzla podél čelisti.

„Jsi vzhůru,“ řekl někdo.

Ne, určitě jsem nebyla vzhůru, protože to byl Davidův hlas, ne? Vřelý a důvěrný právě tak jako jeho dotek, který mi v těle zažíhal oheň. Ležela jsem ochable a uvolněně a úplně, naprosto ztracená ve snu.

Potom se jeho ruka dotkla pohmožděnin, která spustila rudý záblesk stížnosti, a tak jsem pochopila, že se mi to nezdá. Ani mně se nezdávají sny o modřinách. Teď, když jsem se pozvolna přenesla zpátky do reálného světa, jsem si uvědomila nestvůrnou bolest hlavy, bodání ostré bolesti jako od skleněných střepů všude v celém těle, a obecnému pocitu, že mě někdo protáhl po hoblovce hlavou napřed.

Otevřela jsem oči a vzhlédla.

Teple měděné oči, napůl skryté za kulatými brýlemi, mi pohled vrátily. David se usadil na posteli, záda si opřel o stěnu a držel mě v náručí. Natáhla jsem se a dotkla se

ho. Svěží zašustění jeho bavlněné košile mi připadalo skutečné. Žár jeho kůže pod košilí také.

Jeho úsměv se vytratil, když na mě pohlédl, a nahradil ho starostlivý výraz. „Jo?“

Mžikla jsem. Najednou jsem viděla dva Davidy, a oba na mě koukali. Zkusila jsem sáhnout na jednoho z nich a vrazila jsem prstem do zdi. „Au.“

„Zatraceně.“ Měl velké, citlivé ruce a jedna z nich prozkoumala zadní část mé hlavy a našla tam silně bolestivé místo velikosti vajíčka. Slova, která následovala, neřekl v angličtině, ale vztek v nich mě nenechal na pochybách o jejich smyslu. David se zlobil. Nebude se jim líbit, když se zlobí.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se nezřetelně a znovu jsem se k němu stočila. Protože kdyby to byl sen, dala bych mu kdykoli přednost před realitou. „Neměl bys tu být.“

„Ne, ty bys tu neměla být,“ přisvědčil zachmuřeně.

Zkusila jsem to znovu. „Ty bys tu neměl být.“

„Aha.“ Jemně mi odhrnul vlasy z tváře. „To je dlouhé povídání.“

„Nemůžu usnout.“ To byla tak trochu lež; víčka jsem měla těžká, tělo omámené jeho teplem. Jediný únik před drtivou, tepající bolestí hlavy byl spánek a mně se ten nápad začínal líbit. „Pověz mi to. Nechala jsem tě s Marion...“

Políbil mě na čelo, rozeznama jsem v tom náznak úsměvu. „Byl jednou jeden džin...“

„Nedělám si legraci.“

„To jsem si ani nemyslel.“

A já si najednou na něco vzpomněla, a to něco mě přimělo sednout si příliš rychle a chytit si hlavu oběma rukama, aby se zase usadila na místo. Zamračeně jsem na něj koukala skrz záclonu rozcuchaných – a zatraceně, už zase kudrnatých – vlasů. „Ty! Ty... ty...“

Sledoval mě s drobnou vráskou mezi obočím. Byl to soustředěný pohled, ne provinilý. Podařilo se mi odkulit se od něj, opřít se rukama a po kolenou odlézt na kraj postele. Napřímil se vsedě, napřáhl ruce a postupoval za mnou. Připouštím, moc jsem nedržela rovnováhu.

„Ty!“ opakovala jsem a spolkla nevolnost z toho, jak svět kolem mě vytrvale poskakoval nahoru a dolů. „Ty mizero! Víš, cos udělal!“

Drobná vráska se prohloubila. „Co přesně jsem udělal?“

„Ty a Lewis... Vy jste tohle upekli. Tu noc, jak jsi mě nechal v hotelu.“ Zalilo mě to jako oslepující záplava. „Tys věděl, že nás Jonathan nepustí dovnitř. Tys jim dovolil, aby nás rozdělili.“

Měl aspoň tolik slušnosti, aby se zatvářil malinko provinile. Starostlivá rýha nezmizela. „Jo, uklidni se. Utrpělas úraz hlavy.“

„Úraz hlavy?! Tys mě zbouchnul!“ Zlost mě vyhnala z postele a postavila na nohy. Kymácela jsem se, ruce vbok, pokoušela jsem se zaostřit na ně oba. „No? Nemáš co říct?“

„Sedni si.“

„Jdi do hajzlu! Jsem *těhotná!*“

„Sedni si, než –“ Vymrštil se. Netušila jsem, že padám, dokud mě nezachytil. Vznášela jsem se pár palců nad podlahou, „– spadneš.“

„Promiň,“ zamumlala jsem. V očích mě horce štípaly slzy. „Ne, to ne. Nejdřív se omluv ty.“

Svět se znovu zhoupl, zavřela jsem oči, abych to zastavila. Cítila jsem, jak mě někdo zvedá a znovu ukládá do měkké postele, přetahuje přese mě deku v teplém, šustivém objetí. Davidova dlaň se mi položila na tvář, podívala jsem se na něj, jak se nade mnou sklání, dost blízko na polibek. Rty měl pootevřené, jako by se už už

chystal něco říct, ale pak jen překonal tu vzdálenost a těmi rty se dotkl mých. Rozpustilo mě to do zlatova, a i když mi vlastní hlava připadala jako míč po světovém poháru v kopané, nemohla jsem si pomoci a odpověděla mu stejně. Hladově.

„Musel jsem tě chránit, miluju tě,“ zašeptal mi do otevřených úst. „Střežím tě. Teď spi.“

Jako by ten polibek obsahoval opium. Usnula jsem.

* * *

Probudila jsem se do ticha a chladné postele. Bolest hlavy se stáhla na půl žerdi, pohmožděniny se změnilly na tupé pobolívání. Po Davidovi ani stopy, ale někdo nechal hotelovou televizi zapnutou na místní informační kanál. Verze, kterou vytvořilo zdejší oddělení pro styk s veřejností, interpretovala události tak, že podivná větrná smršť vnikla do haly dveřmi, které se zasekly, a než zafungovaly pojistky, došlo k několika zkratům v elektrických systémech. Ten vzkaz mi měl říct, že se všechno vrátilo k normálu a že si nemusím dělat starosti.

Lidská rasa má nesmírnou, zjevně nekonečnou schopnost všechno si zdůvodnit a vysvětlit. Tato schopnost už Správcům mnohokrát výjimečně dobře posloužila.

Pokusila jsem se zvednout a zašklebila se při prudkém bodnutí bolesti v rameni.

„Jenom klid,“ promluvil trochu drsný mužský hlas někde napravo ode mě, naproti křiklavému západu slunce. „Vlasová zlomenina klíční kosti, nemluvě o zatraceně silném úderu do hlavy.“

Quinn se vrátil zpátky. Chtěla jsem se zeptat na Davida, ale něco mě přinutilo k zaváhání. Bylo možné, že

se mi to všechno jenom zdálo, že mě Quinn prostě chytil v hale a dopravil sem nahoru. A vůbec jsem mu nehodlala poskytnout zadostiučinění nějakým blábolem o svém džinském milenci.

Ucítila jsem, jak dosedl plnou vahou na postel vedle mě. Když jsem vzhlédla, skláněl se nade mnou a díval se na mě. Natáhl ruku a nadzvedl mi hlavu, zkoumal bouli v týle jistými, neosobními doteky. Škubla jsem sebou. „No tak, nekňuč, přežiješ to. A ne že by sis o to nekoledovala.“

„Jenom jsem chtěla ven.“

„A my ti to zarazili. Dívej se mi na prst.“ Zakroužil s ním a sledoval moje oční pohyby. „Nemáš rozmazané vidění?“

„Asi mám halucinace, protože vidím velkou mluvící hromadu sraček.“

„Vtipný. Jsi pěkný výtržník, zlato.“ Sedl si zpátky a přivřel víčka v ospalém, hodnotícím výrazu. „Kdo je David?“

„Trhni si. Nemám chuť hrát si na otázky; bolí mě hlava.“ Byla jsem pěkně kousavá. Nemohla jsem si pomoci. „Nemůžete mě tady přece držet ve vězení. Trvám na tom, aby –“

Položil mi dlaň na rty, aby mi zacpal pusu. Chvilí jsem ještě vydávala mrzuté tlumené zvuky, pak jsem zmlkla.

„Tady nemáš žádná práva, tak se jich přestaň dožadovat. Chtělas to hrát tvrdě, my se přizpůsobíme.“

Zvedl dlaň. Nadechla jsem se a zeptala se: „Proč mě tady tolik potřebujete?“

„Ty máš o sobě dost vysoké mínění, co?“ Jeho úsměv byl temný jako stín šibenice. „Já tě tu nechci, ale někdo jiný jo.“

„Kdo? Lazlo? Ashworth?“ vyprskla jsem. „Už si ze mě vzali svoji libru masa a ještě si ji osmažili na elektrice. Proč mě nenechají jít?“

„A co bys dělala pak? Nechala se vyhodit z okna tím klukem a jeho džinským mazlíčkem?“ Quinn potřásl hlavou. „Máme své plány a ty jsi jejich součástí. Zbytek ti vysvětlíme, až to bude potřeba.“

„Jo. Báječný plán. Maximálně prozíravý. Nejvíc se mi líbily ty části, kdy jste mi vytloukali mozek z hlavy.“

„Mám dojem, že v té záležitosti s holí bylo tak trochu něco osobního.“

To jsem nemohla dost dobře popřít. Než se mi ale podařilo vymyslet dostatečně jízlivou odpověď, ozvalo se zatukání na dveře. Quinn vstal a otevřel a muž z ochranky mu předal velkou modrou plátěnou tašku. Quinn za ním znovu zamkl a pustil se do prohrabávání tašky. Něco tam hledal.

„Co tvoje hlava?“ zeptal se. Střelila jsem po něm ošklivým pohledem. „Podívej se na to z té lepší stránky, zlato. Vypadalas úžasně. Když už se chceš upálit, udělej to stylově. Bezvadný šaty. Koupilas je tady?“

Nejradši bych po něm něco hodila, ale jediná věc na dosah byla hezká nová bota; prostě jsem neměla to srdce. Spokojila jsem se s pohrdavým *pf* a uložila se na polštář, předloktím jsem si zakryla oči.

„Nechceš aspirin?“

„Ne.“

„Dobře, seš tvrdá, děvče. Nemáš chuť vysvětlit mi, co měla ta scénka tam dole vůbec znamenat?“

Promnula jsem si kořen nosu, kde se zřejmě usadila ta bolest. „Chtěla jsem se dostat ke Kevinovi. Varovat ho.“

„Před...?“

„Před vámi. Že se ho chystáte zabít.“

„No jo.“ Znělo to překvapeně. „Jasně.“

„Nemusíte to dělat. Kromě toho je s ním ta holka. Ta s tím nemá nic společného.“

„Siobhan?“ Quinn si pohrdavě odfrkl. „Žvaníš nesmysly. Je to profesionálka. Ještě tam je. Je s ním, aby ho obrala o všechno, co má. Nemám v úmyslu starat se o kurvu, která se připleče do palebné linie.“

„Ty ji znáš?“

„Párkrát jsem ji sebral.“ Pokrčil rameny. „Je to drsná holka, to není žádná civil. Jestli to odnese, nebudu pro ni truchlit.“

Konečně v tašce našel to, co hledal, a vytáhl to. Dlouhé černé pouzdro zhruba v délce jeho paže. Položil ho na postel, s cvaknutím otevřel a začal skládat jednotlivé kusy dohromady.

Tu palebnou linii myslel doslova.

Skládal totiž pušku, kvalitní nablýskanou zbraň s dalekohledem. Pár vteřin jsem na něj jenom tiše zírala, než mi došlo, co mi to ukazuje.

„Ty ho zastřelíš,“ řekla jsem a sedla si. Nedovolila jsem, aby mi v tom svět, vyhazující jako kůň při rodeu, zabránil. Když se okolí rozplizlo, chytla jsem se za límec Quinnovy košile a použila ho jako opěrný bod. „Ty ho chceš jenom tak zastřelit?“

„Říkáš to, jako by to bylo snadné.“ Quinn mi odstrčil ruku a odhodil mě zpátky na postel. Pokračoval ve své činnosti, součásti zbraně do sebe zapadaly s kovovým cvakáním. „On totiž nezůstane klidně stát a nepočká, řekl bych. Nejspíš si budu muset vzít korekci na vítr, možná to bude horší. Ale nestarej se. Nic neucítí. Jakmile padne, Jonathan musí zpátky do flašky, my si ji vyzvedneme a rozhodneme se, co s ním. Raz, dva, tři. Problém vyřešen.“

Musela jsem připustit, že má pravdu. *Bylo* to řešení. Pokud nemáte zábrany, týkající se střelení dětí do hlavy, je to dokonalé řešení. „To přece nemůžeš udělat, Quinne. Je to jenom kluk!“

„Je to zabiják,“ namítl Quinn. Veškerá jeho falešná bodrost byla ta tam; to, co zůstalo, bylo tvrdé jako kost a nemilosrdné jako žiletky. „Tohle je moje práce, má milá. Řeším problémy. Tak buď hodná holka, zůstaň hezky v posteli a snaž se, aby z tebe nebyl další problém, a budeme spolu báječně vycházet, jasný?“

„Jo? A co ten Výkonný výbor Americké asociace důchodců tam dole, ti vědí, k čemu se chystáš?“

Quinn zacvakl závěr pušky zacílil na okno a usmál se. „Nesnaž se obehrát hráče. Ovšemže to vědí.“

„Takže vědí, že jsi chladnokrevný vrah.“

„Řečičky. Víš, proč tě bolí hlava? Protože moc přemýšlíš.“ Sklonil pušku zpátky ke dveřím. „Mimochodem, někdo se po tobě ptal.“

„Vsadila bych se, že ho nechci vidět.“

Ignoroval mě. Zvedl telefon a vytočil čtyři čísla. „Ano,“ řekl. „Je vzhůru. Radši přijďte, je kapku nenaložená.“

Odevzdaně jsem čekala. Zjistila jsem, že mám pořád na sobě ty předražené šaty ze surového hedvábí. Naneštěstí byl Quinn vůči mým půvabům totálně imunní, pokud jsem si všimla; nemělo smysl vůbec se pokoušet působit svůdně, a upřímně řečeno, s tou bolavou hlavou a modřinami bych ho mohla spíš úspěšně pozvracet než políbit. Když jsme u toho líbání... byl tu David opravdu? Musel to být sen. Kdyby tu opravdu byl, určitě by si udělal čas a spravil mi ty boule a modřiny, ne? Leda by měl strach, že si toho všimnou.

Možná se David účastnil nějakého spiknutí ještě tajnějšího než to moje.

Zaklepání na dveře. Quinn vyhlédl kukátkem, pak mému návštěvníkovi otevřel.

Kupodivu mě ani moc nepřekvapilo, že je to Lewis. Tedy, *byla* jsem překvapená, ale tak nějak mi přišlo

nevyhnutelné, že ho zase vidím. Vlastně jsem celou dobu čekala, kdy ta Lewisova záležitost vezme definitivně špatný konec, a teď, když jsem ho viděla, mi bylo jasné, že se k tomu schyluje. Dostal se do Vegas – vlastně pro něj to nejspíš nebylo nic těžkého; zábrany ho klidně propustily, když neměl žádnou Správcovskou moc, a kromě toho jsem očekávala, že se objeví. Zařídil můj únos. Přihlížel, když mě *zabíjeli*. Měl svůj plán, který by určitě připadal naprosto vynikající každému, kdo se zrovna nenacházel na tom nesprávném konci.

Vypadal příšerně. Jako by mu celé tělo ještě víc zešedlo, oči měl podlité krví. Ruce se mu chvěly, když se opíral o hůl – na rozdíl od Ashwortha tu hůl neměl pro parádu, ale sloužila mu jako opora. Pohyboval se jako stařec. Quinn ho chytil za loket a zavedl ho k židli; Lewis se na ni složil s téměř slyšitelným povzdechem úlevy.

Nebudu ho litovat, rozhodla jsem se. Ani náhodou. Odmítám.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě. Jeho hlas zněl stejně jako dřív, teplý tenor, nepatrně chraptivý, jako když se tře samet o dřevo.

„Ach, kruci, nojo. Jakživo mi nebylo líp,“ odpověděla jsem a pokoušela se předstírat, že se opírám o čelo postele čistě pro efekt, že ho nepotřebuju jako opěradlo. „Mělo mě to napadnout. Všechno to bylo trochu ve tvém stylu. Víš, byla jsem úplně pitomá; představ si, já byla přesvědčená, že jsi po celé ty roky, cos unikal Správcům, konal dobro, rozvěšoval po nebi duhy a vůbec. A tys zatím dělal pro opozici.“

„Ne,“ řekl Lewis unaveně. „Já *založil* opozici. Nebyl to můj originální nápad; našlo se dost lidí, kteří viděli, co se stalo se Správcí. Já sloužil jen jako síla, která je dala dohromady. Ma’at zahájili činnost před sedmi lety, tedy oficiálně. Od té doby usilujeme o co největší zmírnění

dopadu těch nejhorších výstřelků, kterých se Správci dopouštějí.“

„Jo, takže ty jsi tady ten hrdina. Skromný jako vždy,“ štěkla jsem na něj. „Jakou máš pro to omluvu? Správci tě nenechali stát se králem světa, tak sis našel bandu nudných starých páprdů, kteří ti to umožní?“

Quinn mě zachmuřeně sledoval. Očividně se mu nezamlouvalo, jak neuctivě se vyjadřuju o jeho šéfech. „Chcete, abych přivedl Lazla?“

„Ne.“ Lewis mi dál pevně hleděl do očí. „Hele, Jo, když jsem utekl Správcům, strávil jsem spoustu času zjišťováním, proč se mě vlastně tolik bojí. A našel jsem mnohem víc, než bych si přál. Já vím, že bys ráda věřila v jejich dobré úmysly... Já taky. Důvěřovali jsme jim ve všem – dovolili jsme jim, aby nás formovali, podrobovali výcviku, vychovávali. Ale oni nás vychovali *špatně*. A to, co provedli s džiny... Pamatuju si, jak jsi vyprávěla o tom, co musel David snášet. A to není výjimka, Jo. To je *pravidlo*.“

Jednu věc jsem mu musela přiznat – věřil tomu, co říkal. Lewis mluvil ze srdce, s neklamnou vášní. Přál si, abych mu porozuměla. Abych se přidala k pravým věřícím.

„Jsou zkorumpovaní,“ pokračoval. „Nemluví o jednotlivcích... Pořád ještě existuje mnoho dobrých Správců, kteří věří v to, co dělají. Ale to už dlouho nevydrží. Moc korumpuje. Kdo by to měl vědět líp než ty; čelilas přece Zlému Bobovi i Star. Ty přece víš, jak je to všechno prohnílé až do hloubky.“

„Žvaníš voloviny.“ Vyhrabala jsem se na nohy a zaujala bojovný postoj, který trochu kazila nutnost opírat se o stěnu. Moje klíční kost proti pohybu silně protestovala, ale já ji ignorovala. Na čele mi vyrazil pot. „Jen si poslechni, co povídáš, Lewisi. Ty si myslíš, že jste

ti *hodní hoši*? Díval ses, jak mi zastavili srdce. Quinn mě unesl se zbraní v ruce. Tvoji skvělí Ma'at mě *mučili*!“

„Jo, ale pak jsme ti dali pět táců,“ vložil se do hovoru Quinn. „Krucí, copak se nevyznáš v obchodu?“ Když jsem na něj vrhla hněvivý pohled, upustil od vlídného chování. „Vyslýchali tě, protože jsi Správkyně. Nedošlo ti to? Půlka členů Asociace nosí značku démona a druhá ji může mít taky. Ty jsi z těch, které jsem potkal, první, kdo není zasranej zabiják s runou. Ta organizace je prolezlá korupcí.“

„Ty tak můžeš povídat něco o zabijácích.“

Ouvej, to jsem neměla říkat. Quinn mi věnoval svůj policajtský mrtvý pohled. Bylo to účinné. „Budeš si přát, abys bývala držela hubu a nesrala mě.“

To sice ne, ale byla jsem připravená nastavit plachty po větru. Obrátila jsem se k Lewisovi. „V čem jsou Ma'at lepší? Že nosí dražší obleky? Že jsou to zatrpklí starci, příliš morální na to, aby hřešili?“

„Ne,“ odvětil klidně. „Nemají dost moci, aby podlehli pokušení. Všichni jsou pod hranicí, kterou Správci považují za podstatné nadání.“

Pomalu přešel ke mně a podepřel mě pod loktem. Nevěděla jsem, proč to dělá, dokud jsem nepostřehla, že se mi začínají podlamovat kolena. Jemně mě dovedl zpátky k posteli, zvedl mi nohy a uložil mě. V hlavě mi tak hrozně tepalo, až se mi před očima dělaly rudé mžítky. Skousla jsem rty, abych neskučela.

„Potřebuje doktora,“ promluvil Lewis někde za tím stroboskopem mé bolesti. Quinn něco zabručel. „Máme tu někoho, komu se dá věřit?“

„Máme horší problémy. Necháme ji být a vypadneme. Na tohle nemáme čas.“

„Povídám, že potřebuje doktora.“ Když Lewis zvolil tenhle tón, nemělo smysl ztrácet čas dohadováním. „Dohlédněte na to.“

Rozlepila jsem víčka a vyhlédla mezi řasami. Quinn na mě upíral zrak. Kamenný výraz byl pro něj přirozený, ale já poznala, že mu něco dělá starosti. Nedělal si ale starosti o mě. Spíš se mnou.

„Nemusíte se tady zdržovat,“ řekl. Lewis neodpověděl. „Nemůžeme se utápět v detailech. Jsme uprostřed hry, a vy sám víte, o co všechno tady jde. Jestli se nám bude motat pod nohama —“

„Quinne.“ Lewis mluvil tiše, ale nedal se. „Sežeňte doktora. Ted’.“

Quinn se otočil a odešel. Dveře se za ním s klapnutím zavřely. Lewis mi položil ruku na čelo a bolestivé tepání se o něco zmírnilo.

„Před měsícem bych tohle dokázal dát do pořádku za dvě vteřiny,“ poznamenal.

„Před měsícem bych to nepotřebovala,“ zašeptala jsem. „Lewisi?“

„Ano?“

„Odkdy patří k výbavě hodného chlapce najímat si vrahy?“

Žádná odpověď. Upíral pohled do dálky, k zapadajícímu slunci, které jeho tvář ozařovalo zlatou a oranžovou.

Ty nejsmutnější oči, jaké jsem kdy spatřila.

„Lewisi?“

„Ty to nechápeš.“ Nepodíval se na mě. „Odpočiň si.“

* * *

Nechtěla jsem, ale nakonec jsem stejně usnula.

Zcela bez přechodu jsem se octla někde jinde. Kulhala jsem, ačkoli bolest mi připadala vzdálená, tlumená. Kůži jsem měla rudou a odřenou, bílé tričko potřhané a špinavé, tepláky roztržené a zakrvácené.

Kulhala jsem po opuštěné silnici, jeden bolestivý krok za druhým, slunce do mě neustále pražilo. Ani větérek nezafoukal. Nikde žádní ptáci. Vůbec žádné zvuky. Jako bych byla v mrtvém světě a sama byla také mrtvá, jen jsem to ještě nepochopila.

V nehybném, suchém vzduchu visel prach, jemný jako pudr, všechno tu páchlo jako spálená izolace.

Zastavila jsem se, otočila a podívala se za sebe. Kostrbatý černý pruh asfaltu se táhl až k šerému obzoru. Místy v něm vítr vyhlodal šedé skvrny a na kraj odhodil vrak auta. Barva z něj byla pryč. Nic než šrot.

Věděla jsem, kde se tohle stalo. Ve stínu toho vraku leželo tělo Chaze Ashwortha a já tady nemohla být; tohle byla minulost, bylo to dávno... *Ach, Bože, dostaň mě odtud, já tady nechci zůstat...*

Nervy mi zaplavila panika. Všechno mi připadalo elektricky nabitě a zpomaleně současně, snová hrůza, pohybující se jako studená melasa, ale doručená ve stejně velkém balení jako děs v bdělém stavu. Měla jsem žízeň, strašlivou žízeň, všechno mě bolelo, a *nemohla jsem tady být*. Musela jsem se probudit, probudit...

Obrátila jsem se a kulhala dál. V dálce jsem zahlédla úkryt. Změť popadaných balvanů, která slibovala tmu a úlevu od vražedného slunce.

Krok za krokem, každý z nich doprovázený agónií bolesti. Naříkala jsem. Než jsem se tam dostala, už jsem se plazila, odírala si kolena a předloktí o skálu a palčivý písek.

Čas se rychle převinul dál, jak už to čas ve snech dělává, byla jsem uvnitř, schoulená v chladné temnotě, chvěla jsem se úlevou.

Ve snu moje mysl nevěděla, co přijde, ale moje tělo ano, nervy mi křičely hrůzou, snažily se mě vytrhnout ze spánku, do světla. Radši umřít venku, stát se potravou pro mravence a supy a nakonec se vrátit zemi, než vejít do temnoty...

Ale nedalo se to zastavit. Ta moje část, která se rozhodla pohnout, neznala budoucnost.

Slyšela jsem vytrvalé, šepavé odkapávání vody, a to mě táhlo dál do stínů. Byla jsem příliš zesláblá, abych si dokázala vytáhnout vodu ze vzduchu; byla jsem vážně zraněná a potřebovala jsem pít, abych přežila.

Nějakou chvíli jsem se plazila, ani nevím, jak dlouho; jediné, na čem záleželo, byla voda. Najít něco, co nebude bolet. Slyšela jsem, jak se ty cinkavé zvuky blíží a plazila se k nim tmou...

...a oslepila mě náhlá žhoucí záře. Ruce. Ruce ve tmě, které mě táhly dolů. Neznámý mi udeřil hlavou o stěnu, všechno se najednou zdálo měkké a šedivé, a v bílé záři jeho baterky jsem spatřila vlastní spálené, krvácející prsty, zarývající se do skály.

Hrabou, jak hledají záchranu, jako prsty té ženy v písku.

Co tady děláš?

Měla jsem v krku příliš sucho, nevypravila jsem ze sebe nic než zaskřehotání.

Pro koho pracuješ?

Neviděla jsem ho. Byl to jen neurčitý stín za světlem, ani moc vysoký, ani moc statný. Čepice se štítkem a zašpiněné modré džínsy. Pach kůže, potu a krve. Zнала jsem ho. Už jsem ho viděla.

Co všechno víš?

Vlekl mě po ostrém šterku a hodil mě obličejem dolů do jezírka vody tak ledové, až mě šok přivedl zpátky k vědomí. Zalapala jsem po dechu, nadechla se vody, překulila se a kašlala, a pak jsem se obrátila zpátky a lačně polykala čistou, čirou chuť.

Přecházel za mnou a kopal do kamení. Kužel z baterky divoce poskakoval ze skály na bedny, naskládané u vzdálené stěny. Na cupitající hmyz, který prchal před falešným a nevídaným denním světlem.

Jeden či dva doušky vody, které se mi podařilo polknout, neuhasily mou žízeň, pořád jsem byla vyčerpaná, slabá a zmatená. Ani jsem hned nepostřehla, že mě zase chytil, dokud jsem nepocítila studenou čepel nože. Vyděsila jsem se, protože řezal tuhou elasticovou látku mé sportovní podprsenky.

Chladný vzduch jeskyně na mých nahých nadrech.

Pověz mi, kolik toho víš.

Jmenoval se Orry. Zнала jsem jeho jméno, protože mi ho Chaz v autě řekl. A teď jsem si sama přišla pro osud, který pro mě Chaz zamýšlel; aby ne, vždyť jsme byli stěží minutu od místa schůzky, když jsem přivolala vítr...

Bojovala jsem. Když mě uhodil podruhé, padla jsem do temnoty, křičela jsem, plakala a naříkala. Pokoušela jsem se nevnímat, co se mi děje. Toužila jsem utéct, vzbudit se, ale tolik to bolelo a ta bolest mě přivedla zpátky do té jeskyně, do té tmy, k tomu noži.

Nevydal jediný zvuk kromě vrčení a pístu dýchání. Věděla jsem, že se mě chystá zabít; uvědomovala jsem si to každou vteřinu, protože jsem viděla, co udělal té ženě v poušti. Až bude hotov, zabije mě.

Řekni, kolik toho víš!

Ztratila jsem naději.

Ztratila jsem se.

A pak, když dostal, co chtěl, mi strčil hlavu do ledově studené vody a držel mě tam, aby mě zabil.

* * *

Probudila jsem se s křikem, nebo jsem si to aspoň myslela, ale když se mi hlava vyčistila natolik, abych dokázala vnímat zvuky, zjistila jsem, že to byl jen tenký, zoufalý nářek, který se mi chvěl hluboko v hrdle. Překulila jsem se na bok, přitáhla kolena ke hrudi, schoulila se. A objevila jsem, že už nemám na sobě své nové hedvábné šaty. Neměla jsem na sobě nic. Přikrývky mi chladily vlhkou kůží, hrábla jsem po nich a přitáhla si je blíž.

Někdo se mnou byl v pokoji. Srdce se mi rozbušilo. Olízla jsem si rty a zašeptala: „Davide?“ Ale to už jsem věděla, že tu není, nemůže být. David byl daleko, daleko ode mě, nemohl mi pomoci. Nemohl být tady se mnou o nic víc, než tehdy v té temnotě v jeskyni, kde umřela naděje.

Aniž bych na to myslela, sjela jsem si dlaní z hrudi na břicho, kde zůstala jiskřička světla. *Jsem s tebou*, zašeptalo mi něco a hrůza, kterou jsem cítila, trochu ustoupila.

Přes pokoj bliklo světlo a odhalilo Quinna. Vypadal ospale. Pololežel ve sklopeném křesle, nohy na damaškovém polštářku, na prsou rozevřenou knihu a na stole vedle lampy brýle na čtení.

Vedle brýlí pistole.

„Hej.“ Hlas mu zazněl ochraptěle. Posadil se, mrkl na knihu, která sklouzla dolů a zavřela se mu na klíně, a znovu zaostřil zrak na mě. „Co hlava?“

Jedna velká modřina. „Dobry.“

„Doktor povídal, že máš lehký otřes mozku, takže by tě měl někdo hlídat. Lewis si potřeboval odpočinout. Spalas dobře?“

„Bezvadně.“ Ne, ale před ním jsem to nehodlala přiznat.

Zabručel a přejel si dlaní přes obličej. Quinn patřil k tomu typu mužů, kteří vypadají s jednodenním strništěm spíš přitažlivěji. „Jo. Vždycky tak kňučíš ze spaní, když spíš bezvadně?“

„Většinou.“ Držela jsem si odstup. „Co šaty?“

„Promiň, nenapadlo mě, že bys ráda spala ve velké večerní róbě. Visí ve skříni.“ Koukal na mě podezíravě. Zajímalo by mě, co jsem mu prozradila v řeči těla. „Sundal ti ji Lewis, kdyby tě to zajímalo.“

„Díky. Klidně už můžeš jít.“

„A myslíš, že přijímám rozkazy od tebe?“ Posadil se rovně, odkopl polštářek a strčil pistoli do pouzdra. Brýle zmizely v kapse saka, knihu odložil na stůl. „Chceš kafe?“

„Chci, abys šel pryč.“ Hrůza se vracela, řítíla se mi po nervech jako pomalá elektrická rána. „Běž, hned.“

„Zlato, já nikam –“

„Běž!“ Zaječela jsem to. Byl v tom znát nádech paniky. Ztuhl. Pozoroval mě. Silou vůle jsem se snažila ovládnout vlastní dech. „Prostě jdi ven, ano? Chci se obléknout.“

Sáhl do skříně a vyndal tři ramínka, hodil je na konec postele a k tomu pytel převázaný bílou stuhou. „Můžeš si vybrat,“ řekl. „Vyčistili ti ty staré věci. Mám dojem, že k tomu přidali i nějaké nové prádlo a pár dalších blbostí.“

Jeho oči byly temné a až moc vědoucí.

„Běž do hajzlu, Quinne.“

„Budu v koupelně. Mimochodem, za dveřmi je ještě někdo, takže se neobtěžuj. Neutečeš daleko.“

Vešel do koupelny a zavřel za sebou. Vylezla jsem zpod příkrývek a strhla z kabely stuhu, vytřepala z ní čisté prádlo a navlékla si ho s pocitem hluboké úlevy. Sukně byla vyčištěná a vyžehlená; i úpletový top vypadal jako nový. Vklouzla jsem nohama do svých falešných značkových bot, opatrně jsem do prázdného pytle zabalila manolovky v barvě půlnoční modři a zavěsila ho na ramínko s hedvábnými šaty.

„Hotovo?“ zavolal Quinn za dveřmi. Sedla jsem si na kraj postele. Uvědomovala jsem si tisíce bodavých bolístek, vyčerpání, zneklidňující chvění rukou. I bolest hlavy, jaká by mě jindy, v méně rušných časech, nejspíš porazila.

„Jo,“ odpověděla jsem. „Fajn.“

Otevřel dveře a pár vteřin tam postál a díval se na mě. Nevzhlédla jsem, protože jsem se soustředila na rozčesávání zknocených vlasů prsty. Zbytečná snaha; kudrlinky se pomstychtivě vrátily. Quinn beze slova zacouval zpátky do koupelny.

Pod nosem se mi objevil elegantní kartáč z falešné slonoviny. Vzhlédla jsem a viděla, že mi ho podává. Vzala jsem si ho a pustila se do rozčesávání kudrnatých vlasů. Přála jsem si, abych je mohla změnit zpátky na rovné. Přála jsem si, abych dokázala všechno zase srovnat.

Srovnat, aby to bylo čisté a jednoduché.

„Lepší?“ zeptal se, když jsem kartáč odložila. Kývla jsem. „Zubní pastu a krémy a všechny ty volovinky máš uvnitř. Možná by ses na ně chtěla podívat.“

Nepohnula jsem se. „Co se mnou hodláte udělat?“

„Zeptej se Lewise.“

To bych ráda, a přitom bych do něj vytrvale bušila pěstí. Do něčeho si bouchnout, to by mi teď velice, velice moc pomohlo. Ovšem ne do Quinna. Quinn by mi ránu vrátil.

Zvedla jsem se, zabojovala se všelijakými drobnými bolístkami a odebrala jsem se do koupelny, abych posoudila rozsah škod. Když to vezmu z té lepší stránky, nebylo to tak zlé, jako kdybych absolvovala deset kol se zápasníkem v těžké váze; z té horší jsem ale vypadala nebezpečně, tak nějak pirátsky. Žádný mejkap po ruce; udělala jsem, co se dalo, pomocí zubní pasty a krému, znovu protáhla kartáč vlasy, dokud z kudrn nezbyly hladké černé vlny. Potřebovala jsem sluneční brýle. To by dotvořilo obraz týrané manželky.

Když jsem vyšla ven, seděl v pokoji Lewis a přivedl si posily. Totiž Myrona Lazla, Charlese Ashwortha druhého, Drsného chlapíka, jehož jméno bylo Rupert McLeish. Také přinesli snídani v podobě horké kávy a vynikajícího pečiva, což jsem přijala s radostí; nemělo smysl pokračovat v protestní hladovce, obzvlášť když jsem z nich zamýšlela při první vhodné příležitosti vymlátit duši.

Při pohledu z obrovského okna bylo Las Vegas stále osvětleno jako vánoční stromeček, ale hodiny oznamovaly, že už jsou téměř čtyři po půlnoci.

„Takže,“ prohlásila jsem s pusou plnou vdolku, „už jste tomu klukovi ustřelili hlavu, nebo si to schováváte až na finále?“

Ma'at se usadili v různých pohodlných křeslech, kromě Lewise, který – tvrdohlavý jako vždy – zůstal stát a opíral se o hůl. Quinn zaujal strategické postavení v koutě. Já seděla na kraji postele, který byl nejbližší k podnosu se snídání.

„Nám to vůbec nepřipadá zábavné, slečno Baldwinová,“ pravil přísně Ashworth.

„Skutečně?“ Zvedla jsem obočí. „Ani mně ne, ale připadalo mi, že to bude ten správný humor pro bohaté. A ještě jedna poznámka, svléknete si vůbec někdy ty obleky? Vypadá to fakt kapku divně. Vážně.“

Lazlo, Ashworth a McLeish byli všichni stále ve svých konzervativních oděvech – modrých, šedých, s dokonale uvázanými kravatami. Stále perfektně vyfešákováni. Lewis se jako vždy oblékl neformálně. Denimovou košili vyměnil za ošuntělé staré tričku NYU. Žádný flanel. Tak trochu mi na něm chyběl.

Lazlo se ohlédl na Quinna. „Spolupracovala?“

„Jistě.“ To od něj bylo milé, ale vzhledem k tomu, že byl policajt, měl nejspíš trochu posunutá měřítka. Skutečně jsem se přinejmenším nepokusila udeřit ho nějakým tupým předmětem.

Lazlo se znovu obrátil ke mně. „To bylo vážně ohromné představení, tam v naší hale, slečno Baldwinová. Jakému účelu to vlastně mělo posloužit?“

Začínala jsem se znepokojovat; Rahel se ještě neukázala, aby mi zachránila zadek, a já už pojala nejasné podezření, že jsem se nechala ošidit. „Chtěla jsem jít ven.“

„Mohla jste o to slušně požádat.“

„Mohli jste říct ne.“

Jeho rty se nepatrně prohnuly, vyměnil si pohled s Lewisem. „Litujeme, že jsme museli použít tak extrémní prostředky, abychom vás přemohli. Doufám, že už se cítíte lépe?“

„Mnohem.“ Všimla jsem si, že Ashworth žádnou omluvu nenabídl. „Nikdo jiný nebyl zraněn?“

„Podařilo se vám překvapivě snadno zneškodnit naše strážce, aniž byste jim ublížila. Blahopřeji.“

„Měla jsem štěstí.“ Hleděla jsem mu přímo do očí. „Příště to možná nevyjde tak dobře.“

„Příště se pan Quinn bude muset uchýlit k silnějším prostředkům než jen tvrdá slova.“

Zkřížila jsem nohy, aby byly dobře vidět modřiny. „Jéje. Představte si můj bezmocný strach. No a teď, když jste se dostatečně pochlubili svou mocí, mohli byste mi

snad vysvětlit, proč mě tu držíte? Jestliže ten váš úžasný plán spočívá v tom, že Quinn prožene Kevinovi kulku hlavou, nač potřebujete mě? Víte, že nechci vstoupit do vašeho malého klubu a zatraceně jistě kvůli vám nezradím Správce. Tak v čem je problém?“

Patová situace. Lewis postoupil dopředu, dřepł si ke mně, opřel si lokty o stehna. Pro něj to byla naprosto přirozená pozice, ale bledost a námaha v jeho tváři mě rozptylovala. Bože, ten ale vypadal hrozně. Hůř než dřív.

„Potřebuju, abys něco viděla,“ řekl. „Jsi na to připravená?“

„No, právě jsem se najedla, tak prosím, buď taktní, kdyby to dopadlo nějak nechutně.“

Neusmál se. „Lazi. Buďte tak laskav.“

A pak jsme se dali *do pohybu*.

Vyjela jsem, když svět klesl dolů. Zapomněla jsem na všechny nepříjemné pocity, protože toho bylo spousta k vidění. Například moje tělo. Celé ze zářivého skla, s aurou modré a zlaté, a tvrdým bílým jadérkem světla v mém břiše. Lewis byl temnější než tma, jako díra v prostoru, protínaná jedovatými rudými čarami.

Naši Tři kamarádi nahoře v éteriku vypadali jako – věřte nevěřte – čarodějové. Samé vlající róby a vysoké klobouky, tmavomodré a svítivě bílé ozdoby. Měli matnou, stínovou konzistenci obyčejných lidí, ale étericky se projevovali jako Správci. Divné.

A pak tu bylo *město*.

Lidské emoce dávají éteriku tvar. Lidské činy se v něm odrážejí tak silně, že jejich následky mohou budít úctu nebo hrůzu, mohou tvořit krásu nebo tragédii. Někdy všechno tohle najednou. New York například tvořily vrstvy reality naskládané jedna na druhou – mohli jste z nich vyčíst historii každého místa prostřednictvím pozůstatků citových hnutí. Byla tu znát podstata naděje,

zuřivosti, trvalé pýchy. Temnota... také, ale mocná, téměř jako vnímající bytost.

Ve Vegas se nic takového nenašlo. Tady bylo *prázdné*. V éteriku se město projevovalo téměř ploše. Byla tu sice nějaká minulost, ale tvořily ji vrstvy temnoty, nikoli světla. Tam, kde v reálném světě město hýřilo září, odpovídaly mu v éteriku stíny a půlnoc, samet a ticho. Hlad a smrt naděje. Tohle místo *pohlcovalo*.

Luxor vystupoval jako osamělá planoucí pochodeň, hořel a mihotal se mocí. Prýštil z něj zlatý opar, podobný proudu suchého ledu, mířil přes prázdné plochy temnoty naproti... něčemu.

Chybění ohně. Blikající černo plné stínů, gravitace, *hladu* –

Pohlcovalo to světlo, nevydávalo ho. Jako černá díra, která požírá všechno, co si přitáhne v nekonečné spirále.

Vypadli jsme z éterika. Těžce jsem klesla do vlastního těla s žuchnutím, které mi natáhlo bolavé svaly. Trhla jsem sebou.

„To je Kevin?“ zeptala jsem se. Lewis pomalu přikývl. Zdál se mi k smrti unavený, i po tak krátké procházce. „Hele. Sedni si, než upadneš.“

Složil se na podlahu do pozice se zkříženýma nohama. „Tak. Už chápeš?“

„Ne tak docela.“

„Povídal jsem vám, že nebude k ničemu,“ prohlásil Ashworth a sevřel stříbrnou hlavici hole, jako by mě chtěl znovu zmlátit. „Zkuste to vysvětlit jednoslabičnými slovy.“

Lewis složil ruce na kolenou, dlaněmi vzhůru, do lotosové pozice. „Kevin už nevydává moc,“ pravil. „Jeho přirozené nadání byl oheň; to už vyčerpал před pár týdny. Teď hoří tím, co mi vzal, ale příliš rychle, a aby udržel

sebe a Jonathana, učí se vysávat moc ze světa kolem sebe.“

Náhle mě zamrazilo. „Jako džin.“

„Ne. Džinové to provádějí v přiměřeném měřítku, vyváženě; on saje sílu jako démon. Musíme ho zastavit, Jo. Bez ohledu na jeho věk. Stává se z něj smrtící hrozba, nejhorší, jaká kdy chodila po světě. Musíme ho zastavit, a to hned.“ Lewis se zhluboka nadechl, pak vzduch vypustil.

Lazlo si vzal slovo. „Potřebujeme vás, abyste ho vylákala z úkrytu.“

„Promiňte?“

„Nevychází z pokoje. Dokázali jsme tam proniknout jen jednou, abychom vás odtud dostali, protože se vás chystal zabít, ale podruhé už se nám to nepodaří. Ted' už je na nás připraven. Musíte ho vytáhnout ven, aby ho Quinn mohl zastřelit. Bude se chránit před magickými útoky. Tohle nebude čekat.“

Ohromeně jsem na něj zírala. „Chcete mě použít jako návnadu?“

„Ne. Chceme, abyste si získala jeho důvěru a pak ho zradila. A je velmi pravděpodobné, že vás zabije dřív, než ho dostaneme.“

„No jejda. Jsem vážně celá odvázaná, že vám můžu pomoci.“

Lewis se natáhl a vzal mě za ruku. Napjala jsem se v očekávání palčivé moci, která mezi námi vždycky vzplanula, ale necítila jsem nic. No ovšem... Veškerá jeho moc byla pryč, vysáta, a zanechala po sobě obrovskou krvácející díru, která ho zabíjela. Už nikdy to pálení mezi námi nepocítím. Ani kdybychom úspěšně...

„Ne!“ Vytrhla jsem mu ruku. „Lewisi, zatraceně, když toho kluka zabijete, nikdy svou moc nedostaneš zpátky! To přece víš!“

Očividně jsem neřekla nic, nad čím by se už sami nezamýšleli. Žádný z nich neprojevil ani náznak překvapení. Ani Lewis. „Já vím.“ Pokrčil rameny. „Tak to prostě musí být. Nemůžeme mu dovolit, aby ještě zesílil. Všechno trhá na kusy. A to zatím jenom klidně sedí. Jestli tu moc začne doopravdy *používat*, pomáhej nám Bůh.“

„Ne!“ To už jsem skoro zaječela. Lazlo vrhl pohled na Lewise. Quinn také. „Máte přece moc, vím to, cítím to! Dejte všechny svoje síly dohromady dostaňte se do Bellagia a nakopejte tomu výrostkovi prdel! Stačí, když mu vezmeme Jonathana. Kruci, vždyť jste to už mohli udělat, když jste poslali Quinna pro mě!“

„Jonathan od něj nechce odejít,“ přerušil mě Lewis. „Věř mi, že jsme to zkoušeli. Náš nejlepší odhad je, že Jonathan *chce* zůstat Kevinovým džinem.“

To nedávalo smysl. Proč by Jonathan, který, jak jsem dobře věděla, nikdy nechtěl nikomu sloužit, najednou měl dobrovolně zůstat otrokem? Ledaže by tu bylo něco, o co vážně stál...

Paměť mi vykouzlila před očima oslepujivě jasný obraz, skutečný právě tak, jako bolestivá boule na mém zátylku. Jonathan stojí před obrovským oknem, které ve skutečnosti neexistuje, pozoruje svět kolem, oči má temné, trpké a hněvivé. *Jsou dny, kdy by si každý z nich zasloužil být smeten z tváře země.*

Díval se ven do světa smrtelníků.

A Rahel řekla: *Je to jediný pravý bůh tvé nové existence, motýlku.*

Pomalu jsem promluvila: „Tohle nedělá Kevin. Přinejmenším o tom neví a pravděpodobně o to ani nestojí. To je Jonathan. Objevil způsob, jak vrátit svět džinům. Co se týče Jonathana, představuje Kevin dokonalé řešení – má téměř neomezenou moc, není moc chytrý, nemá žádné morální zásady, je příliš mladý, aby

pochopil, jaký je pitomec. Příliš nevinný, aby pochopil, že Jonathan využívá jeho, ne naopak. Jonathan prostě řekne *Ano, pane* a jde si po svém. Zabíjí Kevina, postupně z jeho nitra vysává každíčký kousíček moci, a skrze Kevina vysává svět kolem sebe.“

Ticho. Lewisův výraz byl nečitelný.

„Ale to jsi už věděl,“ dokončila jsem zvolna. „Vid’?“

Lewis kývl.

„A je ti jasné, o co se snaží.“

Další kývnutí. Lewis nevypadal vůbec dobře. Přímo jsem viděla, jak se mu z obličeje stahuje krev a nechává po sobě jen nezdravou žlutavě šedou barvu.

„Totiž, zničení lidského světa je pro něj něco jako odměna,“ řekl. „Jonathan hledá ztracené džiny.“

„Ztracené...“ Zamračila jsem se. „Máš na mysli svobodné?“

„Ne. Ztracené.“ Vzdychl. „Správci už nějakou dobu ztrácejí džiny a nikdo je nedokáže najít. Nejpravděpodobnější je, že jsou stále zavřeni v lahvích. A je to až moc velká náhoda, že jich chybí tolik. Někdo je musí mít.“

„Někdo tady poblíž?“

„Uvažuj. Jonathan zmanipuloval toho kluka, aby se vypravil sem, vzpomínáš? Přímo mu ten nápad vložil do hlavy. *Chtěl* se sem dostat. To znamená, že odpověď musí být někde tady.“

„A ty víš jistě, že to nejsou tví přátelé Ma’at.“

Lazlo se zatvářil uraženě. „My džiny nevězníme. My je osvobozujeme.“

Postupně jsem je všechny přejela pohledem. Ashworth vypadal, jako by cucal citrón.

„Zpátky k tobě, Jo,“ pokračoval Lewis. „Vytáhneš chlapce ven, abychom s tímhle mohli skoncovat. Kdybychom tenhle boj museli vést na magické úrovni,

zničili bychom úplně všechno. Přesně to ovšem Jonathan chce. To je to, co *potřebuje*. Musíš...”

Zvrátil oči vzhůru. Natáhla jsem se po něm, ale Quinn dorazil rychleji, zachytil ho a položil rovně na koberec.

Záchvat tentokrát trval plně dvě minuty, kompletně s křupáním kostí, prohýbáním v páteři, křečovými záškuby. Pokoušela jsem se ho držet, ale připadalo mi, jako by se skládal z kovových kabelů a nerezové oceli, ne z masa a krve. Až na to, že tu *byla* krev, řinula se mu pramínkem z koutku úst. Utírala jsem ji teplým, vlhkým hadříkem, který Quinn přinesl z koupelny. Když křeče ustaly, Lewis zůstal ležet tiše a nehybně jako mrtvý, jen hrud' se mu zvedala a klesala. Prohrábla jsem mu prsty zpoceně vlasy a pohlédla na Quinna. Ten vypadal bezvýrazně jako z mramoru, a právě tak tvrdě.

„Ted' bude chvíli spát,“ řekl. „Dáme ho do postele.“

Pomáhala jsem ho zvedat. Ted', když křeče skončily, připomínal loutku s ustřiženými provázky, jen papír a vlákna. Lehčí, než by měl být. Když mu Quinn stáhl tričko, viděla jsem, že se mu dají spočítat žebra. Položila jsem dlaň naplocho na ty kostěné hřebeny a zjistila, že mu kůže žhne žárem, jako u džinů.

„Kalhoty,“ zavelel Quinn a ukázal na Lewisovy džínysy. „Bude pro všechny nejlepší, když to uděláš ty.“

Potlačila jsem nevhodné uchichtnutí a rozeplula mu knoflík a zip. *Déja vu*. Nebylo to poprvé, co jsem se dostala Lewisovi do kalhot...

Quinn mu je stáhl s výkonností zkušeného ošetřovatele. Slipy pod nimi byly bílé se světle modrými proužky, jako z padesátých let. Přetáhla jsem přes něj deku.

Tři staří pánové na mě hleděli s očekáváním. Na pár vteřin jsem zavřela oči, tiše se pomodlila a pomyslela na to, co mi Lewis ukázal.

Chovala jsem se k němu tak nadutě. Tak namyšleně.
Odkdy patří k výbavě hodného chlapce najímat si vrahy?

Od doby, kdy zůstat stranou znamená zničit svět. Nebo ho nechat zničit.

„Jsem vaše jediná naděje, jak se dostat ke Kevinovi, a přesně totéž po mně chtějí i Správci,“ řekla jsem. „Tohle jsou moje podmínky. O těch se nebudu handrkovat. Nejdřív to zkusím po svém. Kdybych mohla získat Jonathanovu láhev bez boje, udělám to. Když to nevyjde, vezmu Kevina ven a Quinn ho může zastřelit.“

„Pochybuju, že po vašem –“ začal Ashworth.

„Pochybuju, že si můžete dovolit říkat mi, jak to má proběhnout,“ přerušila jsem ho. „Mně jedinou Jonathan k tomu dítěti pustí na vzdálenost, co by kamenem dohodil.“

Všichni zmlkli a koukali na mě. Položila jsem ruku na teplou jiskřičku, která ve mně žila, na příslib života, který můžu použít, abych někomu přinesla smrt.

„Jedině mě Jonathan bez váhání nezabije,“ pokračovala jsem. „Pokud to dokážu, vezmu jeho láhev a všechno to proběhne tou snadnou cestou. Když to nepůjde...“

Pohlédla jsem na Quinna. Quinn přikývl.

„... pak je tady vždycky ta snazší cesta.“

* * *

Požádala jsem je, aby odešli. Quinn a zbytek Ligy Úplně obyčejných pánů odtáhli. Zbytek noci jsem strávila schoulená vedle Lewise, jeho tepla a snění, naslouchala jsem jeho pravidelnému dechu. Chvillemi jsem vplouvala do zmatených snů o ohni a záplavách, zemětřeseních a bouřích, a já v těch snech stála nahá uprostřed světa, který se kolem mě rozpadal.

Když jsem se vzbudila, Lewis ležel zezadu přitulený ke mně, spící, ale jedna část jeho těla byla zřetelně vzhůru. Tiše jsem vyklouzla zpod přikrývky, šla do koupelny a provedla všechny ranní úkony. Deset minut jsem bojovala s kartáčem a odměnou mi byly lesklé vlny tmavých vlasů, které mi spadaly na ramena.

Nemohl to být zase tak špatný den, když moje vlasy takhle spolupracovaly.

Zamyslela jsem se nad modrými šaty s korálky, ale pro tuto denní dobu by příliš hlasitě inzerovaly profesionálku. Takže zpátky do krátkého trička a krátké sukně. Potřebovala jsem si oholit nohy. Pustila jsem se do toho, vděčná Luxoru za dodání osobních žiletek, a skončila jsem aplikací krému.

Když jsem si roztírala poslední hrst po stehně, zjistila jsem, že mám společnost. Lewis stál ve dveřích a pozoroval mě, oči napůl zavřené, ale rozhodně nikoli ospalé. Oblékl si modré džínsy, a nic víc. Velice sexy. Nemohla jsem si pomoci, tohle jsem nedokázala přehlédnout.

„Hej,“ pozdravila jsem a sundala nahou nohu ze skříňky. Chvatně jsem si rozetřela zbytek krému po rukou a pažích a stáhla si sukni trochu slušněji. „Ty žiješ.“

„Jen tak tak,“ přisvědčil a ukázal směrem k záchodu. Vytratila jsem se a zavřela za sebou dveře. Vylovila jsem zpod postele boty. Když spláchl a otevřel dveře, seděla jsem na posteli a čekala na něj. Těžce klesl na židli a složil hlavu do dlaní. „Jsem unavený, Jo. Opravdu unavený.“

„Jasně, vítej v klubu.“

„Nejspíš tě pošlu na smrt, víš.“

„No jo, sám vypadáš, jako bys měl každou chvíli padnout mrtvý, takže ti to ani nemám za zlé.“

Neusmál se. „Mělas pravdu. Tohle byl můj nápad. Můj a Davidův. Věděli jsme, že živá se ke Kevinovi nikdy

nedostaneš. Přišel jsem s tím nápadem zastavit ti srdce, protáhnout tě zábranami a oživit tě. Moc se mu to nezamlouvalo. Ještě méně se mu líbilo, že tě chci poslat za Jonathanem.“

Vybavila jsem si ten pocit, jak snadné by pro Jonathana bylo zaplácnout mě jako mouchu. Tím by byla ukončena Davidova rozpolcenost. „Našel způsob, jak mě ochránit.“ Horká jiskřička se pod tlakem mých prstů zachvěla. „O tom si ale promluvíme později.“

Lewis na mě pohlédl skrz propletené prsty. „Cože?“

„To nic.“ Usilovně jsem se nadechla a vydechla. „Tak. Dobrá práce, dostali jste mě dovnitř, ale proč jste nepoužili ty páprdy v kvádrech?“

„Zkusili jsme to. Kevin nás zmrazil na fleku, a teď nasává sílu rychleji a pořád ve větším měřítku. Nedokážeme už nijak vykompenzovat, co se děje. Vymklo se nám to z rukou. Proto musíme něco udělat, Jo. Ne že bych chtěl –“ Zmlkl, rázně potřásl hlavou. „Tohle jsem nikdy nechtěl. A ještě k tomu použít tebe...“

„To smrdí,“ přisvědčila jsem břitce. „No jo. Tak, a máme to tu. Ještě bych měla něco vědět?“

Opřel se na židli a změřil si mě napůl přivřenýma očima, podlitýma krví. „Ano. Džinové se vracejí do skladu, když jejich Správci zemřou. Vždycky docházelo k nějakým úbytkům – některé láhve se rozbijí, jiné ztratí. Ale před dvěma sty lety měli Správci na seznamu patnáct set džinů. Víš, kolik jich zbylo?“

Zamračila jsem se na něj. „Ne. Proč na tom záleží?“

„Protože teď je jich ve skladech nebo přidělených v terénu méně než šest stovek.“

„Kolik je svobodných?“

„Snad tři sta. No, pořád dochází ke ztrátám. Láhve jsou zakopány, potopeny do oceánu, máme tady ifríty. Ale i tak jich spousta chybí a většina zmizela v posledních

šesti letech. Myslím, že tohle je důvod, proč se Jonathan uchýlil k tomuhle řešení. Možná si myslí, že to děláme my, nebo že je nám to jedno.“

„To jako že někdo krade džiny *Správcům*? A oni o tom nevědí?“

„Mají podezření.“ Lewis si třel tvář, jako by se pokoušel setřít vyčerpání. „Marion po tom pátrá už dlouho. Nějakou dobu jsem jí pomáhal. Všechno se nakonec vždycky vrací sem. Do Las Vegas nebo do blízkosti města. Nemůžeme najít láhve, protože nemají éterickou prezentaci, ale je tu ten pocit...“ Chvilí hledal správný výraz. „*Zla*. Jonathan kluka přesvědčil, aby se přesunuli sem. Pátrá po těžší věci jako my. Jen se přitom chová bezohledněji.“

„Takže náš nepřítel není Kevin.“

Zakroutil hlavou. „Nenech se splést. Ovšemže je. Kevin se vymkl kontrole a Jonathan se nestará, kolik škod to dítě natropí, dokud má on sám dost volnosti, aby si mohl dělat, co se mu zlíbí. Ve skutečnosti Jonathan chlapce využívá jako nějaké potrubí. Všechno se to pořád vrací k tomu klukovi. Musíme ho zastavit.“

„A co ti chybějící džinové?“

„Jedno po druhém.“

Přikývla jsem. „Fajn. Jak se dostanu odtud do Bellagia?“

Upřímně se na mě usmál. „Máme docela příjemné počasí na procházku, aspoň podle toho, co jsem slyšel.“

„Jdeš se mnou?“

„Nespustím z tebe oči.“ Když jsem mlčky povytáhla obočí, napodobil mě. „David by mě zabil, kdybych dovolil, aby se ti něco stalo.“

Odkašlala jsem si. „Hele... když už jsme u toho... Je tady...“

„Nablízku?“ Lewisův úsměv se změnil v krutý. „O tom bys věděla dřív než já. Někdy spolupracujeme – to ale neznamená, že jsme blízcí přátelé. Obzvlášť když jde o tebe. Kdyby věděl, že jsem právě strávil noc tady...“

„No no! Vždyť k ničemu nedošlo!“

„Jedině proto, že jsem na pokraji smrti.“ Sevřel si hrud' a předvedl, jak se dusí. Jenomže to vůbec nevypadalo legračně. Protože opravdu *byl* na pokraji smrti. „Promiň. Z téhle strany je na tom něco podivně zábavného. Poprvé v mém životě jsi považovala za bezpečné spát se mnou.“

Sklopila jsem zrak k něčemu praktickému. Tedy, k botám. Levou už jsem měla obutou a právě jsem strkala špičku do pravé, když jsem uslyšela zahřmění a pak ucítila záblesk moci. Horký a svižný.

Vzhledla jsem. Lewis už spěchal k oknu. „Očekáváme déšť?“ zeptala jsem se.

„Ne podle předpovědi.“

„To nevypadá úplně přirozeně.“

Zmlkla jsem, protože odhrnul závěsy a oba jsme to spatřili současně. Venku se připravovala bouře. Zatraceně velká bouře, purpurově černá, natékající jako nádor. Kovadlinový oblak sahal tak vysoko, až z toho jímala závrať; šedobílá věž, trčící prakticky až do troposféry. Moc toho netvora exponenciálně narůstala.

Ještě hůř, ta bestie rotovala. *Pořádně* rotovala. Sledovala jsem její okraje, které se rychle roztahovaly až k obzoru, počítala jsem vteřiny a pohyb mračen.

„Doprdele,“ vydechla jsem. „Neřekla bych, že bychom měli podniknout tu procházku do Bellagia.“

Z oblačného masivu se na třech nebo čtyřech místech spustily blesky a rozprskly se po zemi a budovách jako skleněné neony. Zhlédla jsem žhavé modré plameny, jak někde na kraji města vybuchovaly transformátory.

Lewis polohlasně zaklel a řekl: „Já nic *nevidím*. Co je to?“ Bez své moci byl od éterika odříznut. Vstala jsem a podívala se.

Nic moc pěkného. Vůbec nic pěkného.

„Pověz mi, že je to někdo, koho dokážeme zastavit,“ požádal.

Nebyl. Popravdě, nebyl to *někdo*.

Byl to *nikdo*.

Počasí se v jistém zjednodušeném smyslu chová podle matematických principů. Oteplování a ochlazování vzduchu znamená ovládání rychlosti, s jakou probíhají vibrace atomárních struktur. Za normálních okolností, byť i katastrofálních, vibrují harmonicky, ve skupinách, jako velký, úžasný sbor. V bouři nastává disonance.

Tohle ale byl úplný a naprostý hluk. Nehrály tu kapely tepla a chladu; ani nešlo o pravé větry. Nebo pokud tu byly, nedokázaly vytrvat; zvedaly se a utichaly, měnily se mžiknutím oka. Horké a studené vibrace se srážely na subatomární úrovni, ne jako čela dvou front, ale promíšeně.

„Co to ksakru...“ zašeptala jsem vyděšeně. Tohle nebyla příroda, která zešílela. Tahle neměla vůbec žádný rozum.

Nad McCarrenovým letištěm se mohutné tryskové letadlo právě chystalo přistát. Viděla jsem, jak se trhaně pohnulo, když do něj udeřil víchr. Letadlu upadl ocas; nos mu začal prudce klesat.

„Ne! Jo, udělej něco!“ zařval Lewis a vztekle praštil otevřenou dlaní do okenního skla.

Kvapně jsem se vrhla do éterika, kde zuřily chaos a zkáza. Zaměřila jsem se na letadlo. Bylo v něm plno vyděšených, ječících lidí, kteří v Nadhledu hořeli jako sláma; musela jsem je ignorovat a pokusit se najít smysl v tom, co na ně útočilo.

Chaos. Vůbec žádný smysl...

Pocítila jsem hrubý zvuk, podobný párání, a spatřila jsem řetězce částic, které do sebe s praskotem zapadaly.

Do letadla udeřil blesk a ochromil ho, s tvrdým bílým třeskem usmažil veškerou elektroniku. V éteriku se to projevilo jako fontána, která přispěla k celkovému šílenství.

Natáhla jsem se a splácala dohromady vrstvu vzduchu, umístila ji pod letadlo, donutila ji chovat se jako normální vzduch za normálních okolností. Vyžádalo si to ohromné úsilí, cítila jsem, jak mnou probíhá napětí jako ocelovým drátem. Podepřela jsem letadlo stoupavým proudem, uhladila vzduch kolem něj a odrazila další poryv větru, který zaútočil zboku. Letadlo bylo těžké a víchr se snažil úderu vracet, uklouznout, vířit jako matadorova pláštěnka. Vítr *chtěl* urvat letadlu křídla. Násilím jsem přichystala pro ječící motory přistávací dráhu z klidného vzduchu.

Celá jsem se třásla. Lidské tělo není stavěné na takový průtok energie, rozhodně ne na dlouho, ne bez pomoci džina, a David tu nebyl. Nebyli jsme spojeni.

Ještě kousek, už jen kousíček...

Letadlo bylo sto stop nad zemí. Cítila jsem, jak se vzduch pokouší roztočit pod křídly, a zachytila jsem ho, spojila řetězce a přiměla je, aby tak zůstaly.

Padesát stop.

Dvacet.

„Vydrž,“ šeptal mi Lewis. „Už tam skoro jsi.“

Deset.

Těsně předtím, než se kola dotkla přistávací dráhy, něco ve mně s krvavým škubnutím povolilo a všechno se rozpadlo. Letadlo se odrazilo, dosedlo, sklouzlo, víchr do něj narážel zprava i zleva, jako by do něj bušil pěstmi.

Nemohla jsem to zastavit, ale pořád jsem se o to pokoušela, pořád jsem se snažila uchopit moc. Klesla jsem

na kolena, těžce dýchala, v ústech jsem měla krev a před očima rudé skvrny.

„Jo!“ Lewis mě držel. Úporně jsem vzdorovala temnotě. „Nech toho! Už jsou dole!“

Letadlo se zastavilo. Zuřivé, nadlidské úsilí pilotů slavilo úspěch.

Když jsem ho pustila, vítr si vytvořil tvrdý okraj a vrhl se rovnou *na mě*.

„Lewisi!“ zaječela jsem, stáhla ho na koberec a zakryla vlastním tělem.

Vichřice narazila do pyramidy plnou silou, rychlostí nejméně sta mil v hodině, okno vybuchlo jako bomba. Něco mě popálilo na zádech, následoval ledový přívál deště. Odvalila jsem se z Lewise, chytila ho za paži, zvedla na nohy a postrčila ho ke dveřím.

Než jsme se tam dostali, vletěl dovnitř další porыв vichru, udeřil mě do zad jako rozjetý nákladní vlak a srazil mě na podlahu. Lewis se obrátil a chtěl mě chytit, ale měla jsem ruku kluzkou krví, vítr prudce změnil směr a nasál mě do bouře.

Gravitace zmizela, vylétla jsem roztočená z rozbitého okna, stovky stop nad ulicemi Las Vegas. Vodotrysky u Bellagia ještě duněly, ale z vody se stala mlha, jen co vyrazila z potrubí. Zkoušela jsem ovládnout vítr, který mě držel, ale vznášela jsem se ve vzduchu jako Fay Wrayová v King Kongově dlani, což mi zrovna nepomáhalo při soustředění.

Vítr rozpoznal můj pokus o manipulaci a pustil mě.

Rovnou dolů.

Zavřískla jsem, když jsem dopadla na sklo a začala klouzat dolů po straně pyramidy. Natahovala jsem se po něčem, čím bych zmírnila svůj dopad, ale všechno se mi bránilo, uplývalo pryč, vytvořil se klesavý proud, který mě nasál a táhl mě ještě rychleji dolů na beton. Mlátila jsem

rukama do hladkých skleněných tabulí i do chladného kovu a zanechávala po sobě stříkance krve.

Tak takové to je. Zmocnila se mě chorobná, mdlobná hrůza, která roztrhala na cáry všechno, co ještě zbývalo z mých magických schopností. O vteřinu blíž k zemi. Dvě. Dopadnu...

Můj pád se s trhnutím zastavil, jako bych při bungee dosáhla konce lana, a teď mě něco ve spirále vyhodilo nahoru. Mihlo se sklo pyramidy, rozmazané rychlostí, v něm se odrážely bílé skvrny blesků. Déšť do mě bušil tak tvrdě, až to připomínalo krupobití, nemohla jsem dýchat; od chvíle, kdy jsem začala ječet, jsem se nenadechla...

Minula jsem rozbité okno, zahlédla Lewise, jak tam stojí smrtelně bledý, tváří proti běsnícímu větru, krvácející z řezných ran od rozbitého skla.

Natáhl ruce, aby mě zachytil, ale bylo už příliš pozdě. Jeho prsty mi na okamžik horce sevřely kotník, ale to už jsem stoupala nahoru do bouře.

Vzala si mě jako rukojmí.

Kapitola osmá

Měla jsem čas asi šestkrát se nadechnout, než jsem se dostala příliš vysoko, aby to ještě pomáhalo, a pak jsem začala lapat po dechu. Výtah stoupal. *Nemůžu dýchat...* Ne, dýchala jsem, ale nebylo to k ničemu. Příliš nízký obsah kyslíku. Plnila jsem si plíce, ale nemělo to žádoucí účinek. *Udělej si kyslík. Umíš to.* Jistěže, uměla jsem to; šlo pouze o vytvoření nových molekul z dostupných částic z okolí, ale Bože můj, já nemohla myslet, nemohla...

Prostě to nešlo. Poprvé jsem se octla v situaci, kdy jsem nebyla schopna udělat něco, o čem jsem věděla, že to umím.

Takže mi zbývalo jen umřít. Za běžných okolností by mě to zatraceně motivovalo, ale momentálně se mi mozek třepil na rozedraná vlákna, ani už jsem nevnímala vlastní tělo. Umírání se podobalo blednutí. Vlastně vůbec nebolelo.

Něco bílého ve mně vybuchlo a projelo mnou jako elektřina z dobytčí tyče.

Prosím ne, chci jen odpočívat... Tak unavená...

Další bílé šlehnutí, šplhalo mi po páteři, aby rozžalo oheň v mozku. Panika. Panika, vycházející z nějaké mé části, ukryté tak hluboko, že se neuměla vyjádřit slovy, jen záblesky.

Otevřela jsem oči.

Drželo mě to. Kdysi to bývalo džinem... Ještě pořád jsem rozeznávala zuřivé oči podobné průzračné vodě v té zkrivené, křičící tváři. Už to nebyl džin. Ani ifrít, to byla

aspoň soudržná entita, jedna bytost. Toto byl jakýsi magický nádor, rozbujelý jako rakovina, oteklý...

...černě zářící značkou démona, která hořela a vlnila se na jeho zbytnělé hrudi.

To už nebyl džin, ale zámotek démona. Vnímala jsem džina, uvězněného uvnitř, ale už selhával, umíral, jak ho pomalu a děsivě pohlcoval *tamten*. Byl zoufalý.

Oba byli zoufalí.

Před zrakem mi bláznivě tančily černé skvrny. Nedostatek kyslíku. Mžikla jsem a znovu si vzpomněla, jak to napravit, ale bylo tu příliš mnoho chybějících článků, a bylo to tak těžké...

Džin otevřel ústa a já uviděla, jak se z nich něco černého plíží ke mně.

V záblesku paměti se mi vrátila vzpomínka na dusivou bezmoc na pohovce u Zlého Boba, na jeho studené modré oči a jeho démona. *Podrž ji*, štěkl na svého džina a násilím mi otevřel ústa...

Možná mi ani tolik nevadilo umřít, ale *tohle* mi vadilo. Neváhala jsem už ani vteřinu. Hrábla jsem po energii kolem sebe, nasměrovala ji a vrhla ji ve stovkách miliónů voltů, v modrobílé plazmě, přímo na tu věc, která mě držela.

V poslední chvíli jsem si uvědomila, že když udeřím do džina, který mě ještě pořád drží, znamená to, že se usmažím s ním. Když se řetězce částic spojily a elektrický výboj začal proudit rozervaným nebem, jako by tekla, stlačila jsem molekuly vzduchu, nacpala je mezi nás a poslala je proti džinovi, aby ho ode mě odhodily. Nebyl dostatečně hmotný, aby ho odstrčily příliš daleko, ani dost rozmlžený na to, aby zmizel úplně, ale poskytlo mi to tu vzácnou stopu vzdálenosti v okamžiku, kdy obloha kolem mě zbělela.

Blesk udeřil do džina silnou nukleárního výbuchu, roztrhal ho na stíny. Viděla jsem to i se zavřenýma očima, přikrytýma dlaněmi, a pak se přihnala tlaková vlna, udělila mi zrychlení, rozletěla jsem se a vzápětí si na mě začala dělat nárok gravitace.

Nebe ječelo.

Vynořila jsem se z mraků, padala jsem jako hvězda. Tření mi spálilo kůži, moje šaty šlehaly v cárech kolem mě. Bezmocně jsem se točila a ve spirále se snášela k rozsypané šperkovnici Las Vegas.

Mělo to jedinou výhodu: spoustu čerstvého vzduchu. Dýchala jsem, rychle a zhluboka, plnila jsem si krevní oběh kyslíkem a začínala pracovat na zmírnění svého pádu. V hlavě se mi vyjasnilo. Pořád jsem si připadala jako v noční můře, až na to, že ke zlým snům obvykle nepatří částečné oslepení a ožehnuté vlasy. Pořád jsem měla před očima záblesk, zamrzlý, znetvořený křik džina, nakaženého démonem.

Nezabila jsem ho. Něco takového prostě nezabijete, přinejmenším člověk to nedokáže; Davidovi se jednou podařilo zneškodnit démona, jenže on byl džin, a tehdy byl po Jonathanovi druhý nejmocnější.

Příliš jsem nezpomalovala a země se zdála blíž. Kůže mi znecitlivěla od chladného vzduchu, který se řítí kolem mě. Přestala jsem se otáčet, ale už jsem vnímala lačný tah gravitace, jež mě strhávala dolů, a ať jsem se sebevíc snažila nachytat si co nejvíc molekul na vytvoření polštáře, stejně už bylo pozdě.

Při téhle rychlosti by se mi podařilo zbrzdit svůj pád leda natolik, abych zemřela po převozu na Jednotku intenzivní péče.

Vznesla jsem se do éterika. Čistě instinktivně, v hrůze, ne že bych měla nějaký rozumný plán, asi jako když krysy šplhají po stěžni potápějící se lodi... Někde tam nahoře

stále běsnil džin, infikovaný démonem, černý a zuřivý, a celá úroveň vřela přebytkem moci.

Pode mnou se nacházela jasná světla – ne ta neónová záře ulic; tohle bylo světlo Správců, usměrňujících energii.

Jeden z nich planul jako oranžová pochodeň, dost jasná, aby ozářila veškeré éterikum... to musel být Kevin. Druhá zářila sytou zlatou barvou letního slunce.

Kevin měl Lewisovu ukradenou moc a mohl by zasáhnout, kdyby chtěl, ale já rozhodně nepředpokládala, že by se mě chystal zachraňovat, i kdyby chápal, jak to provést. A ten druhý Správce, ten s tou letní září, nebyl Správcem Počasí.

Všechno to se mnou bylo na levačku.

Zhluboka jsem se nadechla a soustředila se, opravdu silně, a dokázala jsem zpomalit své klesání natolik, že už nepůsobilo jako konečná rychlost, ale když jsem znovu otevřela oči, viděla jsem, jak ke mně spěchá země, jak už je blízko, Bože, blíž než jsem myslela, a nezbývala už žádná možnost, jak se zastavit včas.

Nedopadnu na ulici. Mířila jsem na pruh pouště poblíž letiště. Hlína a trnité křoviny a smrt, která bude bolet – a hodně.

Blesk ozářil bledý písek, který se měl stát mým posledním místem odpočinku.

Zaječela jsem, zbytečným, podvědomým pohybem jsem si zakryla tvář a dopadla na zem.

* * *

Bylo to jako dopadnout do postele plné nejměkčích péřových přikrývek. Vybuchly kolem mě jako nadýchaný oblak a já do něj pomalu klesla.

Vznášela jsem se. Připadala jsem si bez tíhy.

Zmocnila se mě zvláštní závrať; uvědomila jsem si, že zadržuju dech, i oči jsem měla pevně zavřené. Když jsem je otevřela, neviděla jsem nic. Vzduch, který jsem vdechla, byl cítit prachem.

Bylo tma.

Hmatala jsem kolem sebe a cítila volné, pohyblivé částice, jemné jako pudr, a pak se mi pod nohama objevila pevná zem a zvedala mě nahoru.

Vynořila jsem se vstoje ze země, spolu se sprškou jemného písku.

Ach. Ten druhý Správce patřil Zemi. Nehledě na to, že mi byl přátelsky nakloněn. Jsem teď něčím velkým dlužníkem.

Udělala jsem krok dopředu a překotila se na ruce a kolena, kašlala jsem a zvracela. Někdo mě poklepával po zádech, všude se zvedala mračna prachu.

Vzhledla jsem, abych si prohlédla tvář svého zachránce.

„Marion?“ odmlčela jsem se, musela jsem vykašlat další kus pouště. „Ježíši...“

„Dýchej,“ poradila mi.

Marion Bearheartová vypadala přesně tak jako tam u Dennyho, než jsem odtamtud odjela zemřít a dostat se do Las Vegas... až po to sako s černými třásněmi. Vlasy měla úhledně zapletené, svázané šňůrkami s tyrkysovými korálky. Zdálo se, že ji neznepokojuje ani bouře, ani džin s démonem vyjící nad námi, ani skutečnost, že jsem právě spadla z výšky několika mil a po nohách se zabořila do země jako nějaký pitomý skokan z útesu u Acapulca.

„Díky,“ podařilo se mi vydechnout a vyplivla jsem štěrku. Br. Potřebovala jsem *nutně* zubní kartáček. Slabě se pousmála. „Co... jak...?“

Nevšímal si mě, hleděla do mraků. „Můžeš to zastavit?“

„Vlastně ne.“ Otřela jsem si ústa rukou a zvedla se na nohy. Bosé nohy. *Zatraceně*. Moje šaty byly na cáry. Vypadala jsem, jako bych právě vyskočila z *Bídníků*. „Ten džin nahoře měl v sobě démona.“

Přikývla, jako by to už věděla. Vždycky bylo těžké poznat, co Marion ví, protože ji nic viditelně nevyvedlo z míry. Vyndala z kapsy láhev. Byla obyčejná, hranatá a zdála se dost pevná, aby přestála všechny běžné nehody. Pěkné, tlusté sklo. Podržela ji na dlani a zadívala se do bouřky.

„Zkus ji nějak zaměstnat,“ řekla. „Udrž ji dál ode mě, jestli to svedeš. Musím ho uvěznit.“

Oblaka vířila, jako by bouře tušila, k čemu se chystám. Vítr začal znovu výt a já věděla, že si pro nás jde. Pevně jsem se zapřela, ale i tak mě čirá zuřivost poryvu vichru téměř srazila; Marionino sako s třásněmi ve větru plápolalo a nadouvalo se, její copy se roztřepily na vlající prameny prošedivělých vlasů. Písek létal kolem v bledých proudech, v propletenci světél na druhé straně ohrady, kde doopravdy začínalo Las Vegas, praskaly pouliční lampy a transformátory jiskřily.

Držet tohle dál od ní? Děkala si ze mě srandu?

Cítila jsem, jak bouře zaměřuje pozornost na nás. Setřásla jsem zbytek omámení a soustředila se na éterikum. S džinem toho moc nenadělám, ale můžu čelit následkům jeho řádění. Přehazovat polaritu, rozbíjet větrné proudy. Blesky šlehaly dál, ale dokázala jsem je udržet nahoře v ionosféře.

„Povolávám tě, abys mi sloužil,“ vykřikla Marion do větru.

Cítila jsem to přicházet. „Drž se!“ zařvala jsem a vztyčila kolem nás obou stěnu nehybného vzduchu,

chatrný pokus o štít, který se roztrásl pod zběsilostí džinova útoku. Marion svírala láhev a mou paži. Přála jsem si, abych také měla něco pěkně pevného, čeho bych se mohla chytit, jako třeba horu, protože ten poryv větru, který do nás narazil, nás i přes můj pokus o tlumení odhodil nejméně deset stop, zvedl nás ze země a převalil na záda. Okamžitě jsem se vyhrabala na nohy a sáhla po Marion. Stále měla svou láhev.

„Povolávám tě, abys mi –“ Vítr do nás znovu udeřil, šlehal nás a já cítila horký ozón blesku, který se právě tvoří. Pevně jsem se na něj soustředila. Marion polkla vítr a združeně dokončila: „– sloužil!“

Pospěš si s tím, pomyslela jsem si, ale neměla jsem čas to vyslovit, protože z kroužících oblaků se s burácením vynořila tvář a mířila rovnou na mě, spolu se záclonou deště, šlehajícího ze strany, který jsem na prochladlé kůži vnímala jako drobné stříbřité hřebíčky.

Tvář otevřela ústa a já v nich spatřila démona, jak zírá ven, vyhladovělý po teplých, čerstvých výkřicích. Znovu jsem si v záblesku paměti vybavila černou, slizkou chuť démona v hrdle, jak se kroutí a propaluje si cestu do mého těla. *Už nikdy!*

Džin vířil ve větru, zvedal do vzduchu smrtelnou dávku kamení, písku, trnitých větví, plechovek.

Chystal se nás stáhnout z kůže.

Udeřila jsem do něj vší silou své hrůzy, stlačila molekuly vzduchu a zmrazila déšť, odhodila jsem ho zpátky do minitornáda, které ho uvěznilo uvnitř.

„Skonči to!“ zaječela jsem. Netušila jsem, jestli mě Marion vůbec slyší; neviděla jsem ji, vítr mi neustále hrnul vlasy do očí.

At' už mě slyšela nebo ne, já docela bezpečně uslyšela ji.

„Povolávám tě, abys mi sloužil!“

Zazvonilo to hlasitě a zřetelně, náhle se dostavil ten pocit zadržného dechu, tlak poklesl tak prudce, až mi luplo v uších, a při posledním modrobílém zablesknutí jsem zahlédla temnotu, proudící do hrdla láhve v Marionině ruce.

Chvatně vrazila do hrdla zátku a klesla na kolena, rychle, křečovitě dýchala. Z koutku úst jí vytékal pramínek krve, a když zastrkovala láhev do kapsy saka, tiskla si pravou paži k žebrům.

Vítr dul ještě pár vteřin, pak ochabl a začal slábnout. Nad našimi hlavami se mraky barvy modřin se skvrnami, připomínajícími sodíkové a neónové výbojky, postupně přesouvaly a rozbíjely o sebe navzájem.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se. Nohy se mi třásly, teprve teď jsem objevila, jaká je mi zima. Srdce mi běželo klusem, nevšímalo si pokynů z mozku, který mu sděloval, že nebezpečí už je zažehnáno. Srdce to tak dělávají. *Tak to dokaž*, odpovídají mozku.

„Ano,“ řekla. Znělo to slabě a vyčerpaně.

Jistě k tomu měla důvod. Sice ji nic nevláčelo kdovíkolik mil nahoru a nehodilo rovnou dolů, ale určitě si zažila své. Mimo jiné mě zachránila před rozplácnutím po poušti.

„Asi mám zlomené žebro. To se spraví. To provedl ten kluk, víš. Rozbil láhev a vypustil džina, označeného démonem. Musíme ho zastavit.“

Napřáhla jsem ruku. Potřebovala pomoc při vstávání. S těmi divoce zcuchanými vlasy tolik nepřipomínala tu Marion, která naháněla strach, kterou jsem znala a obávala se jí.

„Jak ses sem dostala?“ zeptala jsem se. Slabý úsměv, kterým mi odpověděla, měl nádech bolesti.

„To nemusíš vědět.“ Prohmatala si bok a bolestně zkrivila tvář. „Musíš se dát do pohybu. Budou tě hledat a

já bych teď nerada přibírala někoho dalšího, jestli ti to nevadí. Pokud tu zůstaneš, tvoje pomoc se nám bude hodit. Toho kluka musíme neutralizovat. Brzy.“

Nevypadala na to, že by se do toho mohla brzy pustit. Pár vteřin jsem upírala pohled do jejích tmavých očí.

„Jdu tam hned. Poslouchej, když tě tady nechám, nestane se ti nic?“

Úsměv se prohloubil a vytvořil jí kolem očí drobné pobavené vrásky. „Joanno, já už přežila horší věci než ty. A nejsem zase tak stará.“

Aby to dokázala, vymanila se z mého sevření a napřímila. Vypadalo to skoro věrohodně. Nad námi se hnaly mraky, chvátající k jihu, vítr je poháněl a následoval je.

Měsíční svit se protáhl štěrbinou v mracích a zalil nás kruhem stříbrného světla.

„Tak už běž. Uvidíme se později,“ řekla Marion, obrátila se a zamířila do pouště.

Kulhala jsem bosá pískem, bolestně se šklebila, kdykoli jsem šlápla na kámen nebo trn, až jsem došla k osm stop vysokému plotu s ostnatým drátem nahoře.

„Paráda,“ vzdychla jsem.

Opravdu mi začínalo vadit, že už nejsem džinka.

* * *

Neviděla jsem žádný důvod, proč bych se měla vláčet až do Luxoru, obzvláště když to byla nejméně půlmílová zacházka proti Bellagiu a stačilo mi prostě se otočit a udělat, oč mě žádali Ma'at, o Správcích nemluvě. Jelikož žádný taxikář při smyslech zaručeně nezastaví v předjitřní temnotě opuštěné ženské bez bot, oblečené v cárech rozfoukaných větrem, zahnula jsem na chodník. Bylo to

jenom o málo snazší než zdolávání ohrady, které zahrnovalo vrstvy hadrů, kus staré pneumatiky a parádní sbírku šrámů. Držela jsem se ve stínu, abych nepřilákala pozornost zvrhlíků ani policajtů. Vodotrysky před hotelem ztichly myslím, že to mělo něco společného s větrem, který kolem sebe stále nažhaveně a hbitě vykopával.

I takhle brzy – nebo pozdě – vcházelo a vycházelo ven spousta lidí. Zastavila jsem se, podívala se na jasné osvětlený vchod, potom na sebe.

Ne. To se nepodaří. Bellagio si drží úroveň.

Parkoviště bylo moře aut, každé z nich pěkně zakotvené. Prokulhala jsem několika řadami, našla pár – vždycky se jich pár našlo, i v dnešní podezíravé době – s nezamčenými dveřmi. První dvě mi nenabídla nic jen velurové potahy a držáky na nápoje; ve třetím ležela na podlaze taška na sportovní oblečení. Černé leginy, tričko, ponožky, běžecké boty – všechno bylo cítit po nedávném použití. Vzala jsem leginy a tričko, na ponožky jsem neměla žaludek, tak jsem prostě nacpala odřené nohy do příliš velkých bot. Má nedobrovolná dobrodinka přidala do tašky i kartáč na vlasy. Řádně jsem toho využila, i když jsem při rozčesávání knotů křivila tvář, a pak jsem to nadělení svázala cárem ze zničené sukně.

Ted' už projdu. Nějak.

Překlusala jsem parkoviště a tvářila se přitom, jako že se mi to cvičení líbí, místo abych se šklebila při každém kroku, oběhla jsem ho celé, abych si vytvořila patřičný povlak potu, a pak vběhla do osvětleného krytého sloupopradí. Uniformovaní dveřníci otevřeli dvojité dveře, já jim bujaře zamávala a vešla, aniž bych se setkala byť jen s pozvednutým obočím. Předklonila jsem se, abych se zhluboka, lapavě nadechla, což jsem ani v nejmenším nepředstírala.

„Ještěže jste to stihla, slečno,“ pravil jeden z vrátných příjemnou britskou angličtinou. „Je tam pořádná bouřka.“

„Opravdu?“ Podepřela jsem si ruce o záda a protáhla se. „Ani jsem si nevšimla.“

Vrhla jsem směrem k němu vděčný úsměv a zmizela v hale. Většina recepčních měla volno; jen pár jich zajišťovalo noční směnu. Kasino pokračovalo ve vytrvalém hltání peněz za doprovodu příjemného elektronického pípání a třpytivých kovových cinkotů drobných. Otočila jsem se a vyrazila po nekonečném pruhu koberce k hale s výtahy.

Držel tam službu člen ochranky. Sehrála jsem malou scénku s utíráním potu z obličeje, věnovala mu bezvýrazný úsměv a zamávala. Ignoroval mě. Očividně by si ani šlapka nedovolila vyjít ven a vypadat tak bídě.

Stiskla jsem tlačítko po paměti a opřela se o stěnu. Pokoušela jsem se nesestavovat seznam všech svých bolestí, počínaje tepáním v hlavě, které se hlásilo vytrvale a neochvějně, a dál různými dalšími pohmožděninami, šrámy a zážitky blízké smrti. Potřebovala bych týden v lázních, s hloubkovými masážemi a terapií horkými kameny. Nemluvě o intenzivní čokoládové kúře.

Patro, kam jsem dojela, bylo opuštěné; dlouhý tunel drahého koberce a zavřených dveří. Žádné zvuky. Došla jsem chodbou ke dveřím, kde si Kevin s Jonathanem udělali svoje pekelné hnízdečko.

Když jsem natáhla ruku, abych zaklepala, otevřely se. Jako v *Addams Family*.

„Nazdar!“ pozdravil Jonathan. Seděl na pohovce, přesně tak, jak jsem ho viděla naposled – štíhlý, atletický, vojenského vzhledu i bez uniformy. Černá úpletová košile s kulatým límečkem, která působila o něco formálněji než tričko, nějaké khaki kalhoty se spoustou kapes. Pevné

šněrovací boty. Pokynul ke křeslu naproti sobě. „Jen pojď dál, Jo. Posad' se.“

Poslechla jsem, bez poznámek.

Jeho prošedivělé obočí se zkrivilo, když si mě nemilosrdně prohlédl. „Špatný den?“

„Už jsem zažila i horší. Což o mém životě něco vypovídá, hm?“

„Připadá mi, že by ti docela bodlo pivo.“

Na konci stolu vedle něj stály dvě láhve. Jednu jsem otevřela a dala si lok. Trochu drsná, hodně chmelová chuť, ale bylo přiměřeně vychlazené a osvěžující.

„Pěkné škrábance a modřiny,“ pravil přívětivě. „Jak se ti daří?“

„Dobře. A tobě?“

„Nemůžu si stěžovat.“ Oči měl temné, temné jako vesmír, kde nikdy nesvítí hvězdy. „A z toho vyplývá i námět naší malé konverzace. Doufám, že *chápeš*, že tě bez milosti zabiju, pokud jen pomyslíš na to, že bys mi překřížila plány, je to tak?“

„Já toho zase tak moc nechci. Přála bych si pořádnou masáž, bylinnou lázeň a taky konec tady toho, než nás to všechny zabije.“ Opřela jsem se a přehodila si nohu přes opěrku křesla, jak nejležerněji jsem svedla. Po noci, kterou jsem právě prožila, mě Jonathan zase tolik neznepokojoval. „Víš přece o tom džinovi se značkou démona. Nechal jsi Kevina, aby ho vypustil.“

Nepřiznal to ani nepopřel. Jen nepatrně naklonil plechovku s pivem mým směrem, a já v jedné rozmazané šmouze spatřila minulost toho džina. Zotročen, v láhvi. Pracoval pro nenáviděného pána. Jednoho dne byl povolán, dostal příkaz nastavit ruku...

...a převzít černou spálenou značku démona z hrudi svého pána.

A znovu uvězněn v láhvi, zapečetěn navěky s nepřítelem, jehož nemohl porazit, ani se mu nemohl vzdát. Umíral, ale nemohl nikdy umřít. Nakažen.

Pak láhev vzal Kevin, nacpal si ji do kapsy, to se stalo v trezoru Správců v New Yorku. Pokřivený, roztřesený výhled na Kevina, Jonathana, Davida, Lewise... a mě.

„Ne že by tobě na tom záleželo,“ pravil vzdáleným hlasem, „ale je to můj přítel, uvězněný a umírající.“

„Nemůžu ho zachránit.“

„Ne,“ přisvědčil. „Nemůžeš. Ani já. To je hnus, co?“

Upil piva, postavil plechovku rovně. Nespouštěl ze mě temný pohled.

Povzddechla jsem si. „No tak, Jonathane, skončeme s těmi hrami. Co ode mě chceš?“

„Zkoušíš na mě pravidlo tří? To bych ti nedoporučoval.“ Jeho úsměv mě varoval před všemi možnými nepříjemnostmi. „Jaké to je, když se ti vrátí bumerang a pořádně tě praští?“

Naklonila jsem se dopředu, válela jsem si plechovku s pivem mezi dlaněmi a upírala na něj pohled. „David je tady. V Las Vegas.“

„Volovina. Nemáš jeho láhev.“

„Někdo ji má. Možná je to ten samý chlápek, který posledních deset let krade džiny. Víš přece, ten, po kterém pátráš.“

„Lžeš.“

„Mohla bych.“ Úmyslně jsem převrátila pivo dnem vzhůru a dopila. Říhla jsem. „Něco mi vysvětlí. Ani v nejmenším ses nesnažil osvobodit ho, když byl vlastnictvím Zlého Boba.“ V okamžiku, kdy tahle slova opouštěla moje rty, už jsem si přála, abych mohla pásku převinout nazpátek, ale on nezareagoval. Ne moc. „Nezachránils ho, ani když ho Zlý Bob nutil do těch zvrhlých hrátek Yvette Prentissové. Přijde mi docela

nápadné, jak jsi najednou celý žhavý ochránit ho přede mnou. Přitom já mu nikdy neublížím, což dobře víš.“

Pokrčil rameny a dlouze se napil vlastního piva. Jeho pohled stále ulpíval na mě. „Zlého Boba nenáviděl,“ řekl. „Nenáviděl Yvette. Ty...“ Slova zůstala chladná, ale vzduch zhrubl a byl cítit po elektřině. „S těmi ostatními bych se mohl dohodnout. Ti ztročovali jen jeho tělo. Tys ho zničila.“

„A ty chceš, aby byly věci zase tak jako dřív?“ Postavila jsem plechovku na naleštěný starožitný stolek. „Jenomže to já ti nemůžu poskytnout, Velký J. Prober si to s ním. Aha, počkej, to už jsi udělal, že? A když jsi mu dal na vybranou, vybral si mě. Ouvej. Zklamání.“

Pocítila jsem ostrou bolest v prsou. Arytmie. Jonathan klidně upíjel pivo.

„Jaké to je, být zase ve starém těle? Slouží ti dobře?“

„Bezvadně.“ Neměla jsem v úmyslu žebrat. Další bodnutí agónie, tentokrát delší. „Potřebuju tvou pomoc.“

„Tak nějak jsem si to představoval.“

„Pokud ti na tom klukovi aspoň trochu záleží, měl bys mi pomoci sebrat mu tvou láhev.“

Jonathan zvedl obočí. „Takže by ses ty stala mou novou paní? Děkuji pěkně, tančím s tím, kdo mě vyzval k tanci.“

„Chceš říct, že jsi s ním ještě neskončil?“

„Musíš uznat, že má talent. A spoustu moci.“

„Kterou ukradl.“

„Část z ní.“ Jonathan pokrčil rameny. „Hele, to byl jeho nápad, ne můj. Nezabíjej posla.“

„Zabít tě by stejně nepomohlo.“

„Takže... Ma'at jsou připraveni k akci, to mi tím chceš sdělit?“ Jonathan nepatrně změnil polohu, naklonil hlavu na stranu, ale pořád mě probodával pohledem. „Nastal čas?“

„Oni ho zabijou,“ řekla jsem tiše. „Víš, že nezaváhají, pokud si budou myslet, že nemají jinou možnost.“

Žádná odpověď. Nahnul plechovku, hrdlo se mu pohnulo.

A zasmál se.

„Nazdar, hochu,“ pravil a postavil pivo stranou. „Ty už jsi vzhůru.“

Ohlédla jsem se a uviděla Kevina, jak stojí ve dveřích ložnice. Zdál se bledý, nervózní a malý, vlasy mu trčely v divných úhlech, jako by nikdy nepoznaly zubatou stranu hřebenu. Po boku měl hubenou tetovanou dívku se zářivě rudými krátkými vlasy, která mu objímala paži. Siobhan. Ta šlapka.

Kevin na mě upřel mrtvé oči. „Myslel jsem, že jsem ti přikázal ji zabít,“ prohlásil.

„Neřekls přesně kdy,“ zdůraznil Jonathan, a když Kevin otevřel pusku, aby tu chybu napravit, zvedl prst a zakýval s ním.

Kevin zmlkl.

„Hej!“ Siobhan vztekla vyletěla, postoupila o krok dopředu. Měla laciné boty na vysokém podpatku, ale skvělou rovnováhu, a také ten oranžový lak na nehty dělal své. Bradu měla moc ostrou, oči moc úzké, ale to balení s pleťným topem a bederními džínsy bylo ďábelsky účinné. „Jsi jeho *majetek*, chlape! Musíš udělat, co ti řekne!“

„Siobhan,“ ozval se Kevin tiše. „Nech toho.“

„Jasně. Nech toho.“ Jonathanova tolerance vůči Kevinovi se očividně nevztahovala na jeho přítelkyni. „Dej si pohov, červenko, a já ti neukážu obrubník tím horším způsobem.“

Hezky jsem se z těch slov otřásla. Když se Siobhan chystala odpálit ho, zakroutila jsem hlavou. „Ne. Nedělá si srandu. Uvolni se, jo?“

„Do toho ti nic není.“ Uměla se nasupit úplně jako Kevin. Zajímavé. Možná skutečně až tady našel spřízněnou duši. Spřízněnou duši, jejíž karty byly vystaveny po celé ulici, ale ani Kevin nepatřil k absolventům Akademie nevinnosti. Kevin *potřeboval* najít někoho zvrhlejšího, než byl sám, do koho by se zamiloval. Bylo to nevyhnutelné. Jelikož byl tak dlouho bezmocný, musela ho přitahovat osoba, která na tom byla ještě hůř.

„Ale je,“ odvětila jsem mírně. „Snažím se, aby přežil. Prostě dělej, co ti tenhle chlap řekne, ano? A škádlení nech na mně.“

Jonathan se zatvářil znuděně. Když jsem obrátila pozornost znovu na něj, zdůraznil své obvyklé zvednutí obočí, aby dal najevo, jak strašlivou nudu prožívá.

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

Oči se mu zatřpytily a na vteřinu jsem čekala, že mě skutečně rozplácne jako mouchu. Pak se usmál. „Fajn. Pravda je taková: chci, abys byla opatrná.“

„A tobě na tom záleží, protože...?“

Zaostřil pohled přesně tam, kde se uvnitř ve mně třepotala jiskřička života. „Mám své důvody.“

„Nepojmenuju ho po tobě, jestli máš na mysli tohle.“

Jonathanovy rty se zvlňily, úsměv se rozšířil. Skutečný úsměv, nic zlověstného ani sarkastického v něm nebylo. Když se na mě takhle podíval – ne, díval se na to *ve mně!* –, málem bych omdlela. Měl tutéž nadpřirozenou moc jako David, díky níž se ženám šaty samy svlékaly; jen se moc často neobtěžoval použít ji. Byla jsem mu za to vděčná. Kdyby se na mě býval takhle podíval dřív, možná bych mu předala Davidovu láhev bez boje.

No, vlastně ne. Ale určitě by mě to napadlo.

„Kvůli Imaře,“ odpověděl. Ve skutečnosti to spíš zapředl. To byl ten správný výraz.

„Prosím?“ Než jsem stačila zareagovat, zvedl se, natáhl a položil mi ruku na břicho. Ten dotek mě mohl sežehnout, téměř bolet, a já otevřela ústa, abych vyjekla...

...a přestalo to bolet. Před očima mi proběhl rychlý vír obrazů; mladá žena s nádhernými černými vlasy, které jí ve vlnách spadají až k pasu. Směje se, mluví, pohybuje se s nadpřirozenou grácií džinů. Má Davidovy rty. Její oči... Bože, ty oči. Přísné, palčivé, v barvě čistého zlata. Voní něčím horkým, vanilkou a skořicí a kouřem ze dřeva... Usmála se a byla pryč, zmizela, zbyl jen šepot a vzpomínka.

Chytila jsem dech, po tvářích mi stékaly slzy. Připadala jsem si označená v místě, kde před chvílí spočívala Jonathanova ruka.

„Imara,“ zašeptala jsem. *Moje dítě.*

Zůstal těsně u mě, blízko jako druhá kůže, a jeho rty mi hrály ucho. „Džinové se mohou zrodit jedině ze smrti.“

„Tak proč se mě snažíš udržet naživu?“ Zlostně jsem si setřela slzy. O krok ustoupil.

„Nejde o lidskou smrt. V té není dost síly.“

Pocítila jsem bodnutí chladu. „Smrt džina?“

Bez odpovědi. Jen ten jeho pohled, nečekaně nestřežený.

„A ne jen tak ledajakého džina.“

„Ne,“ řekl. „Ne jen tak ledajakého.“

Udělalo se mi nevolno, hlava se mi zatočila, každý šrám mi hořel nukleárním ohněm, každá bolístka se stala dalším zářezem na skřipci. V hlavě mi tvrdě, vytrvale tepalo, učiněný stroboskop bolesti. Byla jsem celá bolavá a unavená, naprasklá klíční kost se důrazně přihlásila, kdykoli jsem se odvážila pohnout. Teď, když se adrenalin rozplynul, jsem se o to ani nepokoušela.

Pomalů jsem se posadila zpátky. „David musí zemřít, aby se narodila. Bože, to nemůžu dopustit.“

„Nemůžeš co?“ zeptal se mě. „Nemůžeš přežít? Jistěže můžeš. To přece lidé dělají Přezívají. To na nich právě obdivuju.“

„Přála bych si zbavit se bolesti. Přestat zraňovat.“ Bylo mi zima, byla jsem provlhlá, vyčerpaná, vyždímaná. Má dcera – dcera, kterou jsem nemohla mít, aniž bych ztratila toho, koho jsem milovala – má dcera vypadala nadlidsky. Já taková nebyla. „Chci z toho ven, Jonathane. Ukončeme to.“

Přikývl, nikoli nevlídně. „Tak běž ven. Odejdi.“

Kevin znovu vystoupil, brada mu trčela. „Hele! Povádal jsem, že ji chci mít *mrtvou*, jasné? Chce s náma vyjebat! Prostě to udělej –“

Jonathan se pohnul jako blesk, natáhl ruku a palcem se dotkl jeho čela. Jen jednou.

Bum.

Kevinovi se obrátily oči vsloup, svalil se. Siobhan zaječela, klesla na kolena vedle něj, přitiskla špičky prstů k jeho šíji, ale tím se nemusela zatěžovat; Jonathan nemohl zabít vlastního pána. I kdyby si to přál sebevíc.

Kevin spal jako dítě.

„K tomu se vrátíme později,“ řekl Jonathan a upřel varovný pohled na Siobhan. „Ani slovo.“

Spolkla kletby a přikrčila se.

Měla bych něco udělat, pomyslela jsem si. Ale popravdě, co už na tom záleželo? Ten kluk buď nechá zabít mě, nebo se nechá zabít. Pokud příkaz vysloví správně, Jonathanovi nezbude, než ho vykonat.

Nemusela jsem se o nic z toho starat. Jonathan už mi řekl, že můžu odejít. Ma'at nebyli moji kamarádi. Správci... no, Správci zrovna nevynikali zodpovědností. Prodali mě, když jsem jejich podporu potřebovala nejvíc. Možná měl Quinn pravdu... možná byli zkorumpovaní a prodejní. Už jsem toho viděla dost, aby mi to znělo

věrohodně. Nikdy jsem od nikoho nevzala peníze, abych změnila počasí, ale věděla jsem, že k tomu dochází. Děšť nad nějakou zemědělskou půdou za zvláštní příplatek... Jinde lidi vyhladovět, aby pěkně solili. Přitom, jak se sama příroda chová chaoticky, se to dá stěží poznat.

A co je horšího, koho to zajímá? Yvette Prentissová porušila každý zákon, co jen jich Správci měli. Kašlala na povinnosti, zneužívala nevlastního syna, používala svého džina k zábavám, které by snad i markýz de Sade považoval za nechutné. A zarazil jí to někdo? Ne. Ne, dokud jsem jim to nepověsila přímo na nos, takže už to nemohli ignorovat.

Ma'at měli jasné etické zásady – nesměšovat s morálkou, prosím! – postavené na ledové aroganci, ledovém pohledu na svět. Lidské utrpení se do jejich rovnic vůbec nezapočítávalo. Zabývali se čísly, nikoli tvářemi. Vlastně chápu, proč to na Lewise udělalo dojem; někdo tak starostlivý a zranitelný jako on v číslech našel únik před nepřetržitou agónií váhy světa, která na něm spočívala.

Ale já bych taková nemohla být. Nedokázala bych lidi zredukovat na čísla a vývojové grafy. Podle zásad Ma'at musí les shořet, ale já bych s ohněm bojovala o každý krok, chránila bych každý strom, dokud by mě kouř neudusil nebo bych neshořela s ním. Mám už takovou povahu. *Víš, jak vypadáš v Nadhledu? Zatracená Johanka mučednice. Umíš planout opravdu jasně, Joanno, ale spálíš přitom sama sebe.* To mi řekl Chaz Ashworth, než začal ten boj, který jeho zabil a mě nechal v jeskyni, uvězněnou v pasti, kdy jsem si přála být mrtvá.

Spálíš přitom sama sebe.

Už jsem nechtěla hořet. Ted' jsem měla právo trochu přestat plápolat. Jen na chvíli.

Sepjala jsem ruce na břicho, nad tou jiskřičkou života, která byla naším dítětem, a oplakávala něco, co ještě neodešlo.

Ucítila jsem na čele teplou dlaň. Nepatřila Jonathanovi; jeho dotek nepřinášel útěchu, ten žhnul. Tohle bylo něco lehčího a jemnějšího.

„Celá hoří.“ Na okamžik jsem si myslela, že je to Imařin hlas, ale pak jsem rozlepila víčka potřísněná slzami a viděla, že je to rudovlasá Siobhan, která se uhnízдила na pohovce vedle mě, v těch uličnických džínsech a laciné košili a nehty s oprýskaným lakem. Pod jedním okem měla blednoucí modřinu, schovanou pod vrstvou líčidla, byla lehce cítit po sexu, jako by jí ten pach vsákl do šatů. „Je nemocná nebo tak něco?“

„Nebo tak něco,“ řekl Jonathan. Zase to zaznělo tak vzdáleně. „Radši jí přines deku.“

Siobhan odešla a o pár vteřin později se mi na zpocenou a rozbolavělou kůži položilo něco těžkého a měkkého. Její ruka znovu prozkoumala moje čelo. „Je pěkně zmlácená,“ pravila s přehledem někoho, kdo se v dané problematice dobře vyzná. „Ty oči vypadají divně.“

„Měla otřes mozku,“ vysvětlil Jonathan. „Přežije to.“

„No, nepovídej, že bys takovou blbost nedokázal spravit.“ Siobhan mluvila současně vyděšeně a vzdorně. Jakési varování mě zvedlo, sedla jsem si a pohodlně si přitáhla deku.

Ted' jí Jonathan dá co proto.

„Mně je fajn,“ popotáhla jsem, protože mi teklo z nosu. „Nemáte kapesník?“

„Jasně.“ Znovu se zvedla a vrátila se s bílou krabicí, hýřící pastelovými barvami. Nabrala jsem si hrst kapesníků. Původně jsem myslela, že se vysmrkám, ale nepříjemný vodnatý pocit se najednou uvolnil v úplné záplavě.

Krvácení z nosu. Zalapala jsem po dechu a přitiskla si papírové kapesníčky k nosu, naslouchala Siobhan, jak důležitě hovoří o balíčcích s ledem a přitom mi dává nohy nahoru, a sledovala jsem Jonathana. Nepřestal usrkávat skotskou. Nepřestal mě pozorovat.

„To nedokážeš,“ prohlásil nakonec, když mě Siobhan uložila na pohovku, přitiskla mi led k nosu a nohy podložila čistými polštáři. „Už na to nejsi stavěná. Tohle tělo už jsi moc přepínala. Už je načase odpískat to.“

Popotáhla jsem a spolkla kovovou chuť krve. „Nech si ty kecy, Jonathane. Nezáleží ti na mně ani za mák; staráš se o Imaru. Předpokládám, že nejde jen o nějakou iluzi, kterou jsi vyčaroval z klobouku.“ Posunula jsem si led na méně bolavé místo. „Jak dlouho bude Kevin spát?“

„Tak dlouho, jak budu chtít.“

Rozumná odpověď. „Proč jsi tady? Nevykládej mi ty voloviny o klukovi. Mohl bys ho nechat proskakovat obručkami. Vždyť už to děláš. Kdybys tu nechtěl být, byl bys dávno pryč.“

Na tři čtyři vteřiny zůstal potichu, pak se podíval do sklenice. Která se magicky doplňovala. „Slyšel jsem, že je tady hodně zajímavých věcí k vidění.“

„Proč jsi tady?“ zeptala jsem se. Jeho temné oči po mně blýskly.

„Nehraj si se mnou.“ Bylo to neklamně varování, následované mrazivým úsměvem. „Kromě toho filosofie není moje silná stránka.“

Vycouvala jsem z pravidla tří. „Nevadí. Já už to stejně vím. Nevykládej mi, že ti Kevin přikázal, abys ho sem vzal. Tys to tak *zařídil*, aby si o to řekl. Usnadnils mu to, protože jsi věděl, že to bude jednoduché. Zmanipulovat ho jako figurku Gumbyho a dostat, cos chtěl.“ Zhluboka jsem se nadechla. Siobhan seděla na pohovce vedle mě, nebyla jsem si jistá, kolik toho ví, ale jak jsem znala Kevina,

nejspíš jí napovídal všechno, co věděl, a lhal jí o spoustě věcí, které nevěděl. „Zabiješ ho, víš. Právě tak, jako zabiješ všechno kolem sebe. Musíš to zastavit.“

„Co jako zastavit?“ zeptal se mírně.

Byla jsem unavená, těhotná a měla jsem všeho po krk. „Jonathane, budíš dojem chlapa, který dostane všechno, co si zamane, a který kašle na následky. Proto se ty a Kevin k sobě ohromně hodíte. Podívej, já vím, proč jsi zahájil tuhle křížovou výpravu. Lewis mi řekl o těch zmizelých džinech. Používáš Kevina, abys vysál energii ze všeho a všech kolem, jen abys je našel, jenomže víc síly tohle nevyřeší. To není situace, kdy pomůže větší kladivo.“

„Předpokládám, že ty víš, co v téhle situaci pomůže.“

Přesunula jsem si pytlík s ledem z nosu na čelo, kde mi stále bolestivě bušilo. „Ani náhodou. Proč, měla bych?“

Jonathan mě místo odpovědi vzal do éterika. Bylo to něco docela jiného, než když mě tam násilím táhli Ma'at; spíš se zdálo, jako by éterikum sestoupilo k nám. Ani jsem se nepohnula, a přitom najednou všechno nabylo sytých barev. Nadhledu a všechno obkroužily průsvitné skořápky aury. Siobhan se změnila v pouhý stín, jiskřící žárlivou zelení a závistivou červení; působila opravdu pestře. Kevin... nebyl ničím. Díra v éteriku, kudy proudila energie a vsakovala do Jonathana. Rozprostírala se... všude.

Ale kvůli tomu mě sem Jonathan nebral. Ponořil prsty do stínů a zatahal za ně, odhalil jakousi pavučinu. Tvořily ji čáry, sbíhající se z různých směrů... a byly spojeny se mnou.

„Cože...?“ Na jednu jsem si sáhla, ale moje éterické prsty prošly skrz. Stěží jsem ji viděla, a byla jsem si jistá, že i to dokážu jen proto, že mi to Jonathan umožnil. Lidé nejsou vybaveni na to, aby to viděli. Možná ani džinové.

„Všechno je propojeno,“ pravil. „Podstatné je, *kdo* to spojí, kdy a proč. A ztracení džinové? Jsou spojeni s tebou. Netušil jsem to, dokud jsem tě tady neviděl.“

„Jak?“ zeptala jsem se. Bylo mi to záhadou. Pokrčil rameny.

„To mi pověz ty.“

Další mžiknutí, éterikum zmizelo, rozpustilo se do přepychu Kevinova ukradeného apartmá. Venku za okny zaburácel hrom.

„Ty linky jsou s tebou spojeny,“ řekl. „Ty víš, kde jsou ti džinové.“

Prudce jsem si sedla, ale když se znovu ohlášily předzvěsti krváčení z nosu, honem jsem se vrátila do horizontální polohy a přiložila si led. „Nevím.“

„Ale ano.“

„Ne,“ prohlásila jsem rozhodně. „Podívej, kdybych zahlédla, jak se někde povaluje kupa láhví, nemyslíš, že bych se o tom zmínila?“

Náhodou jsem se právě dívala směrem k baru, kde se blýskaly řady láhví se skotskou, ginem a tequilou, a odrážely světlo jako křišťál.

Kdybych zahlédla, jak se někde povaluje kupa láhví...

„Do hajzlu,“ zamumlala jsem. Sedla jsem si. Bolest hlavy byla zapomenuta, krváčení z nosu zapomenuto, sáček s ledem odhozen na podlahu.

Kdybych zahlédla...

Zatraceně. To bylo fakt mazané, chlapečku.

„Probud' ho,“ řekla jsem. Jonathan se zamračil, odložil drink a vstal současně se mnou. „Hned teď ho probud'!“

Neudělal nic zjevného, ale Kevin zasténal, pohnul se a se škubnutím se probрал. Siobhan se zvedla a balancovala na těch vysokých podpatcích šlapky k němu; chytil ji za ruku a držel se jí a já na okamžik pod maskou mrzutého dospívajícího mladíka zahlédla vyděšené dítě.

„Srazil tě,“ žalovala Siobhan. „Povídala jsem mu, že to byla chyba. Měl bys ho potrestat.“

Kevin jí nešikovně zašmátral po stehně. Vytáhla ho na nohy, položila si jeho paži kolem pasu a pohlédla Jonathanovi přímo do tváře.

„Už to nedělej,“ řekl. Svaly na čelistech se mu zachvěly, snažil se nedávat najevo zlost nebo strach. „Myslím to vážně. Jinak tě strčím zpátky do flašky a hodím ji do nejbližšího kanálu. Fakt. Přísahám.“

Koukla jsem na Jonathana, ten jen pokrčil rameny. „No, to tys ho chtěla probudit. Nejspíš k tomu máš nějaký důvod.“

To jsem vážně měla. Přitáhla jsem si přikrývku těsněji a přistoupila ke Kevinovi a Siobhan. Zaujal obranné postavení a – tohle bylo opravdu divné – dívku postrčil za sebe. Kevin, rytíř v poněkud špinavé zbroji.

Očima přeskakoval ze mě na Jonathana a zase zpátky. Musela jsem vypadat divoce... pohmožděná, zakrvácená, s vytřeštěnými očima, ovinutá pokrývkou jako někdo, koho právě zachránil Červený kříž. Otevřel pusou, aby Jonathanovi něco přikázal, pak to s viditelným úsilím vzdal. Chytrý hoch. Začíná mu docházet, že vlastnit a řídit džina Jonathanova formátu pro něj nepředstavuje valnou výhodu.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ oznámila jsem mu. „V ložnici. A ty,“ ukázala jsem na Jonathana, „zůstaň tady.“

Upřel na mě ten vlašný pohled, který jasně říkal: *Zkus mě donutit*. Tak dobře.

„Přikaz mu to,“ řekla jsem příkře Kevinovi. Ten sebou škubl, ale přikývl.

„Jasně,“ přisvědčil. „Zpátky do láhve.“

Jonathan měl obrovskou moc, ale tomuhle příkazu nemohl vzdorovat. *Húúšš*. Mlha. Je pryč.

„A nevylézej, dokud ti neřeknu!“ zavolal za ním Kevin.

„Měl bys tu láhev zazátkovat.“

„Abys viděla, kde je? Trhni si.“

„Jak si přeješ.“ Vzdychla jsem. Táhla jsem za sebou deku cestou ke dveřím do ložnice, otevřela je a vstoupila rovnou do Šangri-la. „Aáách,“ řekla jsem a chvíli jsem zírala. „Na tohle bych si možná zvykla.“

Byl to palác. Spousta prostoru, nákladná vyhlídka (na postupně se vyjasňující oblohu), koberec tak vysoký a úžasný, až si říkal o pohlazení. Fantazie na téma postel, obrovská, příšerně zmuchlaná, s rozházenými tlustými polštáři. Zábavní středisko s plazmovou televizní obrazovkou. Zvuk byl vypnutý, ale běžel na ní kanál se sexem. Odkášala jsem si a došla si pro dálkové ovládání.

„Hele!“ protestoval Kevin.

„Neboj, nezmeškáš žádnou důležitou zápletku.“ Pokynula jsem směrem ke skupince elegantních židlí, pozlacených a s brokátovým čalouněním. Dvě z nich pokrývaly hromady novin a podnosy od hotelové služby s napůl snědenými hamburgery. „Nevadí, když si udělám místo? Tohle počasí mi nějak nesedlo.“

Jak už to u vtipů chodí, tenhle byl dost slabý a navíc ho ani jeden z nich nepochopil, ale Kevin shodil noviny a Siobhan přendala tácky jinam – na jiný starožitný kus nábytku, patrně nedozírné ceny. Každý obchodník by nad jejím chováním ronil slzy. Ujistila jsem se, že moje deka židli ochrání, a pohodlně jsem se usadila. A uvolnila se. Trochu.

„Ty víš, že ti nechci ublížit,“ řekla jsem Kevinovi. „Zaprvé, nemůžu. Jsi příliš mocný a já moc unavená.“

„Můžeš odejít,“ prohlásil. Což bylo na něj docela velkorysé. „Nechám tě odejít. Klidně běž.“

„To je od tebe milé, ale jakmile odejdu, zmizí se mnou tvoje poslední naděje dostat se odtud živý. Ti lidé tam venku, ti neodejdou. Nemůžeš jim uniknout, protože to tu obklíčili, a i když máš Jonathana, měl bys vědět, že ten tady má něco rozdělaného.“ Sledovala jsem jeho pohled a zahlédla záblesk hněvu a obav. „A ty pro něj představuješ prostředek, jak to dokončit, Keve. Zkusils už opustit Las Vegas?“

Neodpověděl. Slovo si vzala Siobhan. „Jednou,“ ozvala se. Zamračil se na ni, ale nevšímal si ho. „Přikázal tomu chlapovi, aby nás odtud dostal, ale potom začala ta debata. Bylo to pitomé. Taky jsem mu to řekla.“

Jonathan nechtěl odejít, a když *on* nechtěl, Kevin neměl naději přimět ho k tomu. Sakra, Kevin nedokázal ovládat ani *mě*, a já určitě nepatřila k nejobtížnějším džinům. Kevin totálně ztrácel půdu pod nohama.

„Ti lidé se tě chystají zabít.“ Nebrala jsem si servítky. Na to opravdu nebyl čas. „Nebude to jako ve filmu, Kevine – žádná velká sláva, ani žádný efektní konec zločince. Jenom tě zabijou a pak si přes kaluž tvou krve klidně dojdou pro to, co chtějí. Nedokážu je zastavit, když mi nepomůžeš.“

„Jonathan mi –“

„Jonathan,“ utřela jsem ho, „bude jednat přesně tak, jak se mu bude hodit, a jakmile už mu nebudeš užitečný, rozluč se se životem. Rozuměls?“

Nechtělo se mu, ale pochopil. Pohrával si s roztřepenou dírou v džínsech, hněvivě se na mě mračil zpod odrbaných, nemytých vlasů a zdálo se, že ani nevnímá, jak mu jeho kamarádka šlapka masíruje záda. Věnovala jsem vteřinu na její nové prozkoumání, pak jsem se pořádně podívala do éterika.

Nebyla nic víc, než se zdála. Obyčejná dívka, nic zvláštního, žádné správcovské síly, žádné symboly Ma'at.

Čím déle jsem se na ni dívala, tím víc jsem viděla... křehký nádech zlatavé v její auře, podobný měkkému ránu. Pod ním černé řezy chtivosti a bolesti. Měla ošklivou minulost, ale to měl i Kevin... To ty dva táhlo k sobě. Temná přitažlivost zoufalých.

„Ty před něčím utíkáš,“ řekla jsem jí a všimla si, jak sebou ve skutečném světě i v éteriku škubla. „Před někým.“

„Možná.“ Předstírání odvahy nepatřilo k jejím silným stránkám. „Do toho ti nic není.“

„Je to někdo tady z města? Kdo je to?“ Vedl mě instinkt. „Quinn. On na tebe něco má.“

Žádná odpověď. Siobhan na mě zírala hezkýma, prázdnýma očima, tak jsem obrátila pozornost ke Kevinovi. Vzal ji za ruku, jako přítel, žádný trik. Spatřila jsem odpovídající záblesk a září v její auře.

Pravá láska. Jak romantické.

Kevin se zhluboka nadechl, pohlédl na svou dívku, pak zpátky na mě. „Máš pravdu,“ řekl. Byl to nejdospělejší tón, jaký jsem od něj slyšela. „Udělal jsem blbost. Neměl jsem brát moc tomu chlapovi Lewisovi... Sakra, já ani nevím, co s tím, chápeš, jak s tím zacházet. No... udělal jsem pár věcí...“

„Jako třeba co?“

„Však víš. Pár věcí. Jako třeba... aby měly holky průhledný trička. A pak ta květinová zahrada – nechal jsem ji vyrůst a dal Siobhan růži.“

„To bylo krásné,“ řekla.

Lhostejně pokrčil rameny. Jenom kluka v jeho věku mohla absolutní moc znudit. Pak rozjasnil tvář a pokračoval: „Nechal jsem kapelu GWAR uspořádat zadarmo koncert, víš, jako dole v hale. S krví a se vším. Byla to paráda, zvlášť když to pak uklízeli – pořád vřískali

jeden na druhého, jako kdo to tady udělal. Byla to fakt sranda.“

Tak už to s lidskou rasou chodí, když se metalová kapela začne předvádět, hraje naplno, až posluchači krvácejí z uší, a všichni obviňují jeden druhého. Manažéři v botách od Bruna Magliho se pravděpodobně třesou ještě teď. Zajímalo by mě, proč tomu ochranka nezabránila, a usoudila jsem, že Jonathanovi to nejspíš připadalo zábavné stejně jako Kevinovi.

Chlapi. Co s nimi naděláte?

„A potom ten oheň, to bylo bezva,“ ozvala se Siobhan s rozzářenýma očima. Ale Kevin po ní střílil pohledem a ona téma rychle opustila. „Povídala jsem, že by měl třít lampu nebo tak něco a říct, že už nikdy nechce pracovat, ale on na to, že jsem pitomá, že by pak skončil ochrnutý nebo mrtvý nebo tak.“

Právě tím jsem ho strašila v těch starých mizerných časech, kdy byl mým pánem. Nedokázala jsem skrýt úsměv. Kevin mi ho vrátil, ale jaksi slabý a křehký, a ke všemu se rozbil při prvním vzdáleném zahřmění. Obrátil se k oknu a vyhlédl ven.

I při svém vyčerpání jsem vnímala tep moci, která z něj vycházela – nedokonale zaměřené, přehnané, asi jako kdyby použil řízenou střelu na komára. Mraky doslova vybuchly a změnil se v páru, která zaclonila slunce, načež zmizely.

Během tří vteřin bylo horko a jasné nebe se klenulo až do nedohledna.

Kevin se ke mně otočil a viděl, jak zírám s otevřenou pusou.

„Nemám rád, když prší,“ pravil bezvýrazně.

Vždycky měl moc Správce Ohně, ale bylo zvláštní vidět ho provádět tenhle druh manipulace s počasím pomocí Lewisovy ukradené moci. A také bylo zvláštní, že

se učí tu moc používat bez Jonathanova vedení. Ne, když se to tak vezme, nebylo to jen překvapivé, ale děsivé! „Neměl bys –“

Přerušil mě. „Neříkej mi, co mám dělat. *Nikdo* už mi nikdy nebude říkat, co mám dělat.“

Zavřela jsem pusy. Nemělo smysl hádat se s ním, ne teď. Jeho nálada se znovu změnila, právě tak jako počasí – teď byla temná a mrzutá, na rozdíl od jasného slunečního svitu za okenním sklem – a já už Kevinovu temnou náladu zažila. To nebylo dobré. Když ho něco vyplašilo, vyletěl, a mně právě teď chyběla síla a schopnost utkat se s tím mrňavým cvokem tváří v tvář.

Mlčky jsme na sebe hleděli pár dlouhých vteřin, pak Kevin mžikl a pořád ještě mrzutě řekl: „Chtěla bys, abych to spravil?“

„Co jako?“

Místo odpovědi mě vzal za zápěstí. Zkusila jsem se vykroutit, ale byl silnější, než vypadal – vyzáblý, ale svaly měl jako provazy – a pak jsem pocítila horké zabrnění a už jsem byla doma.

Podívala jsem se na svou odhalenou kůži a viděla, jak se šrámy zatahují a nabývají růžovou barvu. I uvnitř jsem cítila, jak se věci mění a hojí. Z horka na mě vyrazil pot a brnění se změnilo ve více lokalizované teplo. Hluboko dolů. Opravdu hluboko.

„Přestaň,“ vydechla jsem prudce. Kevin mě držel dál. „Nech toho!“ Vyškubla jsem se, přerušila kontakt. Věděla jsem, že mi zčervenal obličej. Hojil mě, ale také si se mnou hrál. Siobhan ho naučila pár triků, ať už vědomě či ne. Samolibě se na mě zašklebil a usadil se ke své dívce, objal ji ochranitelsky kolem ramen.

Setřela jsem si dekou krev a pot z paží a viděla, že hojení zvládl dokonale – žádné šrámy, ani ty nejmenší jizvičky po nich nezůstaly. Dokonce jsem cítila příliv

energie. Také mi dodal krev, povzbudil mou kostní dřev ke zvýšení úsilí. Nebezpečné, ale účinné.

Podívala jsem se na sebe a povzdechla si nad tričkem nadměrné velikosti a příliš volnými černými legínami, a Siobhan, obdařená profesionálním pochopením, týkajícím se šatů, vyskočila a rozběhla se ke skříni. Chvíli se tam přehrabovala a nakonec vytáhla modré bederní džínsy a krátký top, který by s trochou shovívavosti mohl vypadat docela slušně.

Přijala jsem džínsy a našla červené síťované tričko s čínským vzorem, abych přikryla krátký živůtek. Jelikož jsem ráno vyšla bez podprsenky a tu propocenou z auta jsem nechtěla, nutně jsem potřebovala ještě jednu vrstvu.

Bellagio moudře poskytovalo roztomilou zástěnu z matového skla, která stála v koutě pravděpodobně jen jako dekorace, ale já teď za ni vlezla a převlékla se. Džínsy mi jakžtakž padly; musela jsem skousnout rty a vydechnout, abych je dopnula. V tom krátkém živůtku jsem si opravdu připadala jako šlapka, ale červená síťovina to napravila. Když jsem vyšla ven, Kevin už měl zase zapnutou televizi a sledoval svíjející se chumel těl na obrazovce.

„Vystrč laskavě hlavu z *Penthousu*; tohle se stejně nestává,“ poradila jsem mu, znovu se zmocnila ovladače a televizi vypnula. Sedla jsem si, opřela si lokty o kolena v modrém a přejela je oba pohledem. „Takže situace je taková, mládeži. Máte přesně tři možnosti. Můžete se vzdát –“

„Nikdy,“ přerušil mě Kevin.

„Nebo můžete umřít, protože ti lidé venku vás opravdu zabijí. A věřte mi, chtějí to provést co nejdřív.“

Kevinovi poskočil ohryzek, jak polkl. Nejspíš si v mých očích přečetl, že mluvím upřímně. „Povídalas, že jsou tři možnosti.“

„Jo.“ Opřela jsem se dozadu. „Můžete mi pomoci.“

„Pomocť ti s čím?“
Pomalu jsem se usmála. „Zachránit svět.“
Váhal přesně tak dlouho, aby předvedl, jak je
vyrovnaný, a pak odpověděl: „Jasně, proč ne.“

Kapitola devátá

Pěkně jedno po druhém. Zvedla jsem hotelový telefon, vytočila z paměti číslo, a když se ohlásila Marion, řekla jsem: „Haló, donáška pizzy? Chtěla bych objednat extra speciál dvojitou.“

Několik vteřin jsem naslouchala bzukotu statické elektřiny. Pak se ozvala: „Máš potíže?“

„Copak je nemám pořád? Stačí, když se rozhlédneš a najdeš tu největší horu sraček. Obyčejně v ní vezím až po krk. To přece víš.“ Zvedla jsem oči k nebi, to kvůli Kevinovi a Siobhan. „Tehdy jsi mi neodpověděla. Jak ses dostala do Las Vegas?“

„Stejně jako ty,“ pravila stroze. „Umřela jsem. A ráda bych dodala, že už o podobné zážitky nestojím. Nějak mi to neseď.“

Usmála jsem se; na Marion vždycky bylo něco, pro co jsem ji musela mít ráda. „Jsem tady v Bellagiu a Kevin je připraven promluvit si. Dívej se po nás dole v kasinu, na té straně s restaurací. Je tam větší klid.“

„Patnáct minut,“ slíbila a zavěsila.

Položila jsem sluchátko do vidlice a pohlédla na Kevina. „Nic nezkoušej,“ varovala jsem ho. „A dej mi zátku.“

„Cože?“

„Zátku od Jonathanovy láhve.“ Zatvářil se ostražitě, ale nemělo smysl, aby si ji nechával. Zalovil v kapse kalhot a našel malou plastovou věcičku. Zdála se příliš malá, aby udržela něco jako Jonathan.

„Nepodražíš mě, že ne?“ přeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Položil mi zátku do dlaně. „Radši ne, jinak máš za prdelí nukleární výbuch.“

Vyšla jsem znovu do obývací haly, zalité časné ranním karamelovým světlem. Bylo to tu slabounce cítit zatuchlinou; určitě celé dny, snad týdny, nepustili dovnitř pokojskou. Došla jsem přímo k baru, vybrala si láhev Jima Beama a nalila si trochu do křišťálové sklínky. Kevin se objevil ve dveřích, viděla jsem, jak zbledl – ještě víc než obvykle – a pak se to pokusil zakrýt.

„Nalej mi taky,“ řekl a mírně se zapotácel.

Obdařila jsem ho milým, vroucným úsměvem. „Ne.“ Zašroubovala jsem víčko na láhvi a odložila ji stranou, obrátila se k baru a přelétla očima po křišťálově třpytivých řadách. „To byl tvůj nápad? To nebylo vůbec špatné, hochu. Příběh ukradeného dopisu. Klasika.“

„Jonathane!“ zařval, já nechala vzduch kolem něj ztvrdnout jako skořápku a tím jsem vytvořila tlustou matnou bublinu, která bránila průniku zvuku. Rozbije ji, ale pár vteřin mu zabere, než přijde na to, jak; to byla výhoda, kterou jsem před ním měla. Výcvik. Začala jsem vytahovat láhve, jednu po druhé, a třepat s nimi. Ne, ne, ne, ne...

Ano.

Tlumené zachřestění skla a křišťálu. Položila jsem karafu, abych ji mohla pevně sevřít, přidržela prsty pod jejím hrdlem jako hrubý cedník a vylila (nepochybně hodně drahý) alkohol do nerezové výlevky.

Do prstů mi s mokrým plesknutím vypadla skleněná láhev.

Kevin divokým vzedmutím moci rozerval bublinu, současně roztříštil zrcadlo za barovým pultem a rozkymácel těžký nábytek. Přikrčila jsem se, vlhké, těžko

sklo mi málem vypadlo z ruky. Slyšela jsem, jak znovu a znovu křičí Jonathanovo jméno.

Ne že by Jonathan mohl zareagovat. Kevin mu jasně přikázal *Nevylézej ven, dokud ti neřeknu*, a teď nic takového neudělal. Musel by dát přímý příkaz, aby zrušil předchozí instrukce, a to mi poskytlo vzácné vteřiny.

Pokud nic neupustím...

...což jsem pochopitelně udělala, když do mě Siobhan zboku vrazila. Obě jsme se svalily. Skončila jsem pod tvrdým koncem skříně, křišťálová karafa žuchla na koberec, vystříklo z ní pár posledních jantarově zbarvených kapek a skleněná láhev o velikosti flaštičky s parfémem do dámské kabelky napůl vyklouzla z jejího okrouhlého hrdla.

Siobhan se po ní vrhla. Ted' byla řada na mě, abych do ní strčila. Chytila mě za vlasy, to bolelo, překulila jsem se přes ni a sáhla po křišťálu. Uklouzl mi pod rukou, odkutálel se o další čtyři palce dál. Kevin pořád zoufale volal Jonathana. Očividně nechápal úplně přesně, co se děje, až na to, že se na podlaze odehrává dívčí souboj a jemu se to svým způsobem zamlouvá.

Odkopla jsem Siobhan s jejíma chňapajícíma rukama, převalila se a chytila karafu.

„Jonathane, přijď sem!“ zařval Kevin zběsile a přeskočil Siobhan, aby se na mě vrhl pěstí. Obrátila jsem karafu dnem vzhůru.

Prsty jsem sevřela kolem hladkého, kluzkého skla Jonathanovy láhve a svět... se změnil.

Ted' už byl *můj* džin.

Všechno se zastavilo, všechno bylo najednou křišťálově jasné. Kevin, zavěšený ve vzduchu, Siobhan, drápající se po koberci ke mně, prázdná karafa od alkoholu, padající na podlahu.

Všechno se... prostě... zastavilo.

Zhluboka jsem nadechla a podržela to tak, cítila jsem vlastní svaly, šlachy, krev, kosti a další tkáně jako nové, zbrusu nové, právě v téhle vteřině vyrobené. Pak svět kolem mě znovu nabyl tvar. Vzduch, směs překrásné krajkoviny molekul, putujících ve vlnách a kroužících ve vírech, sám o sobě živoucí. Úžasná dokonalost láhve v mé ruce. Svět, Bože můj, *ten svět*, tak ohromný a ohromující, skvělý ve své preciznosti.

Obrovitá dřímající síla světa, ožívající v každém úderu tepu, v každém dechu.

A byl tu Jonathan, stál přímo přede mnou. Neměl svou běžnou lidskou postavu, obdařenou ležérní grácií, kterou bylo tak snadné podcenit; kdepak, tohle bylo něco jiného, jasného, neuchopitelného, divoká magie.

Tak svůdné...

Během dalšího nádechu na sebe Jonathan vzal svůj běžný lidský převlek a upřel zrak na Kevina se Siobhan, stále zmrzlé v čase. V jeho šedohnědých vlasech se odrazilo světlo, temnota jeho očí byla temným koncem všech věcí.

„Nemám tě rád,“ řekl, aniž by vůbec pohlédl mým směrem. „To jistě víš.“

„Vím.“ V ústech jsem měla divný pocit, i můj hlas zněl divně. „Je mi to líto.“

Pokrčil rameny. „No, takhle se rozpadá svět. Někdy tě to překvapí.“

Obrátil se a přitáhl si mě k sobě. Jeho dotek byl jako oheň – nepodobal se uklidňujícímu teplu Davidovy kůže, spíš žhnoucímu otevřenému plameni. Pokusila jsem se odtáhnout, ale právě teď to nešlo. Položil mi ruku na kříž, druhou mi rozprostřel na břicho.

Příliš blízko. Příliš důvěrně. *Velmi* osobní záležitost.

Hvězdy v těch očích, podobných nekonečné obloze. Neznámé a pro cokoli lidského nepoznatelné. A byla tu i

vášeň, vášeň bohů, jakou hmyz nikdy nepozná a nepochopí.

„Tohle tě zachránilo,“ zašeptal a velmi jemně položil rty na mé. Polibek se zavřenými ústy, ale i tak mi rozžhavl krev, kolena mi zeslábla a byla jako z gumy. „*Ona* tě zachránila. Buď za to vděčná, Jo. Tohle mohlo skončit úplně jinak.“

... a čas skočil zpátky, všechno do sebe zapadlo. Jonathan s úsměvem ustoupil.

Kevinova pěst zasáhla mou bradu, hlava mi odskočila dozadu a místo vizí hor a bohů jsem spatřila jiskřičky, ale zachmuřeně jsem dál svírala tu věc, i když mi ji jeho prsty chtěly vykroutit.

Sklouzla jsem po koberci, zkusmo pohnula čelistí a zavolala: „Jonathane, zkrot' je trochu, prosím.“

Když jsem otevřela oči a mžiknutím zahnila mlhu, držel Kevina za límec a Siobhan za paži. Oba se bránili – Kevin vykřikoval kletby, většinou zaměřené na mě – ale k ničemu jim to nebylo.

Jonathan zvedl obočí. „Budeš mít pěknou modřinu.“

Probodla jsem ho pohledem. „Pojďme s tím už skoncovat,“ řekla jsem. „Vezmi moc, kterou Kevin ukradl Lewisovi, a vrať ji tam, kam patří.“ Jen na mě hleděl. Vydrželi jsme tak několik dlouhých vteřin. „Povídám, vezmi moc, kterou Kevin ukradl Lewisovi, a –“

„Já tě slyšel,“ přerušil mě Jonathan. „Určitě nechceš, abych to udělal hned teď.“

„Chceš si hrát na pravidlo tří?“

„Věř mi, *opravdu* nechceš, abych udělal to, cos právě vyslovila.“

„Já –“ Zmlkla jsem a podívala se na něj pořádně, a změnila jsem názor. „Dobře, беру. Proč ne?“

Věnoval mi džinský úsměv, samá mazanost a dezinformace. „Myslel jsem, že chceš zachránit svět.“

„A to znamená?“

Pokrčil rameny. Siobhan se ho pokoušela kousnout do ruky. Upřel na ni postranní pohled, ochabla a klesla na koberec.

„Hele!“ zaprotestovala jsem a hrnula se k ní. Pořád dýchala. Vlastně měla ve tváři sladký úsměv, když se z ní vytratilo nepřátelství. Byla zrzavá od přírody, měla k tomu typicky jemnou pleť a světlo k ní bylo vlídnější než svět.

„Koukej, kamaráde. Já mám tvoji –“

„Nemáš nic,“ odvětil Jonathan. „Oba víme, že mě nedokážeš přinutit k ničemu, co sám nechci. Jasně?“

„Jasně,“ přisvědčila jsem ponuře. „Tak proč nechceš vrátit Lewisovi jeho moc? Jaký to má smysl? Vždyť on umře!“

Na Jonathanově výrazné, pohledné tváři utkvěl úsměv, ale v očích neměl ani špetku pobavení.

„Věř mi,“ opakoval. „Takhle to bude lepší. Jen chvíli vydrž.“

Mohli bychom tu hru protahovat na celé hodiny. Zнала jsem to; měla jsem jeho láhev, ale neměla jsem jeho samotného, ani s vypětím fantazie. Když se ho zmocnila Yvette, byl čerstvě zajatý, ještě si v tom okamžiku nedovedl spočítat své možnosti; jinak by nejspíš nikdy neuposlechl rozkazů, které mu dávala.

Já mám vážně kliku, že jsem ho dostala ve vyšší fázi zdokonalování v oboru.

„Fajn,“ řekla jsem. „Probud' Siobhan. Jdeme všichni dolů.“

Ani na ni nepohlédl, ale dívka se náhle zvedla, zalapala po dechu a ihned se na mě vrhla. Jonathan zakroutil očima a zastavil ji uprostřed pohybu, aniž by se mě na cokoli ptal.

Jako políčko zastaveného filmu.

Zatřepal Kevinem a řekl mu: „Vysvětli své přítelkyni, jak hloupě se chová.“

Kevin si olízl rty, šlehl pohledem z Jonathana na mě a zase zpátky. „Slyší mě?“

„Jistě.“

„Siobhan... hm, uklidni se, jo? Není to tak zlé. Možná už po nás nepůjdou.“

Jonathan ji pustil, jako by stiskl tlačítko ovladače. Siobhan zavrávala, zamávala rukama a nohama, ale zůstala stát.

A našpulila se. „Ty to nechceš zpátky?“

„Tu láhev?“ Kevin střelil po Jonathanovi dalším obezřetným pohledem. „Hm, ne.“

„Srabe,“ zamumlala. Podepřela se rukama a vyhoupla se na barovou stoličku. „Moh’ si bejt bohatej. Bydlet v baráku se sluhama a tak. S bazénem.“

Netroufla jsem si nechat ji tady; moc toho věděla. „Tak fajn, děcka, jdeme. Buďte hodní a třeba dostanete nějaké hezké hračky.“

Siobhan nebyla hloupá, sklopila řasy s nánosem maskary. „Jako třeba velkej bílej barák?“

Stáhla jsem ji ze židličky. „Radši moc nepokoušej štěstí.“ Kývla jsem na Jonathana. „Pusť ho.“

„Seš pěkná čubka,“ vyjádřil se Kevin.

„Říkáš to, jako by na tom bylo něco špatného.“ Chytila jsem ho za rameno a postrčila ho i se Siobhan ke dveřím. „Pohněte se.“

* * *

Ve výtahu jsem si vzala Jonathana stranou, obrátila se zády ke Kevinovi a Siobhan a zašeptala: „Ma’at mají na povel ostřelovače. Má příkaz Kevina sejmout. Potřebovala

bych, abys tomu zabránil.“ Jonathan nezměnil výraz. Ani nepotvrdil, že slyší. Povzdechla jsem si. „Mohli bychom se snad domluvit na nějakém spojení, hm? Na tohleto já vážně nemám čas a vždycky tě ještě můžu nacpat do flašky a místo zátky do ní vrazit tampón, aby měli ostatní džinové legraci...“

„Fajn,“ odpověděl. „Zajistím, aby Kevina nezastřelili.“

Cítila jsem zradu. „A byla bych ráda, kdyby nestřelili ani mě.“

Jonathan pokrčil rameny. Vzala jsem to, jako že to je na jeho rozhodnutí, a uviděla, že Kevin a jeho kamarádka využili příležitosti a také si šeptají... Podle pohledů, které kolem sebe vrhali, nešlo o žádné nevinné něžnosti. No bezva. Teď abych si dělala hlavu se zradou z Jonathanovy strany a ještě ke všemu z prostoduchých intrik našich mladistvých Bonnie a Clyda.

Výtah hladce, ladně zastavil a vyklopil nás do mramorových chodeb s řadami a řadami dveří, které se neustále otevíraly a zavíraly a proudili jimi lidé. Povídá se, že New York je město, které nikdy nespí; Las Vegas si ani *nezdřímne*. Zajímalo by mě, kdy se tu vůbec uklízí. Dokonce i Disneyland zavírá na dost dlouhou dobu, aby tam stihli vyhodit smetí a vyleštit mosaz.

Připojili jsme se k proudu, směřujícímu do hlavní haly, odbočili doleva, minuli stánek pokladního a vnořili se do divočiny jemně zvonících automatů. Po pravé ruce jsme měli módní restaurace – ten druh, kde na jídelníček netisknou ceny – a někde vzadu průchod do sousedního Cézarova Paláce. *Sousední* v pojetí Las Vegas znamenalo desetiminutovou procházku nebeským mostem, který se táhl do nekonečna.

Zastavila jsem svou skupinku v koutě nedaleko baru, vybrala stůl a přiměla všechny sednout. Všechny kromě Jonathana, který zkoumal herní automaty a bavil se tím, že

je náhodně nechával vyplivovat mince. Kevin ho zaujatě pozoroval. Podle lakomého lesku v jeho očích jsem poznala, že si domyslel, co džin dělá.

„Ani na to nemysli,“ upozornila jsem ho. Bezpečnostní kamery Jonathana neuvidí, tedy pravděpodobně; nejspíš zaznamenají jen náhodné poruchy automatů... Jenže kdyby Kevin chtěl vstoupit do hry a přišel blíž, rozezněly by se alarmy, objevili by se rychlí, svalnatí strážci a pak... kancelář bez oken, drsně formulované otázky, kterým bychom se nemohli nijak vyhnout. „Zahraješ si jindy. Ted' zůstaň sedět.“

Kevin s očima upřenýma na Jonathana prohlásil: „Já vím, že mě zabijou.“ Nezměnil výraz tváře. „Můžeš si ho rovnou vzít a vypadnout. Siobhan a já se dokážeme schovat sami.“

Kupodivu v tom měl možná pravdu. On a Siobhan by se možná mohli vmísit do davu, dostat se z města, najít si nějakou metropoli jako Chicago nebo Detroit, kde si dvou teenagerů bez domova nikdo nevšimne. Za předpokladu, že se ho Siobhan prostě nezbaví, až zjistí, že pro ni nepředstavuje zdaleka takový finanční přínos, jak si představovala. Ale já ho teď nemohla ztratit. Potřebovala jsem ho kvůli Lewisově záchraně.

Něco jsem zachytila koutkem oka a otočila jsem hlavu. Přicházela k nám Marion Bearheartová. Jako vždy působila klidným, vyrovnaným dojmem. Ruce měla v kapsách saka a nijak nespěchala; zastavila se, aby si prohlédla cosi ve výloze, pročetla si jídelní lístek. Dokončila pomalý okruh a sledovala přitom i éterikum, tím jsem si byla jistá.

Potom si přitáhla židli ke mně a pravila: „Jsem ráda, žeš to dokázala.“

„No, nápodobně.“ Šlehla jsem pohledem po Kevinovi a Siobhan. „Kevina asi znáš.“

Zdvořile mu pokývla, jako by neměla v plánu při první příležitosti ho dostat za zavřené dveře svého zařízení a dočista ho zbavit moci a potenciálu. Kevin se nepohnul. Upíral na nás svůj typický nasupený pohled zlého hochy.

Marion ho nechala být a zaměřila tmavé oči na mě. „Máš to?“

Otevřela jsem pěst a ukázala ji Jonathanovu láhev. „Ráda bych to vyměnila za něco cennějšího než tvoje slovo. Ne že bych ti nedůvěřovala, jenže... No, vlastně ti nedůvěřuju.“

Vytáhla ruku z kapsy saka a mlčky mi předvedla modrou láhev, kterou Yvette Prentissová před poměrně nedávnou dobou použila jako past na muže, který by byl ochoten za mě dát život.

Pomalu jsem se natáhla a vzala si ji. Nebyla zazátkovaná. Zdála se teplá. „Davide,“ zašeptala jsem a na vteřinu zavřela oči, když se tiše rozezvučelo naše spojení.

„Jsem tu.“ Uslyšela jsem, jak zaskřípaly nohy židle a viděla, jak si k nám přisedá.

Vypadal úplně stejně – vlasy s měděnými prameny, trochu neučesané, hnědé oči září za kulatými obroučkami brýlí. Staromódní olivový kabát, vybledlá modrá košile. Modré džínsy.

Užasle jsem se nadechla a cítila, jak mě v očích pálí slzy; jeho obraz se proměnil v barevnou skvrnu. Ta skvrna se natáhla přes prázdný prostor a přitiskla mi dlaň na tvář, ano, byl to jeho dotek, hřejivý, sladký, něžný. Naklonila jsem se k němu, vdechla vůni staré vlny a skořice, listí a kouře ze dřeva. „Ach, Bože,“ zašeptala jsem a znělo to opravdu jako modlitba.

Nakláněl se blízko; vnímala jsem už jeho auru a stěží znatelný dotek jeho rtů u ucha, když mi zašeptal: „Sledoval jsem tě.“ Proběhl mnou horký záchvěv a proměnil mě v med a máslo, probudil ve mně myšlenky,

kté by mě na veřejnosti vůbec neměly napadat, a už vůbec ne před lidmi, kteří mě možná chtějí zabít.

„Taky jsi mi mohl trochu pomoci,“ řekla jsem.

„Vedla sis výborně.“ Políbil mě a tím všechny moje myšlenky předestiloval do čiré, pravé touhy. Toužila jsem, aby mě pořád líbal, pokud možno navždy. Nedokázala jsem si představit, že to skončí, ale pochopitelně skončilo, nastalo pomalé oddalování těch měkkých, lahodných rtů od mých.

Otevřela jsem oči a pohlédla přímo do těch jeho, kde hořela měď a zlato, roztavené láskou, touhou a mocí.

Za *tohle* jsem bojovala. A bojovala bych dál, do posledního dechu, do posledního zbývajících dne svého života.

„Co pro vás mohu udělat, paní?“ zeptal se šeptem. „Nebo co mohu udělat vám?“

Vydechla jsem přehřátý vzduch, zachvěla se a pokusila se myslet prakticky. „Nějaká kabelka, kam bych mohla strčit tuhle láhev, to by se docela hodilo.“

Sáhl pod stůl a vytáhl černou koženou tašku, nic značkového – moje chyba, že jsem příkaz neupřesnila – a zamyšleně přidal vycpávku. Nechala jsem láhev vklouznout dovnitř a zatáhla zip, pak jsem si kabelku přehodila křížem přes hlavu a rameno. Nehodlám ho ztratit. Už ne. Rozbiju láhev, jakmile budeme ze všeho venku; nelíbilo se mi držet ho v zajetí, ale v této chvíli nás mohla Davidova moc, zesilující tu mou, udržet naživu.

„Joanno?“ Marionin vzdálený hlas. Mžikla jsem a odtrhla pozornost od Davida; skoro jako bych si měla utrhnout ruku, ale dokázala jsem to. Odloučení nezpůsobilo, že by srdce milovalo ještě víc, ale vytvořilo jakýsi druh magnetického zámku, který není v lidských silách zlomit. „Jonathanovu láhev, prosím.“

Ach. Ovšem.

Jonathan nechal na pokoji automaty a přiloudal se k nám. Stál za mou židlí. Aniž bych se otáčela, věděla jsem, že pozoruje Davida. Cítila jsem zapraskání moci ve vzduchu. Nepromluvili, ale proběhla mezi nimi konverzace. Úrovně moci, emoce, dát a vzít...

„Ráda se jí zbavím,“ pravila jsem upřímně a podala ji Marion.

Kevin na to čekal a využil příležitosti. Plácl mě po ruce, láhev se nekontrolovaně roztočila na stole, třepotala se a tančila a poskakovala přímo k Davidovi – který se jí coby džin nemohl dotknout ani reálně ani étericky. Sáh po ní, ale jeho ruka jí prošla, jako by neexistovala buď láhev nebo on, nebo to byla kombinace obojího; láhev sklouzla dolů a zmizela. Zaslouchla jsem tlumené žuchnutí, jak dopadla na koberec.

„Jako míček,“ zamumlal Jonathan, načež zase zvažněl. „Volovina.“

Téměř přesně v té chvíli jsem pocítila ten příval, právě tak jako David, který se ke mně vrhl. Něco přicházelo. Něco *velkého*. Viděla jsem, jak se to vzdouvá v éteriku, ohromné jako drak a dvakrát tak žhavé – neměla jsem ponětí, co to je, ale bylo to obrovské a velmi, velmi děsivé.

„Dolů!“ Jonathanův hlas zahřměl kasinem, nadpřirozeně hlasitý, jako rozzuřený instruktor při výcviku s největším tlampačem na světě, takže nebylo nijak překvapivé, když každický tvor kromě Jonathana klesl na koberec, jako by mu podsekl nohy v kolenou. Ozývaly se tlumené výkřiky, ale kupodivu jen pár. Začala jsem se plazit směrem k Jonathanově láhvi, ale David mi překážel v cestě a Kevin se tam pomocí loktů dral také. Zahlédla jsem slabý odlesk skla, vrhla jsem se přes Davida, ale příliš pozdě; čísi ruka mě předešla.

Siobhan. Chytila láhev a nacpala si ji do kapsy džínsů.

Jonathan se obrátil a hleděl na ni zúženýma temnýma očima, jako dravec, který se chystá něco ulovit. Chytila jsem dívku za zápěstí. „Siobhan. On tě zabije. *Dej mi to!*“

Silně zbledla. Zaváhala, pak láhev vytáhla a podávala mi ji, jenže to už byl Kevin ve střehu a pokusil se mi ji vyškubnout. Proběhl mezi námi malý nedůstojný zápas, který spočíval v tom, že já se snažila ucukávat před ním rukama a on se mi pokoušel rozevřít prsty a mumlal přitom cosi o mé matce, co neznělo právě lichotivě. Siobhan se bokem šourala pryč, dál od potyčky.

„Ticho!“ štěkl na nás Jonathan. Všichni jsme ztuhli. Nastalo nečekaně významné, hluboké ticho. Pak začaly slabounce cinkat skleničky na stolech. Trvalo to několik vteřin.

Pak jako výbuch udeřilo zemětřesení.

Možná tam všichni ječeli, nevím; první záchvěv zvlnil podlahu jako hladinu oceánu v bouři, odhodilo mě to stranou, překulilo, udeřilo se mnou o zábradlí a já se ho chytila a držela se jako o život, protože budova se pořád zmítala a obracela. To všechno bylo příliš hlučné, abych při tom drnění alarmů a zvonků a umírajících automatů, rozbíjení skla a drcení oceli ještě slyšela křik.

Měla jsem spoustu síly. A nebyla mi k ničemu. Počasí je pomíjivá síla; tohle bylo něco hlubokého, mocného, neúnavného. Zachytila jsem pohyb. Někdo sem letěl a kabát za ním vlál; David přeskočil kus vlnící se podlahy a tvrdě přistál vedle mě. Vrhla se na mě, zdusil můj křik – ano, *křičela* jsem, poznala jsem to podle bolesti v rozedřeném hrdle – a já cítila, jak do jeho těla něco naráží. Dopadaly na něj věci, které by mě rozdrtily.

I drobné zemětřesení má na lidi nepříznivý vliv, ale pořádné, jako tohle, vás připraví o všechny schopnosti, takže vám nezbyvá než držet se a modlit. Modlila jsem se, ruku pevně sevřenou kolem zábradlí z tepaného železa, a

slyšela Davida, jak si šeptá v tom tekutém džinském jazyce. Klidně to mohla být také modlitba.

A pak jsem zjistila, že mám moc to zastavit. Má levá ruka, ta, kterou jsem se nedržela jako o život, svírala Jonathanovu láhev – která se naštěstí nerozbila.

„Ustup!“ zakřičela jsem Davidovi do ucha. „Pryč!“

Odvalil se plynulým, nelidským pohybem – poprvé jsem viděla, jak lidský jazyk těla prozradil jeho džinskou přirozenost. Ted' se pohyboval jako Rahel, jako cosi vystavěného z cizích součástí, aby to připomínalo lidské tělo. Oči mu planuly tak jasně, jako by je skutečně zachvátil požár.

Zvedla jsem Jonathanovu láhev, rozkašlala se, jak mě přidusil oblak z hroutící se suché zdi, a zaječela: „Jonathane! Příkazuju ti zastavit to zemětřesení, *hned!*“

On jediný ještě stál vzpřímeně. Vysoký, štíhlý, nedotčený tříštícím se betonem a poletující drtí, jak se hotel trhal na kusy. Marion mu nehybně ležela u nohou. A Kevin. A Siobhan.

Vypadal naprosto vyrovnaně. Obrátil se ke mně a odpověděl: „Nemůžu.“

Zaplavila mě vlna nedůvěry, až mě skoro utopila. Nedala jsem mu prostor pro diskusi; držela jsem přece tu jeho zatracenou láhev...

Pokývl směrem k ní.

„To není moje láhev, děvenko,“ pravil. „Lituju. Ale bylo to hezky vyjádřeno. Osm bodů z deseti za stylovost.“

Hloupě jsem zatřásla lahví v ruce – proč, to jsem netušila; snad abych ji přiměla k dílu? Než jsem si to srovnala v hlavě, bylo pozdě. Jonathan už něco dělal. Ne to, co jsem po něm chtěla, ale každopádně *něco*, což bylo mnohem víc, než jsme dokázali my ostatní všichni dohromady.

Chytil Kevina za krk, šubnutím ho postavil na nohy a něco mu zakřičel do ucha. Pak chytil Marion, také ji postavil a také na ni něco zakřičel.

Potom uklidnil zem kolem nich. Viděla jsem to i z téhle reality – zlatavé mihotání, šířící se koncentricky kolem něj, zvětšující se kruhy, a uvnitř zlatý ostrov klidu. Marion a Kevin mluvili, nebo spíš hulákali; neslyšela jsem ani slovo. Teď už jsem neslyšela ani Davida, který mě těsně ovíjel – postrčil mě do výklenku dveří v tlusté zdi a zapřel se tam, aby mě udržel uvnitř. Vyhlížela jsem mu přes rameno, co se děje.

Marion vzala Kevina za ruku. Dívali se na sebe, a ve chvíli, kdy jsem je sledovala, přešla Marion do tranzu a oči se jí pomalu zavřely. Vzala chlapce s sebou. Jeho obličej se vyhladil a zklidnil a vypadal hned o deset let starší, a současně úžasně dětsky. Zářil mocí.

Tohle byl mělký otřes, to mi bylo jasné; poruchy, které vycházejí z větší hloubky, obvykle způsobí menší škody, protože jejich energii cestou absorbuje skalní podloží. Mělká zemětřesení představují na povrchu větší nebezpečí, a tohle patřilo ke kuriozitám. Nebylo jak ho objektivně změřit podle RichtEROVY škály, ale mě učili také Mercalliho stupnici, a tohle byla zatraceně určitě devítka. Škody způsobily přesně tytéž mechanismy, které se dají do pohybu, když upustíte kámen do vody – vlny, odrážející se od pevných předmětů, pak od dalších vln větší intenzity. Energie disonance, neustále odkláněná zpátky proti sobě samé. Ve svém šílenství trhá všechno na kusy.

Cítila jsem, jak se otřesy a vlnění zmírňují na pouhé naklánění, šubání a chvění. Současně s tím se postupně začaly ozývat zvuky – jekot, rachot, ťukání herních automatů, borcení zdí.

A ve zlatém kruhu Marion s Kevinem otevřeli oči a usmáli se na sebe. Čisté úsměvy potěšení a hrdosti.

Chvění ustalo. Poslední poprašek se snesl ze stropu, a bylo po všem. Nouzové osvětlení, které se předtím rozžalo, všechno zalévalo odpornou halogenovou září, ale stíny zůstávaly hluboké a tajuplné.

Marion pustila Kevinovy ruce a položila mu dlaně na tváře. Sklonila se k němu a jemně ho políbila na čelo, pak mu pohladila mastné, zcuchané vlasy.

„To bylo krásné,“ řekla. „Opravdu jemná práce. Musím tě vážně pochválit.“

Kevin vypadal naprosto uchvácen. Obličej mu zářil a pro jednu to světlo nepatřilo chtivosti ani vzteku.

Bylo to cosi podobného lásce.

„Teď musíme pomáhat,“ pokračovala Marion. „Je tu spousta zraněných. Pojď se mnou.“

Překročila kus spadlého betonu a podávala mu ruku.

„Kevine!“

To byl pronikavý hlas Siobhan. Zvedala se na nohy – Jonathan jí nepomáhal – a oprašovala si prach z kalhot. Všude po sobě měla mělké šrámy a odřeniny, ale nic vážného, aspoň myslím.

Zdálo se, že je parádně naštvaná.

Kevin zaváhal a ohlédl se. Jeho prsty byly jen pár palců od Marioniny zvoucí ruky. *Běž, prosila jsem ho v duchu. Nauč se, co má dělat skutečný Správce. Jen se podívej, co můžeš ve světě vykonat.*

Přála jsem si tu holku připoutat lepicí páskou k židli. Pozdě bycha honit.

„Kevine,“ pronesla Marion mnohem dospělejším tónem. Nedávala mu žádné rozkazy, nepřemlouvala ho, jen mu připomínala, co je důležité.

Světlo na jeho tváři pohaslo, udělal krok zpět. „Proč bych jim měl pomáhat? Co kdy udělali oni pro mě?“

Marion spustila ruku k boku, obrátila se, přešla k prvnímu zraněnému, kterého uviděla, a klekla si k němu. Marion byla Správkyní Země. Léčení k ní natolik patřilo, že ho nemohla odmítnout, a já viděla ze zmučeného Kevinova výrazu, že také cítí část toho dědictví, které ukradl Lewisovi. Síly Země mají zatraceně velkou moc, ale také s sebou nesou náklad soucitu a odpovědnosti.

Dívala jsem se, jak se Kevin otáčí k Siobhan, a v duchu jsem litovala promarněné příležitosti.

„Joanno.“ Davidův hlas mě vrátil zpátky do skutečnosti, k jeho tělu, přitlačenému na mě v tom úzkém prostoru. „Nejsi zraněná?“

Zatřásla jsem hlavou, z vlasů se mi sypal prach. „Utrpěl jen můj vzhled. Běž pomoci Marion. Zachraň, koho můžeš.“

Políbil mě na čelo, bez poznámek, a opustil mě. Protáhla jsem se mezi troskami a málem jsem uklouzla na širokém plastovém podnosu, na němž byly narovnány sklenice; ohlížela jsem se chvíli po číšníkovi, ale byl pryč. Přinejmenším se zdálo, že tu není mnoho obětí na životech. Úžasné.

Jonathan narovnal jednu ze židlí, které se neroztříštily, posadil se a prohlížel si ten nepořádek. Zastavila jsem se vedle něj. Siobhan a Kevin se potloukali nedaleko, Siobhan mu něco šeptala, Kevin poslouchal.

„Vážně to není tvá láhev?“ Ukázala jsem mu tu, kterou jsem svírala v ruce. Mlčky zavrtěl hlavou. Podívala jsem se na ni zblízka – ne že bych se tu, kterou jsem vytřepala z karafy, zrovna učila nazpaměť, ale tahle přece jen vypadala jinak. A také jsem neměla ten pocit Jonathanovy přítomnosti v sobě. „Tak kdo ji má?“

Jonathan mi věnoval neradostný úsměv. „Ty už víš, kdo –“ Zarazil se uprostřed věty. Někdo se k nám blížil,

překračoval sutiny, pohyboval se s ladností tygra. I v tom prašném, dusivém oparu její šaty zářily jasnou barvou.

Neonově žlutou.

Rahel obešla vrak herního automatu, který vyplivoval žetony, a kráčela k nám. Překrásná jako vždycky, sebevědomá, nenucená.

Usmívala se.

Její oči byly černé. Černé jako uhl, bez bělma.

„Krucí, na tohle nemám čas. Rahel –“ začal Jonathan a na víc už mu nezbyl čas, protože se na něj vrhla, změnila se v ostré úhly a třpytivé uhlíky, věc, jež se skládala z ostrých hran a zubů.

Ifritka právě našla své životní jídlo.

Zaječela jsem a pokusila jsem se po ní hrábnout, ale už jsem nebyla džin, i kdyby mi ještě zbývala špetka džinské schopnosti předvídat; moje ruce jí prošly jako duchem. A Jonathanem také. I on nabyl přízračná podoby, když ho uvěznila ve svém objetí. Upadli a kutáleli se přes hromady trosek, bojovali a drápali po sobě. Jonathan ztratil svou lidskou podobu a změnil se v cosi oslepujivě zářícího a nebezpečně žhavého jako hvězda, ale temnota pohltila i jeho žár.

„Davide!“ zavřískla jsem, ale ani to nebylo potřeba; už se dal do pohybu, přeskočil všechny překážky a přistál ifritce na zádech. Chytil její zaostřenou hlavu – byla to vůbec hlava? – rukama a brutální silou jí zakroutil.

Vlastně se ani neotočila, spíš... tvarově obrátila. Tam, kde ji držel, jí narostly zuby, na zádech měla najednou drápy a ostny a paže. Probodly ho a držely a já vnímala, jak ostré vibrace jeho agónie probíhají i mnou. Zavravorala jsem a padla na kolena.

„Rahel, ne!“ křičela jsem. „Přestaň! Bože můj, přestaň!“

Nemohla. Vůbec se neovládala.

Zaplavil mě podivný pocit změny tlaku a současně s tím mi bolestivě luplo v uších. Klopýtla jsem, padala dopředu a chytila rovnováhu, když mnou projel Davidův výkřik. V éteriku to zazvonilo jako třístící se zvon a já už věděla, že není čas, vůbec žádný čas, že ho její hlad rozerve na kusy...

Neměla jsem potuchy, jestli to bude fungovat, jestli to je vůbec možné, ale musela jsem to zkusit.

Zvedla jsem prázdnou láhev – tu nastrčenou – roztřesenou rukou a vykřikla první opakování rituálu. „Rahel! *Povolávám tě, abys mi sloužila!*“

Ifritka se s řevem obrátila ke mně. David krvácel. Nebyla to skutečná krev, právě tak jako nebylo skutečné ani jeho tělo; šlo o fyzický projev éterické energie; mohl se vyléčit z čehokoli, dokud měl dost síly na vytvoření těla...

Ale vypadalo to tak skutečně. Byl bledý, potrháný, rozbitý. Měděná záře v jeho očích pohasínala.

„*Povolávám tě, abys mi sloužila!*“ vykřikla jsem a popolezla nazpátek, když po mně hrábly ty diamantové nehty.

Prošly skrz. Nemohla se mě dotknout. Pocítila jsem žhavý záblesk vítězství.

„*Povolávám tě, abys mi –*“

Vrhla se na mě, drápy se zabořily hluboko, hlouběji... o něco se zachytily.

Ne! Ne ne ne ne ne...

Ne moje dítě.

Mohla zničit ten život ve mně, to jsem věděla. *Cítila* jsem to, právě tak, jako jsem cítila, že se David pokouší dostat ke mně, odhodlán chránit mě nebo zemřít.

Rahel zaváhala. Její drápy se zaklesly kolem Imary, držely tu křehkou jiskřičku. Stačilo by trochu zatlačit.

Jak váhala pod vlivem zbytečku rozumu, který jí ještě zůstal, vydechla jsem to: „*Povolávám tě, abys mi sloužila!*“

Okamžitě ztichla. Led a úhly, uhlí a sklo. Třírozměrná socha, kterou vidí jen oči džinů. Živá? Dýchající? Nevěděla jsem, nepoznala jsem to. Z láhve, kterou jsem držela, nevycházel žádný druh moci, ani jsem necítila žádné spojení. Jestlipak už někdy někdo zkusil povolat ifríta? Nejspíš ne... Lidé je nevidí a džinové to udělat nemůžou.

Jedině já je viděla a mohla povolat.

„Pusť mé dítě,“ zašeptala jsem.

Ruka ve mně se otevřela. Drápy se stáhly. Byla to jediná z jejích částí, která se vůbec pohnula.

„Rahel,“ řekla jsem. „Slyšíš mě?“

Žádná odpověď. Otrásla jsem se a otevřela černou koženou kabelku, kterou jsem měla bezpečně přehozenou křížem přes rameno; bylo tam dost místa pro dvě láhve. Strčila jsem tu Rahelinu dovnitř, opatrně, aby neťukla do Davidovy, nechala jsem ji tam a tápavě se vydala tam, kde ležel David.

Jeho trup byl změtí rozervaného masa. Krev, tolik krve. Jeho oči měly hnědou barvu umírajících listů, jeho rty světle šeríkový odstín.

Zhltna ho téměř celého. Nemohla jsem se nadechnout, když jsem si k němu klekla. Na dotek byl tak studený – David, který vždycky žhnul. Jako když oheň pohasíná.

Šeptala jsem jeho jméno, znovu a znovu, jako zaklínadlo. Prikázala jsem mu, aby se zahojil. Neodpověděl, i když se jeho oči upíraly na mě, jako bych byla jediná věc na světě.

Jeho ruka našla mou a držela ji. Neměl vůbec žádnou sílu. Jeho nehty měly tutéž bledou barvu jako rty.

Zašeptal: „Nech mě.“

„To tak!“ štěkla jsem. „Bože, *prosím*, nedělej to – Davide, *přikazuju ti, abys* –“

Vedle mě stál Kevin. „Umírá,“ řekl. „No ne. Nevěděl jsem, že to taky dělají.“

„Drž hubu, ty hajzlíku mrňavá.“ Vzhledla jsem a na vteřinu jsem si myslela, že ta tančící červená tečka na jeho hrudi má něco společného se slzami, které mi zkreslují okolí, ale pak mi došlo, pozdě a ledově, co to přesně znamená.

Zapomněla jsem na Quinna a jeho ostřelovačskou pušku.

Tu červenou tečku způsobil laserový zaměřovač, který naše jeho srdce.

„Ne!“ vykřikla jsem a odstrčila Kevina plochou dlaně. Zakopl, padl na zadek. Vyskočila jsem a mávala rukama. „Ne, Quinne, zastav to, už je po všem, je po všem...“

Kevin vyskočil na nohy. Ten idiot. Jasný cíl.

Červená tečka se usadila na mém srdci. Pevně jako kámen.

Zbraň byla zacílena na mě. Ne na Kevina, ale *na mě*.

Co to sakra...?!

Měla jsem právě tak čas mrsknout sebou dozadu a přísahám, že jsem zaslechla nadzvukový sykot kulky, která se třela o vzduch a páčila ho, když mě míjela.

Vedle, pomyslela jsem si a pak jsem uviděla, že někdo stál za mnou. Právě tak jako její přítel byla Siobhan dost hloupá, aby vyskočila jako cvičný terč na střelnici.

Otevřela v úžasu ústa, zírala na červenou díрку – přibližně o velikosti mého palce – ve své hrudi. Nevydala žádný zvuk. Jen tichý náznak zakašlání, jako když si někdo odkašlání jenom zkouší, a pak se jí náhle vyřinula z úst rudá záplava.

Padala dopředu, přese mě. Zvedla jsem hlavu a spatřila další díru v jejích zádech, velkou asi jako sevřená pěst,

plnou krve jako hluboká studna. Ta krev se rozlévala a rozstříkovala kolem. Dívka se celá třásla. Něco jsem zaječela, možná to bylo Marionino jméno. Kevin už byl u ní, sahal po ní, ale já už cítila, jak odchází.

Oba jsme vnímali její smrt.

Její tělo se zhroutilo na mě, ochablé a prázdné, a já poprvé viděla, že její oči nejsou vůbec oříškové; měly krásný pavučinový vzor mechově zelené a hnědé se zlatými skvrnkami.

Její tělo bylo těžké jako hřích, když na mě kleslo.

Nevím, kolik vteřin uběhlo – mně to připadalo jako věčnost. Byl tam Kevin, ječel, chytil její bezvládné tělo do náruče. Pocítila jsem příliv moci, jak se snažil přimět ji k životu; svaly sebou škubaly, když nervy produkovaly elektrické potenciály, ale to byly jen reflexy, nic víc.

„Je pryč,“ špitla jsem. Byla jsem celá od krve, úplně pocákaná; pokusila jsem se tu změt' otřít třesoucími se prsty. „Kevine, přestaň. Je pryč.“

Snažil se dál. Dýchal jí do úst, dával mrtvému tělu elektrické šoky syrové síly, zoufale se pokoušel změnit nezměnitelné.

„Udělej něco!“ zařval na mě. Obličej mu zbělel, až připomínal zombii, ale oči měl zuřivé, rty potřísněné její krví od dýchání z úst do úst. „Máš přece džina! Zachraň ji!“

„Ne,“ řekla jsem.

„Zabiju tě, přísahám!“ Cítila jsem, jak ho běsnění postupně opouští, ale jeho slova patřila malému chlapci, zlomenému a vyděšenému. Moc, kterou vládl, ovšem nebyla mocí dítěte; byla to Lewisova moc, a mohla mě klidně rozdrtit, spálit nebo roztrhnout.

Existují tři věci, které nikdy nesmíte od džinů žádat. Aby vám dali věčný život. Aby vám poskytli neomezenou moc. Aby oživovali mrtvé. Tomuhle neodolá hodně lidí,

zvlášť když žijí dost dlouho. V tom prvním zamrazení žalu se příliš mnoho z nich obrátí na svého džina a vyhrkne příkaz, který by nikdy neměl být vyřčen. Následky bývají tragické a legendární.

Protože pokud uděláte speciálně tohle, džin jedná podle naprosto odlišného souboru pravidel. Magie, která je nutí, aby vás poslouchali, je také přiměje, aby se obrátili proti vám.

Kousla jsem se do jazyka, *opravdu* pořádně, a spolkla výkřik.

„Ne,“ zašeptala jsem konečně. „Je pryč, Kevine. Je mi to tak líto.“

V první vteřině jsem si myslela, že mě skutečně zabije, zabije holýma rukama od krve, ale potom mu z očí vyhrkly slzy a vzápětí už bezmocně vzlykal.

„Zůstaň na zemi,“ řekla jsem mu a odlezla zpátky tam, kde David ještě ležel na podlaze. Nebylo mu o nic lépe. Vlastně vypadal spíš hůř. Dýchal mělce a lapavě. Oči už neměl hnědé; postupně mu tmavly.

„Chtěli tě zabít,“ zamumlal. „*Tebe*. Ne je.“

„Jo,“ přitakala jsem roztřeseně. „Viděla jsem. Proč by mě měl Quinn chtít zabít?“

Natáhl se, aby se dotkl mé tváře. Necítila jsem žádné teplo, jen slabý, nehmotný přízrak doteku.

„Neopouštěj mě,“ vydechla jsem. „Nemůžeš mě opustit, Davide. Nenechám tě.“

Naznačil bledými rty tvar mého jména, beze zvuku. Vnímala jsem tu lásku v něm.

„Potřebuju tě,“ pokračovala jsem. „Potřebuju tě vedle sebe. Zůstaň.“ Dech mi v hrudi prováděl něco divného, jako by ztrpkl a zhoustl. Připadalo mi, že nemůžu nabrat dost vzduchu. „Bože, Davide, nedělej mi to. To nesmíš.“

Snažil se mi odpovědět, ale vtom se mu záda prohnula do oblouku, vykřikl. V jeho otevřených očích se mihla

zuřivá bouřkově černá barva, pak jasně oranžová, pak prošly celým spektrem. Pamatovala jsem si to. Už jsem to viděla.

Tkáň se rozkládá a rozmělnjuje, odhaluje vlhké pruhy svalů. Kosti. Vrstva po vrstvě, pomalu umíral.

Co zbylo, ztvrdlo a stalo se studeným a černým.

Zmrzlo.

Ifrit.

Dotýkaly se mě jemné lidské ruce, vtahovaly mě do ochranného objetí, kdosi mě kolébal a já naříkala. Nedokázala jsem plakat. Nemohla jsem ječet a dostat tak ze sebe všechnu zuřivost a hrůzu.

Studené, studené, všechno bylo tak studené.

David se stal věcí z ledu a stínu, spálenou temnotou. Nehybně ležel na podlaze.

Držela mě Marion. Něco mi povídala, ale já jí nerozuměla; rozeplula zip na kabelce, která mi visela na boku, vzala mou ochablou ruku a ovinula ji kolem Davidovy modré skleněné láhve.

Říkala mi, ať něco udělám. Nezáleželo na tom, ale tupě jsem opakovala její slova. „Zpátky do láhve,“ řekla jsem. Slova mi v hlavě rozezněla podivnou ozvěnu a na jazyku chutnala zvětrale.

Ifrit, který ležel jako nějaká pokroucená socha na Davidově místě, se rozplynul v mlžném oparu a zmizel. Marion zavřela láhev zátkou.

Rahel. Nikdo jiný ji neviděl, ale já nemohla jen tak... *nechat* ji. Vzala jsem druhou, prázdnou láhev. Zašeptala jsem tatáž slova. Rahelino zmrzlé tělo také zmizelo.

Přicházeli zachránci. Světla baterek divoce tančila ve vzduchu plném prachu. Marion zatáhla zip na kabelce a pevně mě podržela, když první z nich dorazili k nám. Záchranáři a požárníci. Jeden z nich přiměl Kevina, aby

pustil Siobhanino tělo, a nás tři – tři přeživší – zabalili do dek a vedli změtí oceli a rozbitého skla a temnoty.

Až tehdy jsem si vzpomněla na ostřelovače. Připadalo mi, že už na tom nesejde, ale teď už mi na hrudi netančila žádná milosrdná červená tečka. Quinn zmeškal svou příležitost a vzdal svou bitvu. Bylo mi to jedno. Kdyby mě chtěl zastřelit, tak ať střílí a je proklet.

Vyšli jsme pokřivenými postranními dveřmi ven do horkého slunečního světla. Zamžikala jsem a zastínila si oči.

Ach, Bože. Nevěděla jsem, co jsem čekala, ale tohle ne.

Zbytek Las Vegas byl netknutý. Doslova. Okna celá, budovy stály na místech. Eiffelova věž se dál pnula k nebi a poloviční socha Svobody zvedala svou pochodeň.

Hotel Bellagio utrpěl nepatrné škody. S výjimkou oblasti kasina, a právě *našeho* kasina.

Zaměřili nás Ma'at. Tohle všechno podnikli, aby nás dostali. Nebo ještě hůř... když si uvědomím, na koho Quinn střílel, aby dostali *mě*.

Uklidňující ledový povlak šoku, který mě dosud izoloval, se začínal bortit a hrozilo mi utonutí ve studené vodě reality.

Utop se, nebo plav. Vzdej se a zemři, nebo tomu dej nějaký smysl.

„Marion?“ Olízla jsem si rty a ucítla chuť krve, spolkla jsem písek a hořkost. „Kolik lidí –“

Pod bledým nánosem prachu vypadala vyčerpaně. Vlasy se jí uvolnily z pečlivě zapleteného copu, kožené sako měla roztržené a místy odřené. Když si otřela čelo, zůstaly jí na něm šmouhy čerstvé krve.

„Žádné smrtelné úrazy. Dokázali jsme to minimalizovat,“ odpověděla. „Já a ten kluk.“ Šlehla očima po Kevinovi, který seděl na obrubníku, pod dekou a

pláštěm svého mlčení, a záchranář se z něj marně snažil vydolovat nějaké informace. Úplný zázrak. O tomhle budou vysílat reportáže čtyřadvacet hodin denně po sedm dní v týdnu, po několik příštích měsíců, znovu a znovu budou probírat záhadné zemětřesení a ty, kdo přežili. Moudré hlavy budou v televizi přednášet nejrůznější praštěné teorie, cokoli od mezinárodních teroristů až po superzbraně Jamese Bonda. Nikdo z nich neodhalí pravdu.

Díky Bohu ji nikdo neodhalí.

„Mohl by být úžasný, víš. Jen kdyby mu někdo ukázal, jak na to.“

Marion stále pozorovala Kevina. Přikývla jsem. „Jestli ho dřív někdo nezabije.“

„Dohlédnu na to.“

Záchranáři se pomalu propracovávali zase k nám. „Musíme se dostat odtud,“ řekla jsem. „Než z nás vytáhnou naše jména.“

Marion kývla. Chápala potřebu utajení stejně jako já.

„Radši použij svého džina,“ dokončila jsem. Podívala se do země. „Marion?“

„Je pryč,“ odpověděla. „Vzali mi ho před pěti lety.“

Není divu, že jsem ho nikdy neviděla. „Proč? Co se stalo?“

Těžce si povzdechla. „Ukradli mi ho.“

„A tys nikdy neřekla...“ Ne, jistěže to neudělala. Ztráta džina znamenala u výše postavených Správců prakticky rozsudek smrti. Něco takového si necháte pro sebe, dokud svou láhev nedostanete zpátky a s ní i svůj život. Předpokládá se, že dřív *zemřete*, než přijdete o džina. Jistě, stávalo se to, láhve se někdy rozbijí, ztrácejí se při katastrofách – ale i na to existují pokuty a o náhradě většinou není řeči.

„Bylo mi řečeno,“ pravila Marion měkce, „že pokud to ohlásím, budou ho mučit. Věřila jsem tomu.“

Chtělo se mi položit jí milión otázek, ale nebyla na to vhodná chvíle ani místo. Byli jsme příliš nechráněni. Pořád mi naskakovala husí kůže, jak jsem si představovala neexistující tlak laserového zaměřovače.

Ucítila jsem na paži ruku a otočila jsem se.

Jonathan. No tohle. Já na něj úplně zapomněla.

Měl svůj nejpřísnější, soustředěný výraz. „Nemám moc času,“ řekl. „Už tu láhev našel. Poslyšte, zdržím ho, jak budu moci. Víte, kde ho máte hledat –“

„O čem to sakra mluvíš? Nerozumím ti!“ Hmátla jsem po jeho rameni, sevřela do pěsti černou látku jeho košile a pokusila se přitáhnout si ho blíž. Jako bych chtěla vláčet hromadu olova. Měl specifickou hmotnost hory. „Pověz mi, co se děje, zatraceně, a už žádné zatracené džinské okolky!“

Jeho temné oči zajiskřily a sevřely se v úzké štěrby. „Byl jsem povolán. Vy toho chlapa znáte! Jdeme na ranč s –“

Blik. Byl pryč, zmizel uprostřed slabiky. Zachytila jsem jakýsi záblesk v jeho očích, možná nepatrný záchvěv strachu, a zděšeně jsem se nadechla. Prudce jsem se otočila a hnala se zpátky ke kasinu, kde se jako sršni hemžili záchranáři. Marion kolem mě ovinula paže a přiměla mě zastavit.

„Ne!“ prohlásila ostře. „Nemůžeš tam jít zpátky.“

„Nechala jsem ho tam! Jonathanova láhev... musím ji dostat zpátky!“

„Už je pozdě.“ Byla příliš silná a její hlas až příliš soucitný. „Někdo mu právě dal rozkaz. Nemůžeš ho dostat zpátky.“

„Ten *zkurvysyn!*“ Nasála jsem roztřesený, vlhký vdech. „Pusť me! *Pusť mě!*“

Vytrhla jsem se jí, ale stejně už mě přesvědčila; když mě pustila, přestala jsem se pokoušet probíjet se zpátky

dovnitř. Nechala jsem Jonathanovu láhev někde, nějak...
kruci, jak jenom...

Vybavila jsem si oslepivý záblesk.

Siobhan, která si strká láhev do kapsy. A já ji požaduju zpátky.

Ona ty láhve vyměnila. A teď si ho někdo, pravděpodobně Quinn, vzal z její mrtvoly. Siobhan pracovala pro něj. Ten hnusnej *hajzl*, nemohla jsem uvěřit, že jsem si tohle nechala uklouznout pod rukama.

Marion zvedla hlavu, aby se rozhlédla, a její obličej byl náhle prázdný a ponurý. Oči jako křemen, jen o sebe křísnout.

„Teď se nedívej,“ řekla. „Přijela kavalerie.“

Otočila jsem hlavu.

Skupina asi dvaceti lidí se prodírala davem čumilů. V čele kráčel distingovaný postarší pán v neposkvrněném modrém obleku se vkusnou hedvábnou vázankou.

Myron Lazlo. Těsně za ním mával svou ebenovou holí Charles Ashworth druhý. V té bandě zachmuřených mužů (a pár žen) nebylo ani stopy po Quinnovi.

Ma'at přišli obnovit rovnováhu.

Kapitola desátá

Ma'at Kevina nějakým způsobem odstrkali (aspoň že to dělali neosobně), ale Marion a já jsme s nimi šly dobrovolně. Proklouzli jsme zmatkem za chvatně vztyčenými bariérami a zamířili k Luxoru. V panujícím vedru přikrývky brzy nesnesitelně hřály, tak jsme je odhodili na nejbližší lavičku pro bezdomovce.

Jednu ruku jsem stále držela sevřenou na kůži kabelky, kterou jsem měla pověšenou na těle, druhou jsem rozprostřela nad jiskrou života v sobě. Nesla jsem příliš mnoho životů. Příliš velkou zodpovědnost.

Nikdo z Ma'at cestou k Luxoru nepromluvil ani slovo. Šli jsme proti proudu, protože všichni a všechno se teď pohybovalo směrem ke sloupu kouře, označujícímu událost v Bellagiu. Luxorská hala byla opuštěná až na přítomnost ochranky, která si nás neklidně změřila, ale když Lazlo ukázal jakési dokumenty, mávnutím nás pustila dál. Zpátky do soukromých pokojů, ale tentokrát do větší místnosti. O rozloze plesového sálu, ale s nádechem pánského klubu, toho bez striptýzu. Spousta tmavého dřeva a husté koberce, portské a sherry a uniformovaní sluhové ve fracích.

Jejich odznakem, vyvedeným v matovém skle a umístěným nade dveřmi, byl ankh.

„Pane.“ Hlavní sluha, který vypadal právě tak sveřepě a profesionálně jako kterýkoli z Ma'at, si to namířil rovnou k Lazlovi. „Co si přejete?“ Britský přízvuk, jak

jinak. Pro místo jako tohle by nic jiného nebylo dost dobré.

„Myslím, že by se nám hodilo trochu brandy. Díky, Blevinsi.“

Blevins naklonil hlavu. Zajímal by mě, do jaké školy chodil, aby se naučil chovat současně servilně a arogantně, a přitom si ještě ponechal obrovské množství osobní důstojnosti. Přejel mě očima překvapivě modrýma jako letní nebe, pak přenesl pohled na Marion, nakonec na Kevina. Otočil se na podpatku a odcházel.

Zavedli nás k židlím. Kevina usadili násilím a přidržoval ho džin, na něhož jsem si pamatovala – Mr. Proper, ten se širokou hrudí, krátkou brokátovou vestou a nařasenými kalhotami, nemluvě o vyholené hlavě a náušnici. Ten, ze kterého si Rahel trochu ukousla.

Vycenil na mě žraločí zuby. V tom úsměvu nebylo nic přívětivého. „Pamatuju si tě,“ zaduněl. „Vždycky přijdeš hledat potíže.“

„Už jsem je našla,“ odpověděla jsem. Pokývl hlavou.

Vážený hlas zavolal mé jméno. „Jo!“

Rychle jsem se otočila, škubla sebou, jak se do mě zakousla bolest v pohmožděninách, a spatřila jsem přicházet Lewise. Nebo přesněji, viděla jsem, jak ho k nám vezou. Seděl na kolečkovém křesle, bledý a vyhublý, v mnohem horším stavu, než když mě víchr vycucl z okna. Hroutil se. Na lících kostech měl horečnaté červené skvrny, ale ruce se mu třáslly a vůbec nevypadal zdravě.

Nedíval se na mě, i když mě oslovil; jeho oči se zaměřily na Kevina a mně se vůbec nelíbilo, co jsem v nich zahlédla.

„Dospěli jsme do kritického bodu,“ pronesl Lazlo vážně. „Chlapče. Je čas vrátit, cos ukradl.“

Mohla jsem mu říct předem, co Kevin odpoví, takže mě nijak nepřekvapilo, když kluk vyštěkl: „Trhni si, dědo. Ničeho se nevzdám.“

„Už nemá Jonathana,“ ozvala jsem se. Všechny pohledy se obrátily ke mně. Pod tím tlakem jsem narovnála ramena. „Láhev je pryč.“

„Pryč?“ opakoval tiše Lazlo. V jeho hedvábném šepotu se skrývalo nebezpečí.

„Má ji Quinn,“ odpověděla jsem mu. „Což nejspíš víte, ne? Je to váš hlídací pes.“

Lazlo unaveně zavřel oči.

„Zabili jste Siobhan!“ zařval Kevin a pokusil se zvednout ze židle a vrhnout se na Lazla nebo kohokoli, kdo byl na dosah. Nebylo jasné, koho tím vlastně obviňuje, ale odhadla jsem, že nejspíš nás všechny.

„Obávám se, že ano, i když nikoli záměrně.“ Lazlo si promnul čelo a s úsilím znovu nabyl důstojnosti. „A obávám se, že vás jsme také ohrozili, slečno Baldwinová. Nebyl to náš úmysl.“

„Celou dobu to byl Quinn,“ řekla jsem. „Je to tak? Quinn chtěl Jonathana. Vsadím se, že to byl jeho nápad, zachránit mě, když jsem sem dorazila.“

Nikdo ani nehlesl. Obrátila jsem se ke Kevinovi. „Quinn za tebou poslal Siobhan, aby ti vzala láhev. Kevine, já myslím, že tě měla ráda, ale vím taky, že na ni Quinn něco měl. Byl to přece jen polda.“ Siobhan vzala Jonathanovu láhev, když jsem ji upustila. Dala si ji do kapsy. A zpátky mi vrátila tu falešnou.

Jak jsem už konstatovala na začátku: byla profesionálka.

„To byl on, kdo střílil Siobhan?“ zeptal se Kevin. Ruce se mu pořád třáslly, ale teď působil zdivočele, zvlášť díky tomu, že byl postříkán její krví. Klidně by si ukousl

vlastní ruku, pokud by ho to přivedlo o krok blíž ke Quinnovi. „Proč? Proč by to dělal?“

„Protože jsem se skrčila,“ řekla jsem bezvýrazně. Obrátila jsem se k Lewisovi, klekla si k jeho křeslu a opřela si ruce o kolena. „Střílel na mě a nešlo přitom o Jonathana. Ne tentokrát.“

Pohlédl na mě kalnýma očima. „Tak o co šlo?“

„Otázka za otázkou. Jeho křestní jméno...?“

Někdo vydal zvuk mezi *hm* a *ehm*, *zbláznila se*; bylo mi jedno, kdo to byl. Lewis na mě hleděl horečnatýma očima s rudýma kruhy. Pak řekl: „Detektiv Thomas Quinn.“

To nebylo to, co jsem čekala. Na vteřinu mě to zarazilo, ale pak si Lazlo odkašlal. Rty se mu zkrivily jako někomu, kdo podstupuje chirurgický zákrok ostrou lžící a bez anestezie, a dodal kysele: „Thomas *Orenthal* Quinn.“ Laz už byl v obraze. Slyšel moje vyprávění. Věděl.

„Orry,“ řekla jsem. „Není divu, že mě chtěl mít mrtvou. Nemohl tušit, kolik si toho pamatuju. Nevěděl, jestli jsem ho poznala nebo ne – nepoznala; bylo to už dávno, nikdy jsem mu neviděla do tváře, jenže on si nemohl dovolit zanedbat možnost, že hraju dvojí hru. Nejspíš by mě byl zabil už dřív, ale bál se to provést v Luxoru. Měl strach, že pochopíte. Jistě se cítil líp, když slyšel tu historku, jak jsem ji vyprávěla Ashworthovi, ale pořád mi nedůvěřoval. Když jsem skončila, napadlo ho, že jsem si možná leccos domyslela. To si nemohl dovolit.“

Jonathan to řekl: Všechny linie jsou propojeny ve mně. Já tvořila souvislost v mnoha záležitostech, a obzvlášť v téhle.

Thomas Orenthal Quinn. Orry. Chaz Ashworth třetí umřel, když se mě snažil dopravit ke svému šéfovi, Orrymu... a tou dobou jsem se domnívala, že v jejich

kšeftu jde o drogy. Možná to tak bylo, aspoň ze začátku. Snadno nabyté peníze pro oba.

Byla jsem v jedné místnosti s mužem, který se celá léta objevoval v mých nočních můrách, a nevěděla jsem to. Kruci, mně se dokonce *líbil*.

Náhle mě zdrtila nesmírná hrůza toho všeho. David, měnící se v popel a stíny, Siobhan, umírající místo mě, Lewis, který umírá právě teď, před mýma očima. Viděla jsem to. Dovolila jsem, aby Jonathana odvedli pryč, i když jsem měla odpověď přímo před sebou, protože jsem nebyla dost rychlá, dost bystrá, aby mi to došlo.

„Joanno?“ Marionin hlas, její teplá ruka na mém rameni. Podívala jsem se na ni a pochopila, jak strašně je unavená. Vzali jí jejího džina, drželi ho jako záruku jejího dobrého chování. Quinn dělal svou práci hodně, hodně dlouho.

Po zádech mi přeběhl mrazík. „Kdy se tvůj džin ztratil?“

„Před pěti lety.“ Z jejího výrazu mi bylo jasné, že by mi to dokázala říct přesně na den, hodinu, minutu a vteřinu.

Ruce se mi bezděčně svíraly v pěsti. *Před pěti lety.* „Jak dlouho už se džinové ztrácejí?“

„Chceš čísla?“ přeptal se Lewis. „Asi šest let. Možná míň.“

Od Chaze. Od Orryho tam v poušti.

Od chvíle, kdy jsem vešla do té temné, temné jeskyně a on mi kladl otázky.

Lewis mě vzal za ruku a i přes slabost, která pustošila jeho tělo, mi ji stiskl tak silně, až jsem sebou cukla.

„David?“ zeptal se. Přečetl si odpověď v mých očích. „Co se stalo?“

„Rahel. Ona...“ Hrdlo se mi stahovalo, když jsem na to jen pomyslela. „Šla po Jonathanovi. David ji

nenechal...“ Zbytek jsem ze sebe nemohla dostat. Byla to bitva, kterou nikdo jiný neviděl, *nemohl* vidět, jenom já – ifriti jsou pro většinu lidských očí neviditelní.

„Kde jsou?“

Ruka mi mimovolně zabloudila ke kožené kabelce, přehozené křížem přes rameno. „Davida jsem vrátila do jeho láhve. Rahel... Povolala jsem ji. Dala jsem ji do té láhve, kterou mi Siobhan podstrčila místo Jonathanovy.“

Lewis mě pustil a zvedl ruku. „Dej mi ji.“ Začala jsem rozepínat zip, pak jsem zaváhala. „Nemáme už moc času, Jo. Dělej.“

Vyndala jsem láhev a podala mu ji. Nic zvláštního jsem nepocítila; žádné spojení s Rahel, ani pocit ztráty. Ale Lewis zjevně něco vnímal; viděla jsem, jak se nadechl a narovnal a na okamžik jeho mdlé oči krutě zazářily.

„Krmila se z Jonathana?“ zeptal se.

„Nejsem si jistá, kolik si vzala z Jonathana a kolik z Davida, ale bylo toho dost.“ Žaludek se mi zvedl a klesl. „David... je na tom zle. Nevím, jestli...“

„Není mrtev,“ řekl Lewis. Ten způsob, jak to vyslovil, téměř pohrdavě, mě přiměl vrhnout na něj ostrý pohled. Zatoužila jsem, abych mohla přidat ostrý pravý hák, jenže to by nebyl právě vyrovnaný boj. Při potyčce mezi Lewisem a plastovým sáčkem na potraviny bych vsadila dvě ku jedné na sáček.

Uvolnil pěst a já si všimla, že Siobhanina krev přešla z mé ruky na jeho; rozmazala se po celém povrchu láhve. Zašilhala jsem, protože to vypadalo, jako by se ty tmavě červené skvrny *pohybovaly*. Vířily na skle.

A něco je do sebe vstřebávalo.

Zmocnilo se mě horko a nevolnost. *Copak, Rahel, nestačí ti požírat džiny? Ted' si dopřáváš svačinku z lidské krve?*

„Co to sakra děláš?“ štěkla jsem na něj, narovнала se a s hněvivým pohledem ustoupila. Podržel si láhev pár vteřin na dlani, prohlédl si ji, pak na mě upřel zrak, výraz jeho tváře byl nečitelný.

„Nemyslím, že bych s tím měl něco dělat. Mazel tov,“ řekl a upustil láhev na koberec. Pak se zvedl z křesla, dupl na láhev nohou takovou silou, že ji roztříštil.

V místnosti to zatepalo tichým výbuchem. V reálném světě to vypadalo, jako by vzduch zčeřil vítr, éterikem proběhla bílá vlna energie; vnímala jsem silný tah uvnitř v těle a mé džínské dítě zavibrovalo jako ladička. Instinktivně jsem ustoupila o další krok a přikryla si břicho oběma rukama, ale to škubnutí, které jsem pocítila, nebyla bolest, spíš se podobalo potěšení.

Záblesk horkého zlata v koutku oka, pak stín, pohyblivý stín, který nabývá tvaru, účelu, ladnosti. Kráčela uvolněně, jak se tvořila ze vzduchu, z legendy, paměti a moci.

Rahel teď měla krátké vlasy, copánky zkrácené na pulpalcový sestřih kolem ušlechtilé tvarované hlavy. Zdůrazňovalo to linii jejích lícních kostí, plnou, svěží křivku rtů.

Oči jí žhnuly jako horký jantar.

Byla v černém; tu barvu jsem na ní nikdy neviděla. Černá hedvábná košile jí volně vlála na štíhlém, svalnatém těle a ukazovala právě tolik křivek, aby její postava působila žensky. Pro ni tenhle vzhled byl tak trochu retro, velice jako ze sedmdesátých let. Bederní černé kalhoty, široký opasek, pevné boty, vhodné pro energickou ženu, která si nedá hned tak něco líbit.

„Sněhurko,“ pozdravila a její úsměv působil skutečně. Nebyl přímo uklidňující, ale skutečný. Lehce, významně mi pokynula, pak se obrátila k Lewisovi, který už klesl

zpátky do svého křesla. Spíš to byl řízený pád.
„Nevypadáš zdravě, příteli.“

„Jo,“ zaskřehotal Lewis. „Už jsem zažil lepší dny.“

Rahel se sklonila a přiložila mu dlaně ke tvářím. Byl to značný kontrast; její kůže měla temný, modročerný odstín, nepříjemně připomínající tuhý lesklý vzhled, který nosila jako ifrít, a místo ifritských nehtů ve tvaru diamantu teď měla normální nehty, nalakované sytě zlatou barvou.

„Vidím,“ zamumlala, upírajíc mu zrak do očí. Já bych ten pohled nesnesla, za žádnou cenu. Lewis zamžikal, ale povedlo se mu příliš neuhýbat. „Trpěla jsem, Lewisi. Jako ty. Chápu, jaké to je, ztratit sám sebe, znát jen hlad a bolest a hněv. Vím, jaké to je čelit věčnosti bez naděje na únik.“

„Jsem stále člověk,“ řekl. „Věčnost je pro mě poněkud kratší.“

„Myslíš?“ Nepatrně potřásla hlavou. „Věčnost je pro všechny stejná.“

„Proč ses vrátila?“ zašeptala jsem. „Jak jsi –“

Rahel na mě zaměřila pozornost, ale oči ne. Odpověděla přímo Lewisovi. „Protože tu došlo ke smrti.“

„Lidské smrti,“ podotkla jsem a rychle zase zmlkla, protože jsem si vybavila, jak se Jonathan stal džinem, spolu s Davidem... Na bitevním poli, obklopen smrtí mnoha lidí. Pak se umírání šířilo v kruzích, živilo jeho přeměnu... „Smrt dává život. To mi řekl Jonathan.“ Znamenalo to, že by pro Imaru možná mohla existovat jiná cesta... ne. Na to teď nemůžu myslet. Ne teď.

„Je to mocná síla,“ řekla. „Ačkoli, kdybych jí tolik nezískala z tak mocných zdrojů, nepodařilo by se mi to. Lidská smrt jen naklonila jazyček vah; nevyrovnala je.“

Naklonila se velmi blízko k Lewisovi, tak blízko, že jí k polibku těmi kyprými, lesklými rty chybělo jen pár palců. „Můžu ti dát, co potřebuješ.“

Ve tváři mu zaškubalo úsměvem, jako by tu bylo něco podivně směšného. „Jsi teď exhibicionistka?“ Jeho hlas klesl do hedvábných hloubek, rezonujících v hrudi. Zнала jsem ten tón. Kdysi na škole, v laboratoři, mi kvůli němu spadly kalhotky na zem.

„Pověz mi, že to chceš.“ Rahelin hlas také potemněl, zněl zrale a sexy a byl sotva hlasitější než šepot. „Pověz mi, co mi za to dáš, lásko.“

„Nehynoucí vděčnost?“

„Budeš to muset trochu vylepšit.“ Její rty se téměř otíraly o jeho, viděla jsem, jak mu plet' zčervenala.

Celá místnost – jedenadvacet členů Ma'at, kteří sem napochodovali s námi, tichý personál, Marion, Kevin, svalnatí muži z ochranky – my všichni jsme stáli jako očiřarovaní a pozorovali tu scénu. Nevím jak ostatní, ale já skoro čekala, že se za chvíli začnou svlékat, což bude naprosto, nespoutané nepatřičné a Ma'at z toho budou v šoku.

Pak se Rahel široce usmála. „Pověz mi, co mi dáš.“

„Svobodu,“ řekl Lewis a políbil ji. Parádně. Hladový polibek otevřenými ústy. Zaslechla jsem, jak místností proběhl užaslý vzdech. Ten sluha – Blevins? – se tvářil tak nesouhlasně, až mi přišlo, že jsem vstoupila rovnou do filmu společnosti Merchant Ivory.

Rahel se odtáhla a napřímila. Lewis měl zrychlený tep; viděla jsem, jak mu buší tepna na šíji. Rahel se zdála dokonale klidná.

„Tu už jsi mi dal,“ řekla. „Žádám tvou lásku.“

Konečně jsem jednou viděla, že Lewis může vypadat jako naprostý idiot. No ano. Měl dokonale nechápavý výraz, prázdný jako u tresky. „Cože?“

„Lásku,“ opakovala zřetelně. „Oddanost. Můžeš ji dát? Nebo mám odejít a nechat tě, aby ses s tím vypořádal, jak je ti libo?“

Olízl si rty. Nejspíš stále cítil její chuť. Myron Lazlo se konečně vzpamatoval z úžasu natolik, že vystoupil a pevně prohlásil: „Tohle není vhodný čas ani místo na –“

„Ticho!“ sykla a lusкла prsty směrem k němu. Zlaté drápy náhle působily mnohem méně jako módní manikúra, zato mnohem více jako něco, čím by se daly kuchtat ryby. „Nemluvím s *tebou*, člověče. To nebylo pozvání pro všechny.“

Lazlo se moudře rozhodl couvnout. Vlastně všichni ucouvli o jeden uctivý krůček do bezpečnější vzdálenosti. Zbyl jen Lewis, jeho kolečkové křeslo a džinka.

Černá jí slušela. Silná, smrtící, pekelně sexy. Zajímalo by mě, jestli v tom vězelo něco, co si vzala od Jonathana nebo Davida, v tom zápase o přežití ve volném stylu.

„Pověz mi, že chceš žít,“ řekla mu.

„Chci žít,“ odpověděl Lewis a přelétl očima od ní ke Kevinovi za mnou. Slyšela jsem, jak chlapec zašoupal nohama po podlaze. Měl strach. Pohled na Rahel jeho pocity očividně zhoršil, a teď mu opravdu začínal chybět prostor. „On přitom neumře, Rahel. To je moje podmínka.“

„Lewisi, já netuším, jakou hru to s tebou hraje, ale ona to nedokáže napravit,“ ozvala jsem se. „Ptala jsem se Davida. Vysvětlil mi, že žádný džin nemá moc zvrátit, co Jonathan udělal, aniž by je to oba zabilo... S výjimkou Jonathana.“ Tohle totiž bylo trvalé téma konverzace během týdne, kdy jsme kroužili kolem Las Vegas a snažili se vymyslet způsob, jak ten problém vyřešit. David si tím byl naprosto jist.

„Pravda,“ zapředla Rahel. Obrátila se čelem ke mně. Vždycky v ní bylo něco kočičího, bylo to pro ni přirozené jako pro mě dýchám, a já teď znovu pocítila tu sílu. Kočka, která si hraje s jídlem, pozoruje, jak utíká a kvičí a snaží se schovat. Džinové dokážou být děsiví, pokud

nemají důvod chovat se k nám laskavě. „*Já to nesvedu. Ale abys věděla, květinko, já už nejsem tak docela já. Jsem teď něco víc. A míň než jednou budu. A nikdy jsem netvrdila, že to dokážu sama.*“

Došlo k tomu tak nenápadně, že jsem to téměř nepostřehla – vlastně zpočátku jsem si opravdu ničeho nevšimla. Až když se prázdný prostor za ní naplnil, pochopila jsem, že to myslela doslova.

Opravdu nebyla sama. Ani v nejmenším. Za ní stál šedovlasý a šedooký muž s bledou, hladkou pletí... Pamatovala jsem se na něj, i když mě nijak neokouzlil. *Ashan*. Jonathanův zástupce, když byl David zavřený v láhvi. Studený mizera, plný moci, která se z něj v éteriku odpařovala jako vlny žáru.

V místnosti se jich tiše objevovalo stále víc, mísili se mezi nás. Dívka s černými havraními vlasy a pečlivě vyvedenými očními stíny, oblečená v karmínové. Oči měla jako neóny ve zvláštním odstínu červenofialové. Dívka jménem Alenka v modrobílé šatové zástěrce. Na kost vyzáblé, vysoké stvoření tak androgynní, že jsem se nemohla rozhodnout, jestli je to ona nebo on, leda snad že má fatální vkus.

Džinové. Spousty džinů. *Svobodných džinů.*

Zahleděla jsem se na Alenku, ta mě poctila plachým úsměvem. „Hele, děvenko,“ oslovila jsem ji. „Neměla bys být někde jinde?“

„Cathy už nepatří ke Správcům,“ odvětila Alenka. „Už toho měla dost. Jsem teď volná.“ Pokývla plavou hlavou k Lazlovi. „Ona se přidala k nim. Já také.“

Místnost nebyla dost velká, aby mohla pojmut tolik moci, všechn ten bzučící, vibrující potenciál. Slyšela jsem, jak se sklo v pravidelném rytmu otřásá. Kromě toho se pokoj zahříval.

Lazlo to poznal také. „Dost,“ pronesl. „Dokázalas nám svůj postoj. Je vás tu mnoho a já vím, že nám můžete ublížit nebo pomoci, jak se vám zlíbí. Věříme, že se rozhodnete správně, stejně jako vy důvěřujete nám. To je hlavní zásada Ma'at. Rovnováha.“

„Rovnováha,“ přisvědčila. „Svobodní džinové s vámi nemají žádný spor. Ale nedovolíme, aby jeden z vás zůstal nepotrestán. Nebo někdo z nás nezachráněn.“

Ať už Lewis před chvílí chytil druhý dech, teď ho zase rychle opouštěl; jeho pleť nabrala zase ten slonovinový odstín, zbledl kolem úst a očí a já poznala, že má bolesti. Možná to způsobila přítomnost džinů. Možná v tom bylo něco víc, jeho tělo se rozpadalo a jako by se smršťovalo, jak plnil poslední zásoby moci ve tkáních. Spaloval sám sebe zevnitř.

Rahel si pomalu dřepala před jeho křeslem a položila mu ruce se zlatými nehty na kolena.

„Ashane,“ požádala, „poskytni mi svou sílu.“

Pohnul se a položil jí ruku na rameno. Mr. Propper tiše přistoupil a vzal ho za ruku. Černovlasá dívka rozhrnula lidi, kteří jí stáli v cestě, a položila špičky prstů na Rahelinu ostříhanou hlavu.

Přicházeli jeden po druhém, tiše jako duchové. Když se protahovali kolem mě, cítila jsem při doteku jiskření a mrazení. Každý se dotkl Rahel nebo jeden druhého. Tvořili síť moci s velmi zvláštním uspořádáním.

Lazlovi to došlo jako prvnímu. Chytil mě za loket, postrčil ke Kevinovi a řekl. „Vezměte se za ruce.“

„Co? Ne!“ Kevin se vyškubl. Oči měl obrovské a vyděšené. „Neser mě, chlape! Chceš mě zabít!“

„Drž hubu, Kevine, a dělej, co říká.“ Sáhla jsem po jeho ruce, on mi ji podal spíš jako ránu. Přistála mi pevně na soláru. Vyrázilo mi to dech, vysálo ze mě všechn vzduch jako při vakuovém balení. Zlomila jsem se v pase

a chroptěla. Ale hrábla jsem po jeho pěsti a podržela ji oběma rukama. Lazlo naštěstí chytil kluka za druhou paži. Jakmile gravitace a pákové mechanismy byly na naší straně, přesunula jsem sevření na Kevinovo rameno, abych ho udržela dole.

„Nech mě být, ty zasraná čubko!“ Ječel, svíjel se a snažil se utéct. Cítila jsem, jak se vzduch sráží. Šlehal kolem sebe vši mocí, příliš vyděšený, aby se dokázal na cokoli soustředit, ale mohl způsobit dost škody i tak. Zaostřila jsem vlastní moc na jeho udržení, začala jsem zvyšovat váhu vzduchu kolem něj, abych ztlumila zmatek, který nadělal...

...a Myron Lazlo pravil: „Ne, Joanno. Takhle my to neděláme. Nech ho, ať to zkouší.“

„Jenže on nezůstane u zkoušení,“ vyhrkla jsem bez dechu. Těžko se mluví, když vaše bránice odmítá vtahovat vzduch dovnitř. „Chystá se provést totéž, co se stalo v Bellagiu, copak vám to nedochází? Bude to ještě horší!“

„Vím.“ Lazlo zavřel oči. Obličej se mu zklidnil. Nebyl prázdný, jen... pokojný. Ashworth za ním položil dlaň na jeho rameno v modrém obleku, a pak přibývali další a vytvářeli lidský řetěz, který odpovídal džinskému na protější straně místnosti. Dva kruhy moci.

Nastalo vyrovnávání.

To, co Ma'at vydávali, nebyla energie; to byla její *nepřítomnost*. Tam, kde se Správci zaměřovali na subatomární svět, manipulovali molekulami, upravovali rychlost vibrací a složení světa podle svých představ, tam Ma'at šli ještě hlouběji. Neviděla jsem jak, dokud jsem se sama nezklidnila spolu s nimi.

Kevinova energie v éteriku běsnila jako lesní požár, moc dost velká, aby zničila město, srovnala hory se zemí, proměnila kraj v trosky. A moc se *pohybuje*.

Jenže Ma'at ji obklopili. Obklíčili.

Vyrušili.

„Ke každé akci patří reakce,“ zamumlal Lazlo. „Ke každé vibraci její ztlumení. Nesnažíme se vyhrát bitvu. Jde nám o ukončení hry.“

Pamatovala jsem si na jejich karetní hru. Karty, vznášející se nad stolem. Jakmile se mi to objevilo v hlavě, Lazlo si povzdechl. „Vidíte moc tam, kde žádná není. My ty karty nenechali vznášet. Prostě jsme zrušili síly, které působily jejich klesání.“

Kevin zuřil, vrískal, ve tváři byl rudý a snažil se roztrhat zdi místnosti tím, že zarýval hluboko do skály pod hotelem. Nestaral se, komu ublíží. Možná se o to nestaral nikdy.

Můj instinkt mě nutil jednat, *něco udělat*, ale vydržela jsem a jen čekala.

Marionina ruka mi sklouzla na rameno, teplým jemným dotekem, a když jsem vzhledla, spatřila jsem v jejích očích slzy.

„Už vím,“ promluvila. „Už chápu. Celou tu dobu jsme je ničili, a přitom jsme je měli zachraňovat...“ Měla na mysli Správce, které jí přikázali neutralizovat – nebo zabít. Tohle pro ni bylo zjevení, a určitě nikoli šťastné.

Ma'at svým tichým, klidným, neviditelným způsobem soustředili moc na ztlumení otřesů. To byl základní princip vlnového pohybu; zasáhni správnou frekvenci a vlna zmizí. Na molekulární úrovni všechno rezonuje svou vlastní specifickou frekvencí a odpovídá na určité tóny.

Dokonce i Země.

Dokonce i Kevin.

Ma'at nebojovali s tím, co prováděl; bojovali s tím, čím *byl*, přímo u zdroje... tišili ho, uklidňovali.

Zastavovali ho jako matka, která klade dítěti prst na rty.

Už nevříská, všimla jsem si, a podívala jsem se dolů. Jeho uslzená tvář byla otevřená a zranitelná. Vzdal se obrany. Jako by se pokoušel vystoupit z vlastního těla; měl Lewisovu moc Země, takže pokud mu moc nezáleží na způsobu, jak ji použije, klidně mi může roztrhnout srdce nebo rozmačkat mozek na kaši. Skoro jsem podléhala nutkání udělat něco, cokoli, co by mě ochránilo, ale musela jsem důvěřovat Lazlovi. Jestli jsem tomu správně porozuměla, tak pokud bych vnesla své chaotické vibrace do toho, co kolem něj Ma'at rozprostírali, zmařila bych veškeré naděje na úspěch.

Lidi, Kevin chtěl, abych byla mrtvá. Opravdu, opravdu mrtvá. Cítila jsem, jak to z něj vychází v rudých vlnách, viděla jsem to jako jedovatý oblak, kroutící se nad ním v éteriku.

Chladný šepot Ma'at ho však udržoval pod kontrolou. Trochu to působilo, jako by se kusem mikroténu pokoušeli zadržet úder boxera těžké váhy. Snažila jsem se, aby mě to přirovnám příliš neznervóznilo.

„Teď,“ vydechl Lazlo. „Vezmi ji za ruku.“

Ji? Koho?

Sklopila jsem pohled.

Alenka. Její nevinný úsměv byl v rozporu s ohromnou silou, kterou jsem v ní tušila. Byla stará, tahle dívka. Hodně vysoko na džinském žebříčku *Lidí, se kterými si to nechceš rozházet.*

Natáhla jsem ruku. Ovinula kolem ní své prstíky.

Spojily jsme dvě poloviny vzoru.

Jin a jang.

Lidé a džinové.

Pozitiv a negativ.

V éteriku vzor zavířil, vzplál překrásnou zářivou barvou, až to bralo dech. Dokonalý a impozantní jako indiánské vzory z písku, každá část na svém přirozeném

místě. Sledovala jsem, jak se kolem mihají barvy... Zelená za zemi, modrá pro vodu a vzduch, červená za oheň, probouzely jiskření ve všech lidech, kterých se dotkly, potom nabyly trochu světlejšího odstínu a posunuly se řetězem džinů, sbíraly sílu...

...aby jako vodopád prostřednictvím Rahelina doteku zaplavily Lewise. Světelná duha, měnící barvu v zářivě bílou, se svinula a vnořila do něj. Jeho tělo – selhávající troska stínu a temnoty – znovu získalo tvar a barvu. Nebyl vyléčen – to bude ještě dlouho trvat –, ale už se přestal ničít zevnitř.

Už neumíral.

Nechte mu to, čím je. Slyšela jsem to spojenýma rukama, cítila jsem to jako společný dech. Lidé a džinové, spojení v jedinou bytost, si společně něco mysleli. Lewis byl součástí toho všeho. Kevin také. Uvnitř v něm hořel jasně rudý oheň – jeho přirozené nadání, to, které mu měla Marion na příkaz Správců vyrvat. Mohlo k tomu dojít teď, bez rizika. Dokonce i bez rizika pro Kevina. Přežil by to. Na to už bychom dohlédli.

Ale byl to Lewisův hlas, který šeptal *Nechme mu to, čím je.* Protože on tomu rozuměl, snad víc než kdokoli jiný chápal, že Kevin by bez toho ohně v duši nemohl žít. Nic nenařizoval, nic nevyžadoval. Ma'at v tomhle měli jakousi podivnou demokracii – přesný opak Správců, kteří tvořili (ať už to bylo dobré nebo špatné) asociaci nezávislých. V tomto seskupení, v tom... symbolickém stroji, jsme komunikovali beze slov, spíš silou emocí a pocitů než logiky. Přeli jsme se z nitra svých duší.

A na konci jsme věděli, co musí být vykonáno.

Marion spustila ruku z mého ramene, vzor se rozpustil do mlčení. Zbylo jedenačtyřicet lidí a džinů, každý se svými vlastními starostmi, plány, láskami a nenávistmi,

svými potřebami. Každý zvlášť a oddělen, jako byli odděleni Správci.

Tohle byl důvod, proč Správci nikdy plně neuspěli. Ani *nemohli*. Oni nerozuměli.

Toto byla moc.

Kevin propukl v pláč.

Nechala jsem mu ruku na rameni, ne abych ho držela, ale kvůli útěše.

„Ublížili jste mi,“ šeptal. „Je mrtvá, a vy mi ubližujete. Siobhan je mrtvá. Nemohl jsem ji ochránit.“

Plakal dál, kýval se zepředu dozadu. Třásl se po celém těle. Pohlédla jsem na Marion, jejíž tvář už byla zase klidná a tiše zářila.

„Ano, je ještě stále nebezpečný, já vím,“ řekla. „A má velký potenciál. Teď, když o něm vím, můžu ho tříbit a ovládat; byla bych hloupá, kdybych ho chtěla zničit.“

„Počítám, že bude potřebovat instruktora,“ poznamenala jsem. A když otevřela ústa, dodala jsem: „Nekoukej se na mě. Já ho ani nemám ráda.“

Ach, ten úsměv. Ten spokojený, vědoucí úsměv na jejích rtech.

„Ne, já ne,“ trvala jsem na svém.

Kevin dál plakal.

„No tak, nech mě vydechnout.“ Obrátila jsem se k Rahel, která stále klečela u Lewise. „Rahel.“

Zvedla se na nohy tím hladkým, nelidsky plynulým pohybem, který dostanete současně s džinskou DNA – pokud něco takového mají – a otočila se ke mně, bradu dolů, kruté oči, úsměv ještě víc.

„Sněhurko,“ řekla.

„Teď je řada na mně,“ já na to. Viděla jsem, jak lidé ustupují před tím, co uviděli v mém výrazu. „Pomohlas Lewisovi, pomohlas Kevinovi. Víš, po čem toužím.“

Prohlížela si mě beze strachu. „Nemůžu. Vždyť už to víš. To, co se stalo Davidovi, se nedá napravit tak snadno.“

„Tys na tom byla hůř, a teď se máš skvěle, ne?“ Gestem jsem obkroužila celé to balení jménem Rahel. „Nevykládej mi blbosti. Nemám na to náladu.“

„Tak to ale nefunguje.“

Přistoupila jsem o krok blíž a odmítla uhnout pohledem, i kdyby to bylo sebeobtěžnější. Vztek mi dodával sílu. „Vyléčíš Davida, nebo ti přísahám, že tě roztrhnu vejpůl. Budu to brát jako svoje *poslání*.“

Ticho. Neodpověděla mi. Místo ní to udělala Alenka, dívka s neonově modrýma očima a prastarým úsměvem.

„Nemůže,“ řekla Alenka. „Ona sama se uzdravila, protože získala sílu ze silnějších, a také díky té smrti. Teď už tu není nikdo silnější než Rahel. A také žádná smrt.“

„To bych mohla zařídit.“ Zle jsem se zamračila na Lazla, ten jen povytáhl úhledné obočí.

„Na tom nezáleží,“ pravila Alenka. „Potřebovala bys Jonathana, a ten by se musel vzdát něčeho ze sebe.“

Rahel přikývla. „Půjdu s tebou a najdeme ho. Nemůže zůstat v rukou toho...“ Zašklebila se a vyslovila nějaký výraz v řeči džinů. Pár dalších džinů se zatvářilo šokovaně. Alenka dokonce zčervenala.

Ať je to, co je to... „Fajn. Chce se ještě někdo přidat?“

Džinové se podívali jeden na druhého. A jeden po druhém pak volili tím způsobem, že mizeli, dokud nezůstal jen Ashan, ten studený mizera, a Alenka.

Ashan na mě upřel pohled pod bodem mrazu a prohlásil: „Pokud se vám to nepodaří, je to na vaši zodpovědnost.“ A byl ten tam.

Alenka mě lítostivě pohladila širokýma očima, pokrčila rameny a vklouzla do stínů.

Takhle tedy vypadá džinská soudržnost.

„Bezva. Já a Rahel.“ Namířila jsem prst na Lazla, který si tiše vykládal se dvěma Ma'at. „Hej! Lazi!“ Nezareagoval okamžitě. Když to konečně udělal, obrátil se ke mně se vznešeným podmračením, jako bych vydala nějaký neslušný zvuk. „Půjdu po Quinnovi. Koho máte vy?“

„Já jdu také,“ ozvala se okamžitě Marion. „Budete mě potřebovat.“

„Bereme. Díky.“ Čekala jsem, že se Lazlo přidá. „No tak, vážně. Je to přece váš člověk; nemyslíte, že by bylo přinejmenším vhodné, abyste šel s námi? Možná jen tak pro rozptýlení, než najdeme nějaký způsob, jak s ním zatočit?“

Lazlo zachoval důstojnost i tváří v tvář mému sarkazmu. Nepovažovala jsem to za dobré znamení.

„Detektiv Quinn pro Ma'at čas od času pracoval, ale jen jako najatý pomocník,“ řekl. „Setkali jsme se s ním před několika lety, a tehdy zachránil jednoho z našich členů. Od té doby nám byl velmi užitečný při zaznamenávání pohybu Správců v naší oblasti, a také při lokalizaci a osvobození džinů. Ale nemá prakticky žádnou vlastní moc a my ho nepovažujeme za plnoprávného člena naší organizace.“

„Vskutku.“ Promluvila jsem úplně bezvýrazně. „Jen abyste si neublížili, jen si pěkně chraňte zadky. Ma'at jsou v tom až po uši. Ovšem, Quinn spolupracoval s Chazem, tehdy pašovali drogy, ale potom Quinn narazil na něco zajímavějšího. Kolik asi tak hodí na černém trhu džin v láhvi, Lazi? Milióny, když se najde bohatý hajzl, který ho koupí. Mohou je používat dokonce i obyčejní lidé – ne tak účinně jako Správci, ale stejně to můžou být zatraceně šikovné hračky.“ Koukla jsem na Kevina a bezděčně jsem si vybavila jeho macechu. „Vy hoši jste z něj udělali svého vymahače, co? Když jste se doslechli o džinech,

které byste mohli vyhledat a osvobodit, vyslali jste ho, aby je ‚zachránil‘. Kolikrát se mu to nepodařilo?“

Lazlo se zatvářil znepokojeně. „Neúspěch se dal čekat. Nikdo nedokáže získat každého...“

„Kolikrát se vrátil zpátky s prázdnýma rukama?“

Ticho. A pak se ozval Ashworth. „Minimálně dvacetkrát za posledních pár let.“

Marion ukázala na Lewise. „A co ti, které si Lewis vzal, když opustil řady Správců? Kde jsou?“

Opustil byl přinejmenším velmi mírný výraz. *Zdrhal o život* by bylo poněkud přesnější, ale udržela jsem jazyk na uzdě. Nebyla to Marionina vina, že jí přidělili ten kšeft s likvidací příliš nebezpečných Správců. V podstatě jsem byla ráda, že ze všech, které jsem znala, připadla ta práce právě jí; přinejmenším byla čestná, jemná a silná. Kdo by stál o neschopného kata...

„Vypuštění na svobodu,“ odpověděla jsem místo něj. „Lewis je osvobodil, protože je nechtěl držet v otroctví.“

A vtom mi došlo, co jsem jí právě řekla. Čeho byla tady v té místnosti svědkem.

Věděla, že džinové mohou existovat mimo láhve, a teď... že si mohou žít podle svých představ, s vlastní mocí a významem. Že s námi mohou svobodně komunikovat.

Přesně to, co by Správci *neměli* vědět.

Ovšem Marion nepůsobila nijak užasle.

„Tys už o svobodných džinech věděla?“ zeptala jsem se. Jen pokývla. „Odkud?“

„Byla bych pitomá, kdybych na to nepřišla.“

„Víš ještě někdo –“

Odpověděla mi svým vřelým úsměvem. „Mezi těmi, kdo nosí odznaky Správců, je dost pitomců. To bys už mohla vědět, Joanno. Popravdě, jsou tak zaujati vlastními životy, že si snad ničeho jiného ani nevšímají. Svět je ostatně plný tajemství. Většina lidí vidí jen to, co chce

vidět, nic víc. Někdy si říkám, jestli to není dobrý návod, jak si uchovat přičetnost.“

Mezi Ma'at kolem mě bzučela konverzace. Lazlo něco povídal, dost nahlas, o tom, že Ma'at nejsou žádní vojáci, v čemž měl samozřejmě pravdu; to bych jim neměla za zlé. Kromě toho jsem si nebyla jistá, jestli bych si od některého z nich nechala krýt záda – když se jedná o Quinna. Byl součástí jejich organizace příliš dlouho na to, aby se od něj jenom tak distancovali.

Rahel mě sledovala se založenýma rukama. S úsměvem.

„No?“ oslovila jsem ji. „Jen my tři?“

„Čtyři,“ pronesl další hlas. Lewis se zvedl z křesla, chvíli mu trvalo, než nabyl rovnováhy, pak vykročil k nám. Kolem něj horečná diskuse Ma'at utichla. „Já jdu.“

„Nemůžeš přece...“ spustil Charles Ashworth hádavě, ale když po něm Lewis šlehl pohledem, sklapl pusou. „Dobře. Tak se tedy klidně zabij. Co se mě týče, já s tímhle nesmyslem končím.“

Obrátil se a kráčel pryč, mával přitom tou zatracenou holí, aby si udělal v houfu cestičku. Rahel si zřejmě myslela, že tohle je ta nejlepší zábava, jakou si za poslední léta užila – aspoň podle jejího úšklebku. Postavila se mu do cesty a zablokovala mu dveře. Chvilku jim ta tichá hra na uhýbanou vydržela. Pak se Ashworth rozhodl, že jeho důstojnost je důležitější než dramatický odchod, a pokusil se tvářit, jako že zůstat byl jeho vlastní nápad.

„Tedy, pokud mě s sebou vezmete,“ dodal Lewis suše a já si uvědomila, že mi ušlo to úsilí, které vydal na pouhé vzpřímení a chůzi. Možná utrpěla jeho pýcha. Rozhodně jsem se k němu nevrhla a neplakala mu na rameni dojetím, že přežil.

Ve skutečnosti jsem samozřejmě byla ráda, ale ve snu by mě nenapadlo dát to teď najevo. Měli jsme před sebou práci.

„Přijde na to. Neprašť to s tebou?“

Měl v ruce svou hůl. Začínala působit afektovaně jako u Ashwortha.

„Proč? Chystáš se mě snad chytat?“

„Nikdy neodolám omdlávajícímu hrdinovi,“ odpověděla jsem. Jako darovaný kůň vypadal pěkně zchátrale, ale ve tváři už měl lepší barvu a už zase jsem cítila ty uklidňující vibrace, které z něj vycházely, díky nimž jsem v jeho blízkosti vždycky měla pocit, že svět je v pořádku. Pokusně jsem natáhla ruku a dotkla se ho.

Prásk! Přeskočily modré jiskry. Oba jsme se zašklebili a poodstoupili od sebe. Všechno se očividně vrátilo do normálu – elektrina a ta ošidně svůdná palčivost na mé kůži po jeho doteku, která neměla nic společného s proudem, hledajícím cestu nejmenšího odporu. Už s ním nebudu moct sdílet lůžko, byť s naprosto nevinnými záměry. Nemohla bych se stoprocentně spolehnout na sílu své vůle.

„Takže je to tak? Jen my čtyři?“ Ma’at mizeli stejně rychle jako předtím džinové... i když méně nehmotně. Pár mladších se chvíli potloukalo kolem, většinou si fascinovaně obhlíželi nepřátelské Správce ve svém středu (pořád jsem se nedokázala přinutit, abych na Lewise myslela jako jednoho z Ma’at, přestože jsem věděla, že jím je), nehledě na nádhernou Rahel v černém hedvábí.

„Pět,“ promluvil Kevin. Hlas se mu při tom slově zlomil.

Všichni jsme se na něj podívali, pak jsme si vyměnili pohledy. „Ne že bych chtěl vstoupit nebo tak. Jenom... On zabil Siobhan. Nemůžete mě tady nechat. S nima.“

At' už to byla pravá láska nebo ne, Kevin očividně trpěl. Poprvé v životě si uvědomil něco důležitého i mimo sebe, i kdyby to byla jen jediná osoba na světě. *I psychopat může milovat.* Nevybavovala jsem si, kdo tohle řekl, ale zdálo se mi to příhodné.

Tiše jsme dospěli ke shodě, metodou Ma'at, a Lewis řekl: „Drž se blízko mě, kamaráde.“

Kevinův temperament se okamžitě projevil: „Abys mohl co? Vycucat mě dosucha?“ Všichni jsme na něj civěli. Zčervenal. „Víš přece, co myslím.“

„No, já měl spíš na mysli, aby ses držel blízko, protože Quinn tě bude považovat za největší hrozbu, když si bude myslet, že ještě pořád vládneš mými silami,“ pravil Lewis. „Rád bych tě použil jako lidský štít.“

Kevin na něj zamžoural. „Fakt?“

„Copak bych ti lhal? Kromě toho jsi mě málem zabil, hochu. Ještě pořád jsem jako moucha. Potřebuju oporu.“ Ach, mazaný Lewis. Jediné, po čem Kevin toužil a nemohl to mít. Úcta. Odpovědnost.

Kevin se snažil nedat na sobě znát, že to na něj udělalo dojem. „Nojo, jasně. Tak jo.“

Marion ke mně vyslala němou otázku. *Ty mu věříš?* Moje city vůči Kevinovi byly příliš komplikované, abych se dokázala vyjádřit mrkáním a pohyby obočí, tak jsem zachovala nehybnou tvář. Popravdě, měla jsem jisté podezření, že Jonathan k tomu klukovi také něco cítil, a to by nám mohlo pomoci. Quinn měl dost nevýhod, o nichž toho ještě moc nevěděl.

„Hloupá otázka,“ řekla Marion omluvně, „ale kde přesně ho najdeme? Nemůžeme stopovat džina, dokonce ani Jonathana. Ledaže by...“ To bylo určeno Rahel. Ta potřásla hlavou. „Tak dobře, jak ho najdeme?“

„Jonathan nám to prozradil,“ ozvala jsem se.

Zatvářila se zmateně. „Vždyť ho přerušil uprostřed slova.“

„Nevadí. Víím, co se mi pokoušel sdělit.“ Otočila jsem se k Ashworthovi, který na mě civěl, hněvivě, s neskryvaným opovržením. Mezi námi se nic nevylepšilo, usoudila jsem. Ne že by mi to dělalo starosti. „Dům vašeho syna,“ pokračovala jsem. „Ranč snů. Ten na Bílém hřebeni. Ještě vám pořád patří?“

„Ne,“ štěkl a obrátil se k odchodu. Rahel mu v tom znovu zabránila. Následoval další hněvivý pohled.

„Kdo ho koupil?“

Asworthovi se sevřela ruka kolem rukojeti hole; viděla jsem, jak mu zbělely klouby. „Jsem si jist, že už to víte.“

„Thomas Orenthal Quinn.“ Ani v nejmenším jsem o tom nepochybovala. „Zůstane to hezky v rodině.“

„Nikdy jsem toho slizkého grázla neměl rád.“ Ashworth pokračoval v chůzi, holí probodával koberec. „Běžte a čert vás vem. Jen mi udělejte tu laskavost a neumřete v domě mého syna, prosím.“ Tentokrát Rahel ustoupila a nechala ho projít se vší důstojností.

Bílý hřeben. Ranč snů. Orry.

Vracela jsem se do své nejhorší noční můry, ale tentokrát jsem aspoň nebyla sama.

Kapitola jedenáctá

Rahel už nebyla povolána, takže nás nemohla magicky přesouvat z místa na místo. Nevýhoda, ale zase ne tak hrozná... Nečekala jsem, že by Quinn dokázal Jonathana přimět k podobnému přesunu. *Budu ho zdržovat, jak jen to půjde*, řekl Jonathan, než ho rozkaz vyškubl ze světa. Chytila jsem Myrona Lazla, který v koutě místnosti pořádal něco jako setkání starých přátel, věnované tabatěrkám, doutníkům a brandy. Doslova. Odtáhla jsem ho za paži. Nenesl to příliš dobře, ale já už stačila zjistit, že hrubé zacházení s Ma'at je mnohem méně nebezpečné, než v případě militantních Správců. Ashworth mě seřezal holí docela obratně, tam v luxorské hale, ale Lazlo neudělal nic, jen požádal spřáteleného džina, aby se o mě postaral.

Lazlo právě nabyl ztracenou důstojnost a setřásl mé sevření.

„Ano?“ zeptal se neutrálně. „Už jsem snad vysvětlil, že Ma'at ne –“

„Neposkytují dopravní prostředky? Zamyslete se nad tím. Potřebujeme se dostat na White Ridge. Co pro nás můžete udělat?“

Plných třicet vteřin se na mě mračil, pak řekl: „Žádáte mě, abych vám půjčil vůz?“

„Ne, Lazi, prostě vám oznamuju, že si vypůjčím pár aut. Vyberte je sám, ale čím budou rychlejší, tím lépe.“ Za zády jsem pocítila oteplení. Lewis, Marion, Kevin a Rahel mi byli v patách, aby mi poskytli podporu. Lazlo je přelétl

oči, výraz na jeho tváři zůstal nečitelný. Pak znovu obrátil pozornost ke mně. „Ztrácíme čas. Je to váš problém, pro případ, že byste zapomněla, což znamená jen tolik, že jste v případě lidských povah stejně špatný soudce jako já.“

„Mně se docela líbil,“ připustila jsem. Těžko se mi to přiznávalo a některé moje části se při návratu vzpomínek roztřáslly. Tma, bolest, znásilnění. Hleděla jsem mu do očí a nepoznala jsem ho, ani podle té schopnosti násilného jednání. Důvěřovala jsem mu jako dokonalý imbecilní trouba. „Auta, Lazi.“ Luskla jsem prsty.

Rahel za mnou zamumlala: „Myslím, že je najdeme venku na hlídaném parkovišti.“

„Ach?“

Lazlova tvář ztvrdla a sevřela se. „Vezměte si, co chcete. Promluvíme si o tom, až se vrátíte. *Pokud* se někdo z vás vrátí. Nedávám vám zrovna velkou naději. Bude vědět, že se objevíte, to je jasné. Tuhle dobou už ví, že jeho pokus umlčet vás selhal.“

Čekala jsem, že mi popřeje štěstí. Nepopřál.

Otočila jsem se a vyšla do haly. Stále tu bylo poměrně prázdné, díky vzrušující události v Bellagiu, takže jsme zamířili přímo ke dveřím, minuli strážce Ma'at, octli se v krytém sloupovádí, kde postávali uniformovaní zaměstnanci. Momentálně se shlukli a nervózně si vyměňovali klepy, ale jakmile jsme se objevili, byli okamžitě ve střehu.

„Rahel?“

Ukázala na dva vozy Dodge Viper. Jeden z nich měl barvu půlnoční modři, která se na slunci vyzývavě leskla; druhý byl stříbrný.

To modré auto jsem znala. *Ji* jsem si nemohla splést.

„Mona?“ Připadala jsem si hloupě, když jsem se takhle zeptala, ale Marion přikývla. „Tys nechala Davida, aby ji přivezl, když ses sem vypravila?“

„Napadlo mě, že by se nám mohla hodit,“ odpověděla. „A on věděl, že ti to udělá radost. Přiznávám, že jsem myslela spíš na prostředek k rychlému útěku, ne na vyjížděku... tam, kam pojedeme.“

„A ten stříbrný?“

Rahel si otřela drápy o košili. „Je nepoužívaný.“ Rozevřela prsty a pustila klíčky do mé nastavené dlaně. Zkusila jsem je vrátit, ale ona ustoupila s výrazem znechucení. „Já *neřídím*.“

Očividně se jednalo o nějakou džinskou zvláštnost; David to také prohlašoval, ale když jsem to nutně potřebovala, přemohl se. Chvíli jsem si oběma svazky klíčků pohazovala a přemýšlela, potom jsem jeden podala Marion. Od toho stříbrného vozu.

„Vezmi Rahel a Kevina,“ řekla jsem. „Rahel, dávej pozor, kdyby se vyskytly potíže.“ Na Kevina jsem se nepodívala, ale měla jsem dojem, že to nepotřebuju. Rahel se jantarové oči zatřpytily o něco jasněji. „Marion...“

„Také budu dávat pozor.“ Ani jedna z nás Rahel nedůvěřovala zcela bezvýhradně; v její vážné tváři jsem spatřila potvrzení svého názoru. Nikomu jinému než Marion bych ty dva nesvěřila. „Jak rychle pojedeme?“

Vystoupila jsem z temného stínu do melasově hustého žáru lasvegaského slunce a přistoupila k modrému vozu ze strany řidiče. Bylo příliš horko, abych položila ruku na modrý lak, ale aspoň jsem ji podržela pár palců nad rozžhaveným kovem. Nutkání pohlédit ji bylo téměř neodolatelné.

„Cože?“ zeptala jsem se nepřítomně. Marion odemkla stříbrného dodge a zopakovala mi otázku. Pohlédla jsem

přes střechu auta na Lewise, který právě otevíral dvířka na straně spolujezdce.

Zasmála jsem se. „Prostě se snaž držet se za mnou.“ Znělo to dutě a já si připadala ještě hůř. Měla bych se cítit svobodně, vždyť jsem otevírala dvířka a usedala na Monino pohodlné sedadlo, vnímala jsem její ochotu podrobit se otočení klíčkem v zapalování. V autech jsem se vždycky cítila bezpečně. A mocně.

Jenže teď jsem se vydávala na cestu do minulosti, a to bylo jedno z míst, kam se mi opravdu nechtělo.

* * *

Překvapilo mě, že jsem nepoznala jeho hlas. Ne jeho tělo nebo tvář, to bylo pochopitelné; jediný okamžik, kdy jsem ho viděla na světle, byl tehdy ráno na poušti, a to trvalo jen pár vteřin a mezi námi byla dost velká vzdálenost, on měl čepici se štítkem, který mu stínil tvář, a já byla vyděšená a nedokázala se soustředit.

Ale ten hlas. Měla jsem ho poznat po hlase.

Když mě ten stín v temnotě chytil a držel mě pod vodou, byla jsem upřímně přesvědčena, že umřu. Když jsem přicházela k sobě v té tmě, pořád jsem myslela, že jsem mrtvá; kombinace zranění s vyčerpáním z vedra a dehydratací, nemluvě o ráně do hlavy, skutečně mohla vést ke smrti.

Místo toho jsem však otevřela oči do tmy a na pár vteřin nebylo vůbec nic, nic než kapání vody a tep mého srdce, které se pomalu, vytrvale propracovávalo ke smrti, jeden úder za druhým.

Olízla jsem si suché rty – přestože jsem na nich měla kapky vody, připadaly mi vysušené a bolestivě rozpraskané – a zanaříkala, když mi hlavou projela bolest.

Chtěla jsem se zhluboka nadechnout, ale v plicích mi to zabublalo a rozkašlala jsem se.

Kašlání po úrazu hlavy nedoporučuju. V mé hlavě to vybuchovalo agónií při každém tepu, ale přitom jsem nedokázala kašel zarazit. Když se mi to konečně podařilo, choulila jsem se vsedě se zády opřenými o cosi, co na omak připomínalo dřevo. Zaskřípalo to, když jsem se pohnula. Celý hrudník jsem měla jako v ohni, ale v porovnání s bolestí hlavy to nic nebylo. Opatrně jsem si opřela lebku o dřevěné bedny, v naději, že nehybnost aspoň trochu zklidní to příšerné tepání, ze kterého je mi na zvracení. Obě dlaně jsem si tiskla na spánky, ale nezdálo se, že by to pomáhalo – spíš jako bych držela tu bolest uvnitř. Tak jsem ruce zase spustila do klína. Vzduch chutnal chladně a vlhce. Nikde se nepohnul ani větérek.

Zaslechla jsem vrzavé kroky. Nejdřív mě napadlo volat o pomoc, pak jsem si vzpomněla, jak mě držel pod vodou, a zůstala jsem potichu. Upírala jsem zrak do tmy – dokonalé – a nic neviděla. Ani záblesk, ani světélko. *Třeba jsem oslepla.* To byla tak děsivá představa, že jsem ji honem zahnala.

Zvuky, ohlašující, že se někdo blíží, zesílily. Zarachotily oblázky. Jednou musel šlápnout vedle; slyšela jsem, jak tiše zaklel – mužský hlas. Ozvalo se jakési šoupání, které znělo, jako když někdo něco přestavuje. Možná kov, vlečený po skále. Těžko říct.

Pořád jsem se pokoušela odhadnout, ze kterého směru ty kroky přicházejí, když náhle rozsvítil baterku a mě udeřil pruh světla tak jasného, že mi skoro spálil oči. Zaječela jsem a zakryla si je, odvrátila tvář, ale i tak jsem stále viděla halogenovou záři, vypálenou jasně červeně do vnitřní strany mých víček.

Udělal to naprosto záměrně. Chtěl, abych byla slepá a dezorientovaná.

Něco mě chytilo za nohu a vleklo mě dopředu. Stěží jsem si stačila chránit hlavu před nárazem do skály, který by mě možná i zabil, a pak na mě dosedla něčí váha, spona na opasku se mi bolestivě zarývala do břicha, jak se naklonil dopředu. Pořád mi svítil do tváře. Vůbec jsem ho neviděla.

„Otevři oči,“ přikázal mi. Nesvedla bych to, ani kdybych chtěla; už tak mi tekly slzy z toho oslepujícího žáru. Pokusila jsem se odstrčit to světlo, ale on mi chytil obě ruce a udeřil jimi o skálu. Světlo se ještě přiblížilo, krvavě rudé na vnější straně víček, jako obří zářící oko. „Otevři oči!“

Snažila jsem se. Nejspíš se mi to aspoň částečně povedlo, protože řekl: „Modré. Hm. Přisahal bych, že jsou hnědé.“

Nemluvil jako šílenec. Popravdě, to, co říkal, znělo velmi normálně, jako bychom stáli někde na párty s drinky v rukou a vedli nezávaznou konverzaci. Jako by mě před chvílí netopil, nezabil přede mnou jinou ženu a neklečel mi na prsou a nesvítil baterkou do očí.

„Jak se jmenuješ, zlato?“ zeptal se. Téměř jsem viděla jeho úsměv, jak mi kyne svou sklenkou martini.

Nebyl důvod lhát. „Joanne.“ Můj hlas zněl slabě a zlomeně. Nic z toho jsem si nepřála. „Vždyť už to víš.“

„Chytrá holka. Opravdu to vím. Chaz mi to prozradil.“ Naklonil se blíž, tím mi ještě ztížil dýchání. Znovu jsem zakašlala a nedokázala jsem zadržet vzlykavé zasténání, když do mě začala drápy bolest hlavy. „Jsi na tom bídně, Joanno. Rád bych ti slíbil, že jsem tu, abych ti pomohl, ale ty už víš, že to není pravda, hm?“ Pocítila jsem ostré štípnutí, jímž si chtěl udržet mou pozornost. „Hm?“

Přikývla jsem.

„Co všechno ti Chaz navykládal? Mimochodem, viděl jsem, cos tam venku natropila. Velmi působivé. Chaz

povídal, že většina z vás tohle dokáže i sama, je to pravda?“ Sehnul se těsně ke mně, tak blízko, až jsem ucítila jeho vodu po holení a nádech bylinného šampónu. „Bez džina. Tak to říkáte? Džin?“

„Nevím, o čem to mluvíte.“ Nezáleželo na tom. Nebyl Správce. Když jsem se vznesla do éterika – stěžím jsem tam teď dokázala nakouknout – neviděla jsem v něm žádnou moc. Žádný potenciál. Byl úplně normální, prostě chlápek odvedle. „Netuším, o co jde.“

„Ty žádného nemáš.“ Byl si tím jistý. „Chaz taky žádného neměl. Počítám, že je dostávají jenom papaláši, co? Nebo... ti, kdo je potřebují? Třeba někde uprostřed ničeho, v centru bouří? V místech, kde se věci rychle vymknou z ruky?“

Byl až příliš blízko pravdy. V krizových místech bylo skutečně víc Správců vybaveno džiny; polovina Oklahomy a Kansasu, a ještě víc jich měli v Kalifornii. Rozuměl tomu zatraceně lépe, než by správně měl.

Počínaje skutečností, že existují Správci. „Chaz ti to vykládal,“ šeptla jsem.

Baterka zhasla. Bylo to, jako by mě v poušti polili studenou vodou; sladká, překvapivá úleva. Jako by tma znamenala bezpečí, místo, kde se lze ukrýt, přestože jsem tomu nevěřila. Uslyšela jsem tichý zvuk plastu a kovu na kameni, jak něco odkládal stranou.

„Chaz něco navykládal tobě,“ prohlásil. „O mně. Určitě se vykecával. Je to tak?“

Neodpověděla jsem. Šetřila jsem si dech na vřískání.

„Bude lepší, když mi to povíš hned. Na konci to nic nezmění, ale jak říkají Číňané, cesta je to, co se počítá.“

„Pověděl mi, že jedete v drogách,“ řekla jsem. „Že se ostatní Správci dali přemluvit. Hele, já se chystala vzít ty prachy. Ještě pořád bych je brala. Nemusíš mě zabíjet.“

„Zlato, moc bych si přál vědět to jistě, protože se mi docela líbíš. Nehroutíš se pod tlakem, to je vzácnost.“ Trochu se odtáhl a pustil mi ruce. Nezkoušela jsem ho udeřit, to nemělo naději na úspěch. Ještě mě stále držel přitisknutou k zemi. „No, představoval bych si to tak, že si vezmeš prachy a poběžíš za svými kamarádky, a první, co se dozvím, bude, že mám po kšeftech. To si nemůžu dovolit.“

Na to, abych použila svou moc, jsem byla příliš zesláblá, ale jedna výhoda mi zbývala: on to netušil. Úporně jsem se soustředila a připravila se. Určitě mi moc příležitostí nedá – měla bych jednat rychle a s dokonalým načasováním, jakmile se nějaká objeví.

„Pověz mi o džinech,“ vybídl mě. „Chaz toho moc nevěděl, nebo to aspoň tvrdil. Je to zajímavé.“

„Je to mýtus,“ odpověděla jsem. „Je to televizní zábavná šou. Utahoval si z tebe.“

„Tak to si nemyslím, protože jsem ke svým otázkám přidal hodně peněz. U tebe to bohužel nefunguje. Budu tě muset přesvědčit jinak.“ Slyšela jsem, jak poklepává na kámen čímsi kovovým. „Víš, co to je?“

Mohlo to být cokoli. Pilníček na nehty, prsten, otvírák na láhve. „Nůž,“ zašeptala jsem. „Je to nůž.“

„Máš dobrou paměť.“ Najednou se mi ostrý konec přitiskl pod bradu, přitlačil. Bezděčně jsem sebou začala kroutit. Nemohla jsem si pomoci. Moje tělo se odtud chtělo dostat tak zoufale, že odmítalo naslouchat hlasu rozumu a zůstat v klidu. „Takhle to funguje, Joanno. Pověš mi, co chci vědět, a už ten nůž ani neucítíš. Když mi to nepovíš, tak tenhle nůž umí provádět různé věci, a to je ten těžší způsob. Pomalý. Došlo ti to?“

„Ano.“ Potila jsem se. Nemohla jsem si žádné pocení dovolit. Vlastní mozek mi připadal pomalý a tupý, zoufale

potřeboval tekutinu. Bylo jí tu tolik, všude kolem, i ve vzduchu, a já na ni nedosáhla.

„Teď mi odpověz na otázku.“

Slyšela jsem sama sebe, jak říkám: „Žádnou jsi nepoložil.“

„Cože?“ Nůž se mi na krku pohnul, víc přitlačil. Vypískla jsem. „Hraješ si se mnou, zlato? Já si hraju rád, ale tobě by se můj způsob nelíbil.“

„Existují džinové,“ zašeptala jsem bez dechu. „Žijí v láhvích.“

„V jakých láhvích?“

„Jakýchkoli.“ Ne, tak to nebylo. „Ve skleněných. Křišťálových. Musí být křehké.“

Vydal potěšený zvuk. Nůž se odtáhl. V místě, kde se mě dotýkal, jsem cítila chlad, ale po chvíli mě tam horce zaštípalo.

„Jak se používají?“

Olízla jsem si rty suchým, drsným jazykem. „Nejdřív musíš mít ten svitek...“

Nůž se mi zabořil do kůže. Vykřikla jsem. Zabodl mi ho do paže, asi do hloubky půl palce, a pořád s ním pohyboval. Řezal. Když s tím konečně přestal, já ječet nepřestala, ale vískot se rozmělnil v bezmocné vzlyky, nemohla jsem přestat, dokud mě nepíchl do jiného místa tou ostrou, nemilosrdnou špičkou.

„Žádné svitky nejsou,“ prohlásil. „Je to tak?“

„Je.“ Spolkla jsem slzy. „Máš pravdu, ty hajzle.“

Zdálo se, že se mu to líbí; zaslechla jsem, jak se uchechtl. Takový vřelý, přátelský zvuk. Pohládl mě po tváři.

„Pověz mi pravdu,“ vyzval mě. „Máme všechnen čas na světě, abychom se prořezali lesem lží.“

* * *

„Quinn je krade už šest let,“ řekla jsem nahlas. Cesta se mi rozmazávala před očima.

„Cože?“ Lewis pomalu odplouval do světa soumraku, téměř už usínal; ale při zvuku mého hlasu se s trhnutím probudil. Byli jsme asi dvě hodiny cesty od Vegas a mířili jsme k severu. Mona se hnala téměř maximální rychlostí. Měli jsme v mnohém štěstí, ale většinou proto, že nás Rahel skrývala před radary, jak doslova, tak symbolicky.

Polkla jsem a v krku mi klaplo. „Džiny. Šest let se ztrácím, právě od té doby, kdy... kdy jsem o nich Quinnovi řekla. Tak je našel. Vykašlal se na drogy a pustil se do černého trhu s džiny, a já ho naučila, jak to dělat.“

Lewis poslouchal, když se to ze mě valilo – ta hrůza, bolest, temnota, Quinnovy otázky. Když jsem zmlkla, vzduch chutnal jedovatě. Nedíval se na mě.

„Nevíš, kolik mu toho prozradil Chaz,“ řekl. „Neber všechnu vinu na sebe, Jo.“

„Je to z velké části moje vina, Lewisi, a ty to víš. Chaz byl na nižší úrovni; věděl o džinech jenom to nejzákladnější. Já se dostala do pokračovacího kurzu, protože mě připravovali na větší záležitosti. Já měla praktické informace, které potřeboval.“

„Teoretické,“ zdůraznil Lewis. „Žádného jsi přece neměla. Nikdy jsi s žádným nepracovala. Vykládalas mu jen to, co věděl kdekdo.“

„Věc je v tom, že na tom vlastně nesejde. Kdyby měl ty informace od Chaze, třeba by nad nimi mávl rukou, jako že to je výmysl nějakého amatéra. Chaz to nemohl nijak dokázat. Jenže já to potvrdila, a on to tedy začal považovat za seriózní údaje. To znamená, že za to můžu já. Došlo k tomu proto, že jsem se zlomila.“

Zatvářil se zasmušile. „Každý se někdy zlomí. Zůstalas naživu. To se počítá.“

V té chvíli jsem si to ale nemyslela.

Lewis zkontroloval postranní zrcátko, aby se ujistil, že stříbrný dodge jede stále za námi, pak mrkl na tachometr. Ukazoval dvěstě, ale já si byla dost jistá, že jedeme rychleji. Pomáhala jsem totiž silným větrem, který nám foukal do zad. Kašlat na rovnováhu. Protivítr byl pěkná potvora, pořád se auto pokoušel srážet stranou. V paži jsem už cítila únavu, celé tělo se mi chvělo napětím.

Pořád jsem na něco čekala, na cokoli, co by se nás pokusilo zastavit, ale cesta do White Ridge byla volná.

Brána Ranče snů zela dokořán, když jsme dorazili. Oprýskané stříbrné dívky vypínaly záda k nebi; zajížděla jsem s Monou dovnitř opatrně, v očekávání možného útoku z kterékoli strany, ale až na skřípot železa a šelestem amarantů bylo to místo naprosto tiché.

„Má pušku,“ pravil Lewis. „Nech jít první Rahel.“

Rahel už beztak ze stříbrného dodge vystoupila a hnala se k domu tak rychle, až se proměnila v rozmazanou šmouhu. Nezastavila se přede dveřmi. Rozlétly se před ní – a my seděli celí napjatí, mlčky, a čekali jsme.

O pár minut později se objevila ve dveřích a zavrtěla hlavou. Vypustila jsem bolestný vzdech.

„Je pryč.“

„Už to tak vypadá.“ Lewis otevřel dvířka. Zjistila jsem, že se dívám na oddělenou garáž, která stála trochu stranou; stahovací dveře byly zvednuté a bylo vidět, že tu Quinn nechal špinavý zelený džíp Cherokee a černý Explorer. Explorer měl za zadním sklem úhledně uložené krabice, označené **Pozor, sklo. Neklopit.**

Krabice byly plné zapečetěných láhví. Obracela jsem je v rukou a uvažovala nad nimi, ale přišla Rahel a prověřila je tak, že se natáhla a vzala jednu do ruky.

„Návnady,“ konstatovala. „Uvnitř je jich ještě spousta. Ukryl ty neocenitelné mezi lacinými. Už je nějakou dobu pryč.“

Vztekle jsem krabici vysypala. „Jak ho teď budeme hledat? Dokážeš ho vystopovat?“

Oči měla temné a vážné. „Můžu to zkusit. Je to těžké. Jonathan maskuje jejich přesun.“

„Zkus to.“ Nakopla jsem rozsypané láhve. „Ať se pohnem z místa.“

A znovu na silnici. Tentokrát nás vedly Rahel s Marion a já se soustředila, abych se neustále držela v závěsu těsně za lesklým stříbrným nárazníkem. Vrátili jsme se na dálnici, a pak prudce zabočili na farmářskou silnici, která nebyla stavěná na vysokou rychlost. Museli jsme zvolnit.

„Jo,“ ozval se Lewis. „Musíš se smířit s tím, že se mu podařilo uprchnout. Protentokrát.“

„Volovina. On neprchá. V žádném případě.“

Zůstávala jsem podezíravá a ostražitá, ale po Quinnovi, který by se nás pokoušel dostat svou ostřelovačskou puškou, nikde ani stopy. Stejně jsem pochybovala, že by se mu podařil takový husarský kousek – při téhle rychlosti. Neměli jsme na práci nic než vlastní úvahy nebo rozhovor, a ani jednomu z nás nebylo dvakrát do řeči. Slunce se plazilo po nebi a my ztráceli čas.

Rahel nás navedla na další cestu. Tahle mířila do pouště. Byla o něco lepší než předchozí, mohli jsme zvýšit rychlost. Kraj kolem nás vypadal stále opuštěněji.

Lewis náhle promluvil: „Půjč mi Davidovu láhev. Možná bych pro něj mohl něco udělat.“

Kabelku jsem měla pořád na těle, pod bezpečnostním pásem. Odolala jsem nutkání sevřít ji pevněji a spokojila se rázným, jednoznačným potřesením hlavou. „Je na tom zle, Lewisi. Nemůžeš ho teď vypustit z láhve. Pokud z něj ještě není ifrít, nemá do toho daleko. Prostě... Nech ho být.“

„Věříš mi?“

„Nezačínej s tím.“

„Tak věříš?“ Natáhl se a rozeplul zip.

„Lewisi, přísahám, že jestli se té láhve dotkneš, utrhám ti prsty.“

„Jen se snažím pomoci.“ Sáhl dovnitř.

Chytila jsem mu zápěstí. Jako bych sáhla na elektrické vedení – škusla jsem sebou a zaklela a pak jsem musela honem vrátit obě ruce na volant, abychom se vyhnuli tahači, který nás míjel zleva, a ještě se přitom neroztočili a nepřevrátili jako kaskadéři v nějakém hollywoodském filmu, který se stal hrůznou skutečností. Mona se se mnou tak trochu prala. Byla tvrdohlavá, stejně jako moje drahá Dalila, která nejspíš přišla do šrotu tam v Oklahomě a já pro ni stále truchlila. Při téhle rychlosti bylo řízení na ostří žiletky a temperamentní jako hysterická operní pěvkyně. Pneumatiky ječely a snažily se stáčet. Držela jsem ji rovně, slepě soustředěná, a nevydechla jsem, dokud jsem nepoznala, že jsme se dostaly ze smyku.

Až pak jsem si vzpomněla, čím to začalo.

Lewis měl v rukou Davidovu láhev. Držel ji nenuceně, nechal v ní odrážet světlo, procházející zabarveným sklem okénka, jako v nějaké domácí ozdobě. Vypadala prázdná, ale tak vypadala vždycky. David v éterickém stavu nic nevážil, a když byl uzavřen ve skle, neprojevoval se na žádné úrovni existence, které bychom mohli dosáhnout.

„Aby se Rahel vrátila, muselo dojít k lidské smrti a vyžádalo si to Jonathanovu a Davidovu sílu,“ pronesl Lewis. „Pro Davidův návrat bude potřeba Jonathanova moc a víc umírání. Jsi připravena zaplatit tu cenu?“

„Jistě,“ odvětila jsem ponuře. „Quinn by aspoň mohl posloužit něčemu užitečnému. A hele, pane Morální, pokud si vzpomínám, byls ochoten schválit, kdyby Quinn prohnal Kevinovi kulku hlavou. Pozor, ať při slézání z té své tribuny něco nerozbiješ; udělal sis ji pěkně vysokou.“

Lewis dál otáčel láhvi v rukou. „Přináší ti štěstí?“

Neodpověděla jsem. Nebylo to potřeba. Lewis to poznal sám. „Dej to zpátky, Lewisi. Nenuť mě, abych tě praštila.“

„Mám takový nápad...“

„Já mám nápad, abys tu věc strčil zpátky, a to *hned* –“

Nedokončila jsem větu, protože jsem najednou byla... jinde. Nesmírná magická síla mě vyškubla z vozu, vynesla mě vysoko do nebe. Pode mnou se tečka modrého auta divoce roztočila, opravila směr a se zachvěním a skřípěním zastavila. Řidič stříbrného vozu dupl na brzdu s dvouvteřinovým zpožděním.

A já se nekontrolovatelně roztočila a mířila jsem...

... dolů

* * *

Bum.

Dopadla jsem do prachu, s vyraženým dechem, zpocená, lapající po vzduchu a slepá. Honem jsem si shrábla vlasy z očí a uviděla, že ležím ve stínu, na měkkém písku. Po obou stranách jsem měla stěny kaňonu, šplhající až do nebe. Budily ohromující dojem. Zlatavá barva sklizně přecházející do cihlově červené, pak odstín temně hnědé, tlumená, ale nádherná duha vrstev. Obloha nade mnou měla dokonalou, nadpřirozeně jasnou modrou barvu džinských očí. V místech, kam dopadaly sluneční paprsky, narážely do písku opravdu tvrdě a vykřesávaly z něj skleněné jiskření.

Nebylo to tu úplně opuštěné; v tenkých roztroušených kaktusech se ozývalo cupitání, což nejspíš znamenalo ještěrku nebo králíka, nebo oba. Nechyběly tu ani stopy po

lidských návštěvnicích. U stěny kaňonu jsem zahlédla lesklý půlměsíc plechovky od piva.

Ale nikde nikdo.

Olízla jsem si rty a zavolala: „Jonathane?“ Nedokázala jsem si představit nikoho jiného, kdy by mě dokázal takhle vytrhnout ze sedadla a dopravit mě sem, aniž bych skonala ve více kusech. Zvedla jsem se a smetla si prach z džínsů – neměla jsem potuchy, proč to dělám, protože jinak jsem byla důkladně upatlaná úplně všude. Všechno mě bolelo. Určitě jsem páchla. Tělo mě příšerně svědilo, byla jsem umouněná a zatraceně naštvaná.

A navíc k smrti vyděšená.

„Quinne?“ zkusila jsem. „Haló!“

Jeho hlas ke mně sestoupil shora jako Bůh z hory, zesílený opravdu božskou ozvěnou. „Neměla ses za mnou honit, Joanno! Já tě taky nepronásledoval.“

Jasněže ne. „Chtěls mě *zastřelit!*“

„Ty bys těžko odešla sama od sebe,“ prohlásil. Jeho hlas ke mně doléhal dutý, ale spokojený; nic jsem neviděla, nerozeznávala jsem, jestli je někde nahoře a naklání se přes kraj, nebo stojí na nějaké skryté skalní římsě. „Dřív nebo později by sis to dala dohromady. Jsi jako buldok. Já to oceňuju. Já se jen snažím předejít riziku. Ani teď mě kruci nenecháš na pokoji, co? Abys věděla, jen se pokouším vypadnout. Žít si dál po svém.“

„To jsou mi novinky. Ma’at už všechno vědí. A Správci se to taky dozví. A ať už máš Jonathana nebo ne, neexistuje místo, kde by ses mohl ukrýt. Poženou se za tebou a –“

„A zabijou mě, já vím. Velmi dramatické.“

Kaňonem se rozlehl rachot výbuchu, hlasitější než výkřik; do ramenou se mi zaryly odštěpky skal. Honem jsem sebou hodila do písku a hlíny. Ještě tak kdyby to k něčemu bylo. Střílel po mně a já neměla kam se schovat.

Ovšem když byl tak žhavý do střílení na mě, mohl mě snadno zasáhnout do hlavy.

„Co chceš?“ zaječela jsem a vyplivla písek. „Hej, vem si nůž a pojď sem dolů a dáme si odvetu, ty hajzle! Dám ti pěkně zabrat!“

„Víš, původně jsem se chtěl jenom dostat odtud, ale ty mě vážně sereš. Ted' si říkám, že se možná potřebuju trochu odreagovat, než se zase vydám na cestu.“

Další výstřel mě přišpendlil k písku. Mohl mě provrtat, kdykoli se mu zlíbí; to mi bylo jasné. A já proti tomu vůbec nic nezmohla.

„Pamatuješ si, na co jsem se tě zeptal nakonec? V jeskyni?“ Ted' byl ten hlas víc než dutý. Ozýval se jako z lastury, v níž žilo něco nelidského. Zůstala jsem velmi potichu. „Joanno?“

„Pamatuju,“ odpověděla jsem. Nevím, jestli mě slyšel.

„Pořád se nejvíc bojíš právě toho?“

Pocítila jsem chvění, šířící se ve skalách. V místech, kam jsem stěží dohlédla, se začal písek bláznivě otřásat. Ovanul mě náhlý závan chladného, vlhkého vzduchu.

Vydrápala jsem se na nohy a zahleděla se na stěny kaňonu. Daleko, daleko na vrcholu jsem spatřila černou tečku hlavy, která se dívala dolů.

Už jsem věděla, jak se mě chystá zabít.

Do prdele s ním! Takhle já neumřu. Takhle teda ne.

Skopla jsem z nohou boty, rozběhla se ke stěně a chytila se prvního výstupku.

* * *

Dám ti už jen jednu poslední otázku, řekl tehdy tam ve tmě, když už se moje výkřiky změnilly v pouhé šeptání, když mě přestal řezat a nechal mě chvíli krvácet. Škrábání

špiček jeho prstů na mé zpocené, zkrvavené tváři ve mně budilo touhu odplazit se pryč, ale byla jsem moc slabá. A moc vyděšená.

Čeho se nejvíc bojíš? Jakým způsobem bys za žádnou cenu nechtěla umřít?

A protože jsem byla příliš otupělá, než abych lhala, zašeptala jsem *Utopení*m. Jakmile jsem to vyslovila, už bych to bývala chtěla vzít zpátky, pokoušela jsem se předstírat, že to byla lež, ale on už věděl.

Orry poznal strach, když ho uslyšel.

Dovlekl mě ke kraji jezírka a držel mě pod vodou, dokud jsem se nepřestala hýbat.

Zbylo mi jen tolik síly, jen tolik dovednosti, abych si dokázala v plicích obnovovat kyslík po celou dobu, kdy mě jeho ruka tiskla obličejem dolů do toho mělkého jezírka, pěst zamotanou do mých vlasů.

Byl opatrný. Nechal mě tam ještě plné dvě minuty, než mě pustil, a pak mě tam nechal vznášet se ve vodě tváří dolů.

Když jsem si byla jistá, že odešel, vyhrabala jsem se z vody, schoulila se ve tmě a jen jsem se třásla. Vzlykot beze zvuku a bez slz. Potom plazení, mučivě pomalé, zpátky ven z jeskyní do horkého slunečního světla.

O čtyři hodiny později jsem se dostala ven, na silnici, kde mě našel projíždějící řidič.

Jen další oběť.

Čeho se nejvíc bojíš?

Prozradila jsem mu to, a on to teď hodlal použít proti mně podruhé.

* * *

Ty zatracenej zkurvysynu, běž do hajzlu, já takhle neumřu!

Vytáhla jsem se pravou rukou nahoru, našla skulinu pro levou a strčila jsem do ní prsty. Nehty se lámaly, ale skoro jsem to nevnímala. Bosýma nohama jsem šmátrala po skále a opírala je o drobné výstupky.

Tři stopy nahoru. Našla jsem další záchytný bod a přitáhla se navzdory bolestivému napětí v pažích a ramenou. *Asi bych potřebovala trochu shodit.* To se ozvala ta bláznivá, pitomě optimistická část mé mysli, která vždycky objevila i na příšerném způsobu smrti něco legračního.

Stěny kaňonu se chvěly. Vítr nabíral rychlost. *Šplhej!* Vzduch v kaňonu už nebyl stojatý, začínal vířit. Nedělala jsem si klamné naděje, že bych ho dokázala ovládnout.

Vyšplhala jsem o další bolestivé tři stopy.

„Vzdej to,“ ozval se Quinn kdesi nahoře, stovky stop nade mnou. „Víš přece, jak to chodí. Vodní záplava se žene kaňonem, drtí balvany na prach, vytrhává stromy jako dříví na podpal. Nebude z tebe ani cár kůže, než tě dole vyplivne do řeky. Možná ani nebudeš mít čas utopit se. Není ti teď o něco líp?“

Další dvě stopy. Zpocené špičky mi sklouzly, následovala levá ruka; honem jsem se kousla do rtu, abych ztlumila vztekly výkřik, a znovu se chytila. Zatáhla. Palčivý trhavý pocit v trojhlavém svalu zesílil.

Kolem se přehnal vítr, vlasy mi šlehly dozadu, zaslechla jsem hluboké zabručení.

„Sakra,“ zavolal Quinn. „Tohle vypadá jako parádní potopa. Promiň. Mám tě radši zastřelit, ušetřit ti utrpení?“

„Naser si,“ vydechla jsem a s trhnutím se posunula o dvě stopy vzhůru. Mrkla jsem pod sebe. Mohla jsem být nějakých deset stop vysoko, dost na to, aby se mě zmocnila závrať, ale v žádném případě to nestačilo na

záchranu. Hluboký bručivý zvuk sílil, vítr teď byl ostřejší. Měl příchut' mokrého písku a smrti. Na vodě, která se řítila kaňonem ke mně, nebylo nic čistého. Kdesi půl míle odtud, možná ještě o něco dál, se zrodila povodeň, nabírala rychlost a brala s sebou drť, jak vymetala kaňony. Pěnila a běsnila jako moře, chytala ptáky, králíky, hady, lidi i auta, cokoli, co jí stálo v cestě.

A hnala se sem rychle.

„Určitě nechceš, abych tě zastřelil? Jestli čekáš, že tě přátelé přijdou zachránit, tak ti mají svoje starosti. O to se stará Jonathan.“

Vrhla jsem se kupředu. Prsty jsem měla zkrvavené, nehty rozdrásané a polámané, ramena a paže se mi chvěly. Nahmatala jsem výstupek pro pravou ruku, přesunula váhu...

...a břidlice pod mými prsty se roztříštila jako sklo.

Zaječela jsem, zavěsila se na levou ruku a ucítila, jak mi v levém rameni luplo. Podobalo se to výstřelu. Vítr ještě víc zchladl, vlasy mi vlály jako prapor, a když jsem se znovu natáhla výš, zakrvácená levá ruka mi sklouzla. Hrabala jsem jako nějaká postavička z kresleného filmu, nakonec jsem našla něco, co mě udrželo, a zůstala tam viset.

Neměla jsem nejmenší naději dostat se dost vysoko. Slízne mě to ze stěny.

Obrátila jsem se tváří k prvnímu vlhkému dechu, kolem mě se ozvalo hřmění. Záplava se právě valila ze zatáčky kaňonu nade mnou. Byla to černá stěna z mlhy, pěny a smrti, vysoká třicet stop. Zahlédla jsem krvavé, rozervané kusy krávy, které voda nesla s sebou.

Prsty mi znovu sklouzly a teď už nemělo cenu pokoušet se pád zastavit.

Když do mě vodní stěna narazila jako náklad'ák, pustila jsem se a padala.

Čeho se nejvíc bojíš?

Utopení.

Přece jen to nebylo tak docela pravda. Bolelo to, jistě, ale ještě víc mě štvalo, že Quinn zase unikne. Vezme si Jonathanovu láhev, nasedne do svého terénního vozu a rozjede se po hrbolech pouště, a pokud ho někdy dostihne nějaká odplata, nebude to moje pomsta, *zatraceně*, přece se nenechám takhle zabít! Nemůžu. Už jsem ho jednou přežila, tam ve tmě, kde nebyla žádná naděje.

Něco teplého se ve mně pohnulo.

I kdybych ti dovolila zabít mě, ty hajzle, nedovolím ti zabít moji dceru.

Udeřil do mě šedý, nepřehledný proud, ale hlavní problém tvořila drť, která se čeřila ve vodě kolem mě, a pak nárazy do stěn kaňonu, které by mi utrhalý úd po údu. Zbývaly mi jen vteřiny, možná méně. Voda se hnala takovou rychlostí, že se stěny kolem rozmazávaly, a já nemohla dělat nic víc, než snažit se zůstat na vrcholu té vířící chladné záplavy. Plavání nemělo smysl. Zaměřila jsem se na vodu samotnou, ale tu poháněla taková síla a bylo v ní tolik zmatku, že jsem se neměla čeho zachytit, čeho přidržet...

Ma'at.

Žádné chytání a držení.

Bylo jen potřeba odstranit potřebu té vody hnát se dál.

Zhluboka, vyděšeně jsem se nadechla a ponořila se. Pod hladinou byla téměř tma, promíchaná jemným bahnem a drtí, a hedvábí vody mě ihned pohltilo.

Nechala jsem se nést. Vznášet. Naslouchala jsem srdci záplavy.

Nechala jsem ji sebou protékat jako řeku. Jela jsem na ní a vlnila se s ní. Nacházela jsem její frekvenci a tvořila protichůdné vibrace, přesně opačné.

Vlny se začaly uklidňovat, místo aby nabíraly na síle. Z přívalů se staly tišiny.

Zpomalování.

Otevřela jsem oči a vyplula nahoru, abych se znovu nadechla. Záplava se hnala pořád dost rychle, ale už to nebyla ta řvoucí bestie jako na začátku. Přinejmenším bych se mohla pokusit v ní plavat. Držet se před těmi těžšími kusy drti, jet na hřebeni –

Přímo přede mnou se objevil balvan, nacpaný do zúženého místa soutěsky, a já mířila rovnou na něj.

Zbývá pět vteřin.

Dvě.

Ach, Bože...

Zvedla mě vlna, čekala jsem, až klesne, na pád, úder a konec.

Stále jsem stoupala.

Ven z vody.

Někdo mě držel zezadu, paže mi zaklesl pod řadry, cítila jsem palčivý žár, který měnil vodu v páru.

„Rahel?“ zeptala jsem se a ohlédla se.

Nebyla to Rahel.

Byl to David.

Usmál se na mě s takovou láskou a úlevou, až mi to rvalo srdce, a řekl: „Myslíš, že bych tě nechal takhle odejít?“

Vykřikla jsem a otočila se v jeho objetí a vši silou se ho držela, když jsme prolétali nad pěnicí, zvířenou vodou.

* * *

Nahoře nad kaňonem jsme potkali uvítací výbor. Skládal se z Rahel, Lewise a Marion. Rahel byla jako vždy bez poskvrnky; Marion a Lewis zpocení, špinaví a zadýchání.

Dotkli jsme se země, ucukla jsem, když jsem pod bosýma nohama pocítila rozžhavený písek, ale vtom se mi David v náručí zhroutil a já zapomněla na veškeré nepohodlí. Moje paže ho neudržely. Musela jsem ho nechat klesnout.

„Davide?“ Úzkostně jsem se nad něj sklonila. V jeho očích zablikala měď, pak změnily barvu na hnědou. „Davide!“

„Je příliš slabý,“ ozval se Lewis a vytáhl z kapsy láhev. „Davide, vrať se do láhve.“

Rozmlžil se a vybledl. Vrhla jsem se zuřivě na Lewise, ale on jen vztáhl ruku a zadržel mě. „Kdybychom ho nechali venku, zase by vybledl. Ta láhev ho právě teď drží při životě. Něco jako džinská podpora života.“

„A tys ho zavolaš?“ Nevěděla jsem, co mě naštvalo víc. „Udělej mi laskavost, ano? Už mi nepomáhej!“

„Měl jsem tě nechat rozbít na kusy?“

„Měl jsi dostat Quinna!“ zařvala jsem. „Udělal to?“

Všichni se mi vyhýbali pohledem. Rahel řekla: „Uděláme to.“

„Uděláme to,“ pošklebovala jsem se. „Jo, bezva, jasně. Jen mě nechte, ať ho najdu a udělám to.“ Když jsem se pokusila zvednout, zavrávala jsem. Marion mě chytila za paži a pomohla mi vstát. Mračila se.

„V tom stavu, v jakém teď jsi, si nemůžeš dovolit nic nebezpečnějšího než týden v posteli,“ prohlásila. „Máš potrhane svaly, pohmožděné rameno...“

„Kašlu na to.“ Vztekla jsem ta slova vyplivla a vztekla si shrnula mokré vlasy z obličeje. Přála jsem si být zase džinkou a moct se sama očistit a každého srazit

spravedlivým úderem. „On má Jonathana a Bůh sám ví, kolik láhví, a nemá v plánu vzdát se bez boje, a vůbec, kde je Kevin?“

Vychrlila jsem to všechno najednou, hlas mi zaostřilo zděšení a Marion s Lewisem se také poplašeně rozhlédli.

„Ted’ tu byl,“ začala Marion, ale já už se na ni nedívala. Zaujal mě výraz Rahel. Ji jedinou jeho zmizení nepřekvapilo.

„Jen ho nechte,“ řekla. „Má na to právo.“

„Na co jako?“

Pokrčila rameny. Setřásla jsem Marioninu ruku a obrátila se směrem ke kraji soutěsky. Nemohlo to být moc daleko, jen přes pár dun, snad tisíc yardů pouště...

Cosí tam vyletělo do vzduchu.

Něco hodně, hodně velkého.

Tlaková vlna se přehnala přese mě, hluk mě ohlušil; do vzduchu se vznesla ohnivá koule o rozměrech meteorologického balónu, v níž se přelévaly vlny červeně a karmínu a žhavě žluté provazce; kolem ní stoupala oblaka kouře jako potřhané hedvábí.

Další exploze zvedla ze země rozbitý kovový rám. Mohutné ocelové monstrum se ve vzduchu otáčelo a plulo nad kaňonem, až spadlo dolů do pěnící vody a kolem něj zasýčela přehřátá pára.

„To byl terénní vůz,“ řekla jsem otupěle.

„A já myslím, že to byl Kevin,“ pravil Lewis.

Kluk konečně našel uplatnění pro svou vládu nad ohněm.

Potom jsme se dali na útěk.

* * *

Výbuch po sobě zanechal kráter jako po obrovském meteoru, uprostřed zčernalý. Písek se změnil ve sklo.

Quinna jsme našli dole, nedaleko okraje kráteru. Krvácel z uší a nosu a vykašlával červené hleny. V okamžiku, kdy jsem ho spatřila, kus vzpomínky s klapnutím zapadl na místo: čepice kšiltovka, větrovka, štíhlé, šlachovité tělo. Sluneční brýle, zakrývající oči.

Quinn. Orry. Jeden a tentýž, o tom nebylo pochyb.

Jonathan stál nad ním a hleděl do země. Když jsme se hrnuli k němu a vyhýbali se přitom hořícím troskám toho, co původně bylo příšerně drahým terénním vozem, zahlédla jsem Kevina, který klečel nedaleko od nich. Vypadal... prázdně. Vyčerpaně. Dal do toho výbuchu všechno.

Ted' jsme na něj neměli čas. Zaměřila jsem pozornost na Jonathana a zvedla ruku v uklidňujícím gestu. „Jen klid. Není důvod panikařit. Přišli jsme v míru.“

„Ne, nepřišli,“ řekl Jonathan nepřítomně.

„Fajn, tak jsem teda lhala, nepřišli. Ale zdá se, že to Quinn nezvládne, tak bychom snad nemuseli zvyšovat počet obětí, ne?“

„Nemám na vybranou.“ *Ouvej.* Bezútěšný hněv, který bolí. „Myslel jsem si, že budu mít různé možnosti, protože ten chlap není Správce. Ale je dobrý. Ví přesně, co říct, co udělat...“

Prvním příkazem, který jim dáš, jim musíš zabránit v použití moci, aniž bys jim to nařídil. Druhým jim přikážeš chránit tvůj život, leda bys jim výslovně nařídil opak. Třetím...

Vysvětlila jsem Quinnovi, jak na to. Vykřičela jsem to ve tmě, pod jeho nožem.

Naučila jsem ho všemu, co potřeboval.

Samozřejmě že jsem tohle všechno při výslechu řekla Správcům, a oni na to: *To nevadí, není to Správce. Nikdy ty vědomosti nevyužije.*

Jenže on je používá, no ne? Quinn byl vždycky bezohledný a vynalézavý.

Ale stejně jsem mu neprozradila pár zásadních věcí.

„Může mluvit?“ zeptala jsem se Jonathana. Vyšlo to ze mě studeně a lhostejně. Quinn na mě obrátil oči, zdivočené a obklopené bílými kruhy.

„Ne.“

„Takže jeho poslední rozkaz zůstává v platnosti.“

„Mám chránit jeho život,“ řekl Jonathan. Sledoval teď Quinna, ne nás, ale já věděla, že by musel zasáhnout, kdybychom se o něco pokusili. „Ten kluk to provedl mazaně. Šel po autu, ne po Quinnovi. Vytáhl ty láhve. Nemusel jsem mu v tom bránit.“

Vzplanula ve mně jiskřička naděje, horká jako slunce, které do nás pražilo. „Kde je *tvoje* láhev?“

Jonathan pokynul směrem ke klečícímu muži. „Má ji v kapse saka.“

Podívala jsem se na Lewise. Nenápadně mi naznačil *Až po tobě.*

Zakroutila jsem hlavou, zvedla ruku, chytila vítr a svinula ho do pevné smyčky, načež jsem ji poslala přímo ke Quinnovi.

Tvrdě do něj udeřila. Kratičký poryv větru, ne tak silný, aby mu nějak uškodil – fyzicky – ale dost silný na to, co jsem mu dala za úkol.

Rozbít láhev v přední kapse jeho saka.

Slyšela jsem, jak pukla, připomínalo to náhlou změnu tlaku vzduchu.

Quinn padl na záda, tiše se svíjel v agónii. Jonathan se několik vteřin nepohnul, pak se pomalu sehnul a sáhl mu do kapsy. Vytáhl hrst střepů a vysypal je do písku.

„Už nejsem tvůj majetek.“ Dřepl si k umírajícímu.
„Máš představu, jak moc tohle bude bolet?“

Quinnovi se přece jen podařilo vykašlat pár slov.
„...nařídil... chránit... život...“

„Nedovolil jsem jí, aby tě zabila,“ usmál se Jonathan.
Byl to královský, zlý úsměv, jaký bych si ani nedokázala představit. „Asi ti bude trvat celé dny, než zemřeš. Budu tě celou tu dobu sledovat, možná ti budu připomínat všechny ty dobré věci, které jsi v životě vykonal. To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat.“

Quinnovi se rozšířily oči. Jestli to bylo milosrdenství nebo pouhé štěstí, něco v jeho těle prasklo. Z úst a nosu se mu vyřinula krev, prohnul se v zádech, trvalo to deset dlouhých, bolestných vteřin...

Pak ochabl.

„Je mrtvý?“ zeptala jsem se.

Jonathan se k němu sehnul a pozorně ho zkoumal. Pak se natáhl, chytil ho za paži, a než ho někdo mohl zastavit, shodil jeho bezvládné tělo do vzdouvající se, rychle se valící záplavy.

„Je,“ pravil a poodstoupil. Pak zavolal přes rameno:
„Jdu domů. Starej se o toho kluka. Ať se vyhýbá potížím.“

„Počkej!“ zakřičela jsem za ním zoufale. „Co s Davidem?“

Zastavil se, ale neotočil. V jeho ramenou bylo znát napětí, ale pak se pomalu uvolnil.

„Tys ho rozbila, tak si ho sprav.“

Zmizel rychleji, než jsem ze sebe dostala půlku zaklení.

* * *

Správci souhlasili se setkáním na našem oblíbeném místě, v hotelu Holiday Inn u White Ridge. Strávila jsem celý den sprchováním, koupelemi, sprchováním a spánkem s Davidovou zapečetěnou lahví v náručí; když jsem druhý den sešla dolů, vypadala jsem odpočatě, uvolněně a naprosto ztýrané. Modřiny od hlavy až k patě. Zničené nehty. Obličej spálený sluncem, nemluvě o natržených svalech a podvrtnutých kloubech, díky nimž ode mě úsměv vyžadoval vynaložení značného úsilí.

Díky Bohu za aspirin a Vivarin.

Dole čekal Paul společně s Marion, Lewisem a několika dalšími. Samí Správci, přinejmenším podle jména.

„Jo.“ Paul se mě pokusil obejmout, ale můj pohled ho od toho odradil. Usadila jsem se na pohovku. Po chvíli mě napodobil. Přelétl pohledem ode mě k Lewisovi, pak k Marion. „Myslím, že bychom to mohli nazvat částečným úspěchem.“

„Částečným?“ zopakovala jsem. „A co za to? Odměnu? Parkovací místo?“

„Podívej, to je jen...“ Paul se ošil, pak na mě upřel pevný pohled. „Chybí vám ten kluk – Kevin. Jonathan utekl, a jistě nikomu nemusím připomínat, jaká je to pro nás ztráta. Můžeme mluvit o štěstí, že se věci vracejí do normálu.“

„Do normálu?“ Připadala jsem si jako papoušek.

„Zemětřesení se uklidňují. Ještě dojde k několika větším otřesům, ale v odlehlých oblastech, kde neočekáváme žádné velké škody. Oteplování se zpomalilo. Sice stále směřujeme k době ledové, ale nevidím způsob, jak bychom proti tomu mohli zasáhnout bez –“

„Bez Jonathana.“ Složila jsem poškrábané, bolavé ruce do klína. Měla jsem na sobě zase džínsy – bederní, na

památku Siobhan – a vybrala jsem si otevřené sandály, vzhledem ke stavu mých podrápaných a pohmožděných prstů. „Jejky, to je mi fakt líto. Nejspíš prostě budeme muset doufat v nejlepší.“

Paulovi se moje zdvořilé, nevýbojné reakce očividně vůbec nelíbily. „Co je to s tebou? Povídám ti, že jste *selhali*. Kdyby ses do toho nemíchala, jak jsme se tady dohodli –“

„Pak bychom byli všichni po smrti,“ dokončila jsem sladce. „No co, necháme to na příště. Zajedu si do lázní, objednáám si masáže. Počkám si na konec pěkně stylově, chápeš?“

Neodpověděl. Upustila jsem od sladkého tónu. „Fajn. Vraťme se k podstatným faktům. Jak to vypadá se škodami?“

„Tys nás obelhala, srdíčko.“

Beze srandy. Ale kde začít? „A v čem?“

„Tak pro začátek, Jonathan.“ Paulovy oči přetékal trpkostí. „Není nikde registrován. Ten zatracenej džin neexistuje, Jo! Odkud se vzal? Ty to víš, že jo?“

„Ne.“

„Je jich ještě víc? Takových džinů jako on?“

Zůstala jsem potichu a dívala se na Marion, která zachovávala bezvýraznou tvář. Ona to věděla. A nechystala se o tom mluvit.

„Jo, dávám ti příležitost promluvit, tady a teď. Využij toho.“

„Jejda, děkuju. Ale nechci.“

Přesunula jsem pohled z Marion na Lewise. I on působil jako zavřená kniha. Tichý. Sebejistý. Vzal si Kevina na starost, však já tušila, že to udělá; teď byl chlapec bezpečně schovaný a pod ochranou Ma'at v Las Vegas. Lewis na něj dohlédne.

Jestli dokáže dohlédnout i na mě, to je ovšem otevřená otázka. Já jediná mohla prozradit tajemství Ma'at a džinů.

Všichni jsme mluvili stejně: Davidova láhev byla zničena. Ztratil se. Modrá láhev přitom zůstala ukryta na dně mé kabelky, bezpečně zabalená do bublinkového obalu.

Stále jsem ho měla u sebe, pokud byl naživu. Pokud se zotaví.

Paul začínal projevovat netrpělivost. „Rád bych, aby sis uvědomila, že patříš do společenství, kde existuje jakási subordinace, děvenko. Máš nadřízeného – to jsem já, pokud to ještě nevíš – a od této chvíle budeš dělat, co ti tvůj šéf nařídí, jinak budu muset zvážit tvé vyloučení z asociace. Chápeš? To znamená, že se vzdáš své moci – Marion a její lidé dohlédnou na to, aby to bylo provedeno humánně, ale bude to tak. Tak se to prostě stane.“

Marion mi přes jeho rameno poslala nepatrné, ale rozhodně záporné potřesení hlavou. Za ní se objevil stín, nabytý trojrozměrného tvaru. Byl krásný... Vysoký, se širokými rameny, neproniknutelnými pŕlnočníma očima – nebyly jen hnědé, ale skutečně černé – a dlouhými tmavými vlasy, lehce poprášeny šedí jako jinovatkou. Vrásky v koutcích očí zjemňovaly jeho výraz, takže působil lidštěji. Oblečen byl stejně jako Marion do modrých džínů a kovbojských bot, ale košili měl z modrého hedvábí, které jako by si říkalo o polaskání.

Marionin džin. Marionin milenec. Byl zpátky. To znamenal ten tichý vzkaz. Neměla jsem ponětí, jestli se chystá otevřeně neuposlechnout rozkazu, ale určitě ho nebude přijímat celým srdcem.

Pronesla jsem s podivným pocitem klidu: „Ó ano, Paule, rozuměla jsem ti dokonale.“ Vstala jsem. „Díky za příležitost nechat se seřvat za to, že jsem udělala správnou věc, a mimochodem, že jsem ji pravděpodobně udělala líp,

než by to dokázal kdokoli z vás. Doufám, že ti nebude vadit, když odmítnu slovní urážky.“

Otevřel pusu a zase ji zavřel, když jsem se otočila a zamířila ke dveřím, k jasnému, nemilosrdnému slunci. Měla jsem zbrusu novou kreditku, projev laskavosti od Rahel. K tomu hromadu peněz z téhož zdroje. A rychlé auto, které na mě čekalo venku.

Mohla bych se vrátit do Vegas, opálit se, zotavit. Nakonec jsem se stejně musela rozhodnout, co dál, ale kruci, teď si zasloužím prázdniny.

A Ma'at si zatraceně zaslouží financovat mi je.

„Jo!“ zavolal za mnou Paul. Obrátila jsem se, nasadila si sluneční brýle a věnovala mu svůj nejzářivější úsměv.

„Trhni si,“ řekla jsem. „Už si nehraju na Správce. Běž zachraňovat svět beze mě. Já končím.“

Mé oblíbené písničky, které přispěly k šílenostem Joannina lasvegaského dobrodružství. Podpořte autory, kupte si CD!

„Harder to Breathe“	Maroon 5
„Gotta Serve Somebody“	Bob Dylan
„Burning Hell“	Joe Bonamassa
„Disease“	Matchbox 20
„Woke Up This Morning“	A3
„Professional Widow“	Tori Amos
„You’re So Real“	Matchbox 20
„She Cries Your Name“	Beth Orton
„Blues Deluxe“	Joe Bonamassa
„Blood Makes Noise“	Suzanne Vega
„Mr. Zebra“	Tori Amos
„Crucify“	Tori Amos

Každá z těchto písní má v sobě něco, co ve mně vyvolává náladu téhle knihy nebo některé z postav... a taky je to sakra dobrá muzika.

Užijte si to

Rachel Caine
www.rachelcaine.com

Rachel Caine

Americká autorka, vlastním jménem Roxanne Longstreet Conrad. Narodena 27. 4. 1962 na vojenské základně White Sands v Novém Mexiku. Vystudovala účetnictví a dnes pracuje v dceřiné společnosti firmy Lufthansa. Vedle psaní se ve volném čase věnuje filmu a televizi, z čehož plyne i její účast na tvorbě celé řady knih věnujících se rozmanitým televizním seriálům nejen fantastického zaměření. Uvést lze především průvodce **Stepping Through The Stargate** (2004), což je soubor rozmanitých esejů ze světa seriálu *Hvězdná brána*, sestavený ve spolupráci s přítelkyní P. N. Elrodovou.

Debutovala ještě pod dívčím jménem Roxanne Longstreet románem **Stormriders** (1990), napsaným na základě stejnojmenné fantasy RPG hry. V hororu **The Undead** (1993) popsala snahu pracovníka márnice utéct své krvavé upírské minulosti. Do světa nemrtvých se vrátila v románu **Cold Kiss** (1995), kde se přítel hrdiny předchozího svazku, dříve respektovaný chirurg, musí vypořádat s neukojitelnou vášní a nikdy nekončící žízni po krvi, přitom mu nezbývá než se postavit svůdně lákavému zlu, které číhá na cestě k šílenství ostatních členů upírské společnosti. Vyšetřovatel Gabriel Davies z detektivního románu **Red Angel** (1994) byl po úspěšném vyřešení série brutálních vražd dětí propuštěn kvůli zveřejnění soukromých poznámek, které odhalují jeho chladně pracující mysl. Po letech začíná nová série krutých vražd a novinářka dychtící po úspěchu hodlá z

tohoto případu udělat senzaci i díky tomu, že blízko místa činu byl zahlédnut právě Davies. Napínavý thriller **Slow Burn** (1996) popisuje dalekosáhlou konspiraci spojenou s tajemnými případy lidského samovznícení.

Další dvojici románů vydala již pod jménem Roxanne Conrad. Prvním z nich je horor **Copper Moon** (1997), v němž si na malém městečku dosud poklidně žijící učitelka hudby náhle vzpomene na minulý život, v němž se stala obětí právě propuštěného vraha. Problémy spojené často i se smrtícími pokusy jak nelegálně přejít mexickoamerické hranice odkrývá thriller opět stojící mimo fantastiku **Bridge of Shadows** (1998). Následoval román **Looking For Lewis** (nepub.), dosud nevydaný z důvodů odmítnutí hned několika nakladateli. Hrdinka románu **Exile, Texas** (2003) se v roli detektiva vrací při pátrání po pohřešované dívce do rodného městečka, kde všichni věří v její aktivní roli při vraždě vlastní matky. Román byl vydán pod jménem Roxanne Longstreet Conrad.

Bezesporu největší čtenářské odezvy se dočkala pod pseudonymem Rachel Caine s cyklem *Správci Počasí* (Weather Warden): **Ill Wind** (2003, č. Smolné povětrí/Triton 2006), **Heat Stroke** (2004, č. Úžeh/Triton 2007), **Chill Factor** (2005, č. Mrazení/Triton 2007), **Windfall** (2005, příp. Triton), **Firestorm** (2006, příp. Triton) a **Thin Air** (2006, příp. Triton), v němž vytvořila zajímavou postavu Joanne Baldwinové, Strážkyně Počasí, nositelky vzácného daru předvídat, a dokonce i částečně kontrolovat či mírnit prudké klimatické změny. Život zasvěcený hrozícím katastrofám je už tak dosti dramatický, Joanne je však ještě navíc neprávem obviněna z korupce a vraždy, což ji přivede na cestu za očištěním vlastního jména. Ta ji zavede skrze smrt do nové formy života a zpět. Dvojice knih **Devil's Bargain** (2005) a **Devil's Due** (2006) popisuje případy soukromé

vyšetřovatelky Jazz, která se za velmi přitažlivý finanční obnos zavázala přednostně vyřídit veškeré případy přicházející v červených obálkách. Tím se však zaplete do nadpřirozených událostí, aniž by věděla, zda stojí na té správné straně. Do budoucna autorka dle vlastních slov připravuje další sérii; úvodní svazek má pracovní název **Glass Houses** (nepub.), či samostatný román **Rock and a Hard Place** (nepub.), jenž by měl být podle jejího dobrého zvyku napínavým a také trochu romantickým příběhem.

Další informace hledejte na internetových stránkách
<http://artistsinresidence.com/rlc/> či
<http://www.rachelcaine.com/>.

Martin Šust

TRIFID

Rachel Caine
Mrazení

Vydalo nakladatelství TRITON roku 2008
jako svou 1197. publikaci, v edici TRIFID svazek 262.

Vydání 1.

Z anglického originálu Chill Factor
přeložila Jana Rečková.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Odpovědná redaktorka Eva Císařová.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna Sprint Praha.

ISBN 978-80-7387-078-2
www.tridistri.cz

Doporučená prodejní cena 229,– Kč
(členové SFK TRIFID 169,– Kč)